

AKP'nin kanlı politikaları ve tasfiyeci çözüm süreci

Dinci-gerici iktidar bir yanda "çözüm süreci" yalanıyla Kürt hareketini oyalamayı hesap ediyorken, diğer yanda Kürt halkının Batı Kürdistan'da sonuna kadar haklı ve meşru bir özerklik adımı atmasına karşı bir savaş tertiplemiş bulunuyor.

Dinci-gerici iktidarın iflas eden dış politikasının en temel ayaklarından biri Suriye üzerine kurulmuştu. Türk sermaye devleti, Suriye'de çatışmaların başladığı Mart 2011'den itibaren aktif bir taşeronluk üstlendi. Hemen öncesinde "Arap baharı" perdelemesiyle Libya NATO tarafından yerle bir edilmiş, ülke dinci-gerici çeteler üzerinden tam olarak emperyalizmin kontrolüne alınmıştı. Başında AKP'nin bulunduğu sermaye devleti Türkiye topraklarının savaşın merkezi üssü olarak hizmet etmesine göz yummakla kalmamış, Libya'daki barbarca yıkımın aktif destekçisi olmuştu.

Emperyalistlerin Libya'daki kolay galibiyeti, sonraki gelişmelerin gösterdiği üzere en çok Türkiyeli işbirlikçilerin iştahını kabarttı. Suriye'deki aktif taşeronluk hevesi, Davutoğlu imzalı "stratejik derinlik" ve "bölgesel liderlik" çizgisinin, bir başka deyimle yeni dönem din bezirganlarının yeni-Osmanlıcı hayallerinin bir yansımasıydı aynı zamanda.

Suriye'de kirli savaş taşeronluğu

Din taciri yerli taşeronlarımız daha baştan Suriye'deki iç kargaşa ve savaşta hızla kirli rollerini icra etmeye başladılar. Bir yandan emperyalizmin uşağı bir muhalefet örgütlerken, bir yandan da çeteleri eğitip silahlandırarak kirli bir savaş yürüttüler. O günden bu yana Suriye'deki çetelerden herhangi bir politik ve askeri, ekonomik ve lojistik destek esirgenmedi. AKP toplumdaki eylemli tepkilerin cılızlığından güç alarak, Suriye'de ABD ve müttefiklerinin hesabına kirli savaş uzun bir süre büyük bir istekle yürüttü. Öte yandan bu zaman dilimi içinde Türkiye batılı emperyalistlerin bölgesel savaş hazırlıklarının öncelikli üssü haline getirildi. Radar üslerinin kurulması, füze ve asker yığınağı yapılması bunun en belirgin ifadesi oldu.

Bilindiği gibi Suriye'de işler AKP iktidarının umduğu gibi gitmedi. Emperyalistler arası güç dengeleri Libya'dakine benzer bir NATO saldırısına ket vurunca, uzayan savaşı sürdürülebilir kılma görevi Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan'daki işbirlikçi yönetimlerin omuzlarına yüklendi.

(devamı s. 2'de)

Dış politikada iflasın bedeli halklara ödetiliyor!

Genelde "dış mihraklar"ın, özelden Washington'daki efendilerinin desteğiyle yükselen dinci-gerici iktidar, ülke sathına yayılan halk hareketiyle sarsılınca, yabancı sermayenin, yani iktidarın "can simidi" olan sıcak paranın aradığı "güvenli" ortam, berhava olmaya başladı. (s. 4)

Mücadele birleştiriyor!

Kızıl Bayrak Stuttgart S21 yıkım projesine karşı sürdürülen mücadele içerisinde yer alan mimar Harald Andra ile röportaj yaptı. (s.26-27)

Ekim Gençliği Yaz Kampı'ndan

Aylar önce deklare edilen ve çalışması yürütülen Ekim Gençliği Yaz Kampı, İzmir Seferihisar Alp Apart Tatil Köyü'nde başladı. Etkinlikte öne çıkan, dayanışma ve kolektivizm oldu. (s. 29-30)

Denebilir ki çeteler kullanılarak emperyalistler hesabına sürdürülen vekalet savaşında başkomutanlık rolünü kapan Türkiye'deki dinci-gerici parti, iktidarlaşmasının 10. yılında en ağır darbeyi de Suriye üzerinden aldı. Bir yılı aşkın bir iç savaşta büyük sıkışma yaşayan Esat diktatörlüğü, savaşa katılmayan Kürtlerle zimni bir anlaşma yolunu tuttu. Esat rejiminin hayırhah tutumunu zamanında doğru okuyan Kürt hareketi, Rojava'da özerkliğe doğru gidecek sürecin ilk adımlarını atmayı başardı. Kürt hareketinin o güne kadarki çabaları örgütlü bir halk inisiyatifi olarak Batı Kürdistan'da güçlü bir denetime dönüştü.

2012 Temmuz'unda ortaya çıkan Batı Kürdistan inisiyatifi, tüm Kürtlere ve Türkiye'de yok edici bir savaşla karşı karşıya olan Kürt hareketine büyük bir moral kaynağına dönüştü. AKP iktidarı ise dış politikasının iflasını ilan eden bu gelişmeyle büyük bir politik şamar yedi. Dahası sözkonusu günlerde bunu ağırlaştırıcı başka bir gelişme daha yaşandı. PKK gerillaları Rojava çıkışının yarattığı politik-moral atmosferden de yararlanarak Türk sermaye devletini bir de bizzat egemenlik sahası içinde sıkıştıran eylemlerle bir süreç geliştirdiler. Suriye'de her şeyin hızla olup biteceği beklentisiyle bölgesel aktör olma ve yeni-Osmanlı hayallerini kibirle propaganda eden dinci-gerici iktidar, Rojava inisiyatifi ve Kürt silahlı direnişinin alan tutma hareketi karşısında 10 yıllık iktidarlaşma sürecinin en ağır sarsıntısını geçirdi.

Kürt sorununu denetlenebilir sınırlara çekme

Bu sürecin ardından gündeme gelen açlık grevleri sürecinde Abdullah Öcalan'ın devreye girdiği, giderek yeni bir görüşme sürecinin başlamış olduğu daha sonra tarafların yaptıkları açıklamalardan biliniyor zaten. Nitekim resmi ilanı da 2013'e girilirken bizzat AKP şefi Tayyip Erdoğan tarafından "İmralı'da görüşmeler var" denilerek yapılmıştı. O günden bu yana bunun silahlı Kürt direnişini tasfiyeyi amaçlayan yeni bir oyalamacadan-aldatmacadan ibaret olduğunu, dinci-gerici iktidarın esasta 2014 seçimlerine kadar mevzilerini koruyup seçimlerden zaferle çıkmayı hedeflediğini, en fazlasından AKP'nin her an geçersiz kılınabilecek bir takım sözler-düzenlemeler veya kırıntılar karşılığı Kürt sorununu denetlenebilir-kontrol edilebilir sınırlara çekmeyi umduğunu ileri süregeldik.

Kürt hareketi ve yedeğine almış olduğu Türkiyeli sol güçler ise önce bir nebze kuşkuyla yaklaştıkları sürece, giderek tüm benlikleriyle endekslenmeye başladılar. AKP cephesinden en baştan itibaren "entegre çözüm stratejisi", "terörü bitirmek için tüm enstrümanların kullanımı", istihbarat görevlilerinin görüşmeleri vb. söylemiyle, ısrarlı bir aşağılayıcı ve saldırgan dil kullanılıyor, Kürt hareketi ve yedeğindeki ısrarla AKP'yle kurulan masaya inanmayı tercih ettiler. Özellikle önce Öcalan'ın Newroz mesajı, ardından gelen ateşkes ve esirlerin bırakılması ve en nihayet çekilmenin başlaması üzerinden "çözüm sürecine" olan inanç iyice pekişti. İddia edilene göre silahlı güçlerin çekilmeye başlamasıyla ilk aşama tamamlanıp ikinci aşamaya geçilecek; yasal ve anayasal düzenlemelerle Türkiye'nin demokratikleşmesinin ve dolayısıyla Kürt sorununda çözümün adımları atılacaktı. AKP istemese bile demokratik siyasi mücadelenin gücüyle bu adımları atmak zorunda bırakılacaktı. Taksim Direnişi'nin hemen öncesinde durum buydu. AKP

oyununa kapılmış olanlar öyle iddialıydı ki sol kesim içinde deyim uygunsu sürecin büyümesine kapılmayan kesimler barışa ve çözüme karşı olmakla dahi itham edilir hale geldi.

Aldatmacalarla oyalanmak bölge halklarının kaybına razı olmaktır

AKP ile demokratikleşme ve Kürt sorununda çözüm konusunda milim mesafe alınmayacağına belki de en etkili ve sarsıcı ifadesi, 31 Mayıs'tan başlayarak yaşanan büyük halk hareketi oldu. Esasen 2013 1 Mayıs'ından bu yana tüm dünya, AKP despotizminin ne demek olduğunu defalarca ve defalarca yaşayarak görmüş oldu. Din tacirlerinin şefi Erdoğan, burjuva demokrasininin biçimsel görünümünden bile ölesiye nefret ettiklerini, kendilerinden olmayana yaşam hakkı tanımayacaklarını hiç gizleyip saklamadan ortaya koymayı sürdürüyor.

Dinci iktidarın bu genetiğini ve dolayısıyla "çözüm süreci" diye yutturmayı başardığı aldatmacayı tüm açıklığıyla deşifre eden bir diğer gelişme ise 16 Temmuz'dan bu yana Batı Kürdistan'da yaşananlardır. İlk günlerden bu yana yaşanan tüm gelişmeler ve açıklamalar gösteriyor ki, Rojava'da gerçekleşen kısmi özgürleşmenin birinci yıldönümünde dinci-gerici çetelerin Kürt halkına karşı başlattığı saldırı dalgasının başlıca sorumlusu AKP iktidarındır. Dinci-gerici iktidar bir yanda "çözüm süreci" yalanıyla Kürt hareketini oyalamayı hesap ediyorken, diğer yanda Kürt halkının Batı Kürdistan'da sonuna kadar haklı ve meşru bir özerklik adımı atmasına karşı en kirlisinden bir savaş tertiplemiş bulunuyor. Kürt ulusal kongresi toplanmasına yönelik hazırlıklar ve bu kongreden böyle bir iradenin şekillenebilme olasılığı tüm komşularla kanlı bıçaklı hale gelen AKP iktidarının maskelerini en kör gözler için bile indirmiştir. El Kaideci El Nusra çetesi, şimdiki adıyla da "Irak ve Suriye İslam Devletleri" adlı çetelerin Kürt halkına karşı başlattığı, fakat Kürt kentlerindeki hakimiyetlerini yitirmelerine dönüşen kanlı saldırılar bizzat AKP'nin isteği, desteği ve yönlendirmesiyle yapılıyor. Dinci iktidarın dışişleri bakanı olan zat, "Suriye'de emrivaki şeklinde atılabilecek bazı adımlar, çok daha fazla kan dökülmesine ve iki taraflı bir çatışmanın, çok taraflı çatışmaya dönmesine neden olur" diyerek bunu resmen itiraf etmiş bulunuyor.

Bu saldırıların ABD Kongresi'nden çetelere ağıktan silah yardımı yapılması kararıyla, dolayısıyla aylar önce toplanması gündeme gelen yeni bir Cenevre barış konferansının sabote edilmesiyle aynı zamana denk düşmesi de oldukça manidardır. Suriye'de daha uzun yıllar boyunca yerel taşeronlar ve dinci çeteler eliyle vekalet savaş yürüteceklerini ilan etmiş olan batılı emperyalistler, Kürt halkının meşru haklarını kullanmalarından kaygı duymakta ve bunu açıkça ifade etmekte herhangi bir sakınca görmemektedirler. Kürt halkının karşısına dinci-gerici çeteleri çıkarmaktan da...

Bu yaşananlar bir kez daha gösteriyor ki bölge halklarına karşı yürütülen ve yürütülmesi planlanan saldırı ve savaşlarda, ABD'nin başında olduğu batılı emperyalistler ile AKP iktidarı aynı halk düşmanı cephededirler. Bu düşmanlığın en öncelikli hedefi ise özgürlük bilinci ve demokratik duyarlılığı gelişmiş olan Kürt halkı ve onun direnç noktalarıdır. Durum buyken AKP iktidarına soluk aldırın aldatmacalarla oyalanmayı daha fazla sürdürmek, başta Kürt halkı olmak üzere bölgedeki tüm işçi ve emekçilerin kaybına bile bile razı olmak anlamına gelecektir.

Kızıl Bayrak'tan...

Büyük Haziran Direnişi açtığı yoldan ileriye doğru yürüyüşünü sürdürüyor. Her ne kadar direniş belli bakımlardan "geriye" çekilmiş olsa bile eylemler hattaki ilerleme kesintisiz olarak devam ediyor. Bugün ülkenin dört bir yanına yayılan forumlarla, Gezi tutsaklarıyla dayanışma etkinlikleriyle, faşist baskı, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı yükseltelen mücadele ile direniş giderek hayatın her alanında kendini büyütüyor ve güçlendiriyor.

Aynı zamanda bir dizi yerelde gerçekleştirilen forumlarda işçi ve emekçiler, gençler ve kadınlar kendi gerçek sorunlarını gündemleştirerek ve bu sorunlara çözüm bulma arayışına girerek yeni bir dönemin kapısını aralıyorlar. Genel sorunlarla yerel sorunlar arasında köprü kurmaya başlıyorlar. İşte bu adımlar geleceğe dair umutlu bir sürecin de başlangıcıdır aynı zamanda. Bu çabayı daha hedefli ve amaca uygun bir temelde geliştirmek ve büyütme öncelikli sorumluluklardan biri olarak önümüzde duruyor.

Direnış cephesinde bunlar yaşanırken sermaye iktidarı direnişin politik-moral-maddi tüm kazanımlarına pervasızca saldırmayı öncelikli bir hedef haline getirmiş bulunuyor. Her türlü kirlilik silah ve yöntem kullanarak direniş itibarsızlaştırılmaya ve etkisizleştirilmeye çalışılıyor. Kitlelerin mücadele kararlılığını ve direnme iradesini ezmek için tam bir seferber içindeler. Polis, yargı ve medya aygıtları harekete geçirilerek korku imparatorluğu yaratılmak isteniyor. Başta Tayyip Erdoğan ve avanesi olmak üzere tüm düzen güçleri gece-gündüz demeden her vesileyle direnişe, işte bu yüzden saldırıyorlar. Ancak bu mümkün değil artık. Zira direnme ruhu ve bilinci tüm ülke sathına yayılmış bulunuyor. Şimdi işçilere, emekçilere, gençliğe ve kadınlara yönelik en küçük saldırı bile anında direnme ruhunun yarattığı kararlılık kuşanarak yanıtlanıyor.

Bugün mücadelenin bir başka cephesi ise işçi sınıfının grev, direniş ve eylemlerle haklarına ve geleceklerine sahip çıkmak için inatla, kararlılıkla mücadelenin yolunu tutmalarıdır. Farklı sektörlerde yaşanan bir dizi grev, direniş ve eylemler bunu gösteriyor. Önümüzdeki dönem işçi sınıfının direnişin açtığı yoldan ilerleyerek sınıf mücadelesinin geleceğinde tayin edici bir rol oynayacağı bir döneme de işaret ediyor. Sınıf devrimcileri tüm güçleriyle bu alana yüklenmeyi esas almalıdırlar.

* * *

Ekim Gençliği Yaz Kampı çalışmalarına 22 Temmuz günü başladı. Kamp programı belirlenen çerçevede başarı ile sürmekte, kampa katılan gençlik güçleri yeni dönemin görevlerine hazırlanmanın bilinci ve sorumluluğu ile kamp etkinliklerine etkin bir tarzda katılmakta ve kendi katkılarını sunmaktadırlar. Kuşkusuz sınırlı bir zamana sığdırılan bu çok yönlü çaba etkisini ve sonuçlarını yeni dönem gençlik faaliyetinde gösterecektir. Bundan hiçbir kuşku duymuyoruz.

Dış politikada iflasın bedeli halklara ödetiliyor!

Yaşananlar Tayyip-Davutoğlu ikilisinin iftihar ettiği dış politikanın kimlere hizmet ettiğini gösteriyor.

AKP iktidarının "etkin taşeronluk" esasına dayalı bölge politikasının iflas ettiği, gelinen yerde kimse için bir sır değil artık. Emperyalistler adına taşeronluk yaparken, "yeni Osmanlı" heveslerine ulaşabileceklerini varsayan Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisi, bölge gerçekliğinin sert duvarına toslayınca, apışıp kaldılar. Hal böyleyken, Taksim'de başlayıp ülke sathına yayılan kitle hareketinin patlak vermesi ise, dinci-gerici iktidar açısından işin tuzu-biberi oldu. Tayyip'le müritlerinin son aylardaki histerik, saldırgan, küstah halleri, içine düştükleri bu alçaltıcı halin yansımalarıdır aynı zamanda.

"Komşularla sıfır sorun" söylemiyle işe koyulan dinci-Amerikancı iktidar, "ılımlı İslam" modelinin Arap dünyasında kapışılacağı vehmine kapılmıştı. Ortadoğu'yu siyasal İslam'ın kalesi haline getirerek emperyalist/siyonist güçlere "dikensiz gül bahçesi" vaat eden Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, bu sayede Washington nezdinde vazgeçilmez olacaklarını düşünüyor, 2023 yılının planlarını yapıyorlardı.

Bu şişkin egoya dayalı özgüvenin pratikteki yansımaları, hem iç hem dış politikada kaba saldırganlıktır. Ülke içinde en sıradan demokratik hakkın kullanımına bile tahammülsüz, faşizan bir saldırganlıkla karşılık veren AKP iktidarı, komşu halklara karşı da aynı dili kullanmaya başladı. Emperyalist savaş aygıtı NATO'nun Libya'yı yakıp yıkan saldırısına ortak olan Ankara'daki Amerikancılar, kokuşmuş Körfez şeyhleriyle birlikte Suriye'de rejim değişikliğine soyundular. Köktendinci katilleri eğiten, silahlandırılan ve komşu Suriye halkının üzerine -ABD ve Körfez şeyhleriyle birlikte- salan AKP iktidarı, Irak'ta da her gün vahşi katliamlar gerçekleştiren islamcı teröristlere destek veriyor vb...

Libya'da yedi aylık bombardımanla on binler katledildi, ülke enkaz haline getirildi ve bu ülkede halen bombalar patlıyor, sivil halk katlediliyor. İkinci yılını geride bırakan Suriye'deki yıkıcı savaşta ise öldürülenlerin sayısı 100 bini aştı. Ülkenin birçok kenti tahrip edildi. Sanayinin merkezi olan Halep çevresindeki fabrikalar yağmalandı. Milyonlar ülke içinde veya dışında mülteci durumuna düşürüldü. Irak'ta her gün intihar saldırıları ve patlayıcı yüklü araçlarla katliamlar gerçekleştiriliyor.

Tüm bunlar, Tayyip-Davutoğlu ikilisinin iftihar ettiği

dış politikanın kimlere hizmet ettiğini gösteriyor. İşte bu uğursuz politikanın iflası, AKP iktidarının iyice zıvanadan çıkmasına yol açtı. Komşu ülkelerde yıkım ve katliamları "rutin" hale getirmek isteyen cihatçı teröristlere sınırsız destek sunan dinci-Amerikancı iktidar, bu düşkün tetikçiler eliyle komşu halklardan öç alıyor.

AKP iktidarının desteklediği cihatçı çetelerin -diğer kanlı icraatları bir yana- sadece Suriye ve Irak'ta insanlığa karşı işledikleri suçların "vahşet" boyutunu aştığı, Tayyip-Davutoğlu ikilisinin dostları tarafından da itiraf ediliyor artık. Bu çeteleri eğitmek, silahlandırmak, koruma altına alıp lojistik destek sağlamak ve sonuç itibarıyla tetikçi olarak kullanmak... Tüm bunlar, iflas eden dış politikayı bir nebze de olsa yeniden canlandırmak isteyen Tayyip-Davutoğlu ikilisinin, komşu halkların kanının içine battıklarının delilleridir.

Gericisi olduğu kadar Amerikancı, saldırgan olduğu kadar küstah olan başarısız dış politikanın bedelini Türkiyeli işçi ve emekçiler de ödüyor. Bunun bir yönü azgın polis terörünün ülke sathına yayılması, gençlerin katledilmesi, binlerin yaralanması ve devam eden sürekdir. Diğeri ise, bizzat AKP iktidarının arkasında durduğu köktendinci teröristlerin gerçekleştirdiği katliamlardır.

Silahlı çetelerin Urfa ve Hatay'da iki sınır kapısına düzenledikleri saldırılarda onlarca kişi katledilmişti. Reyhanlı'daki patlama ise, yerel kaynaklara göre 100'ü aşkın kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin ise yaralanmasına neden olmuştur. Son olarak, Serekaniye'deki PYD güçlerinin üzerine salınan cihatçı çetelerin, Urfa Ceylanpınar'a attıkları havan topu mermileriyle bir gencin katledilmesi ve çok sayıda kişinin yaralanması vb... Tüm bunlar AKP iktidarının izlediği saldırgan dış politikanın dolaysız sonuçlarıdır.

Komşu halkları hedef alan bu gericisi, mezhepçi, saldırgan politikaya karşı mücadele etmek, artık her ilerici-devrimci kişi, kurum, örgüt veya partinin görevidir. Hem komşu halkları hedef alan saldırılara hem içeride devam eden polis terörüne karşı mücadelenin birleştirilmesi ve bölge halklarıyla enternasyonal dayanışmanın yükseltilmesi, gözden kaçırılmaması gereken önemli bir sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır.

AB ırkçı-siyonizmin hizmetinde

Belçika'nın başkenti Brüksel'de toplanan Avrupa Birliği (AB) Dışişleri Bakanları, Lübnan Hizbullah'ının "terör örgütleri" listesine alınmasını kararlaştırdı. Kararın sadece Hizbullah'ın "askeri kanadı" için geçerli olacağını belirten AB şefleri, içine düştükleri alçaltıcı durumu hafifletmeye çalıştılar. Görünen o ki, bu şefler, aldıkları kararı kendileri de meşru göremiyorlar.

Belirtelim ki, Hizbullah'ın "askeri kanadı" diye bir örgütlenmesi bulunmuyor. Hizbullah'ın siyasi, askeri, diplomatik ve diğer alanlarda faaliyetleri var, ancak bu faaliyetler bir bütün oluşturuyor. Yani, gerçekte bu kararla Hizbullah, bir bütün olarak hedef alınmıştır.

Hadlerine düşmeyen bir karar alan AB şefleri, halkların direnişine düşman, ırkçı-siyonist İsrail devletinin ise hizmetinde olduklarını bir kez daha kanıtladılar. Zira Filistinli çocukları tutuklayan, işkence yapan, zindanlara kapatan, katleden İsrail'in vahşi terörüne destek veren AB şefleri, halihazırda anti-siyonist direnişin simgesi olan Hizbullah'ı hedef alarak, direnen halklara nasıl da düşman olduklarını gösterdiler.

Her emperyalist güç gibi hareket eden AB, aldığı kararla, anti-siyonist direnişten duyduğu rahatsızlığı da yansıtmış oldu. Çünkü AB şeflerinin böyle bir karar almalarına gerekçe oluşturacak bir bahane bulunmuyor. Hizbullah, sadece İsrail'e karşı savaşıyor. Yani AB, kendi kurallarına da aykırı olan bir karar aldı. Bu tutarsızlık şaşırtıcı değil. İrkçı siyonizme kalkan olanların, direniş hareketlerine ve onları destekleyen halklara düşmanca yaklaşımları, eşyanın tabiatı gereğidir.

AB, "terör örgütü" listesine aldığı grupların AB'deki mal varlıklarını donduruyor ve bu örgütlere mali yardımı yasaklıyor. Bu kararın Hizbullah'ı çok etkilemesi beklenmiyor, zira AB ülkelerinde finans kaynakları olsa bile, bunların kayda değer boyutta olmadığı belirtiliyor. Buna karşın sembolik öneminden dolayı karar ırkçı-siyonistler, Suriye'deki silahlı çeteler ve destekçileri tarafından sevinçle karşılandı.

Hizbullah, henüz karara dönük net bir tutum açıklamazken, Lübnan yönetimi ise, AB kararından duyduğu rahatsızlığı dile getirdi. Lübnan Cumhurbaşkanı Michel Süleyman, Avrupa Birliği'ne, "Lübnan Hizbullahı'nın askeri kanadının terörist örgütler listesine dahil edilmesi kararını yeniden gözden geçirmesi" için çağrıda bulundu. Lübnan Başbakanı Najib Mikati de, AB şeflerinin kararından duyduğu rahatsızlığı dile getirdi.

Direniş hareketleri, emperyalistlerden icazet alarak mücadele etmezler. Bundan dolayı AB kararının etkisinin, "it ürür, kervan yürür"den öte bir etki yaratması beklenmiyor.

Faşist devlet terörüne direnmek meşrudur!

Polis-devlet şiddeti karşısında ezilen, sömürülen, dışlanan tüm kesimlerin meşru direnişini ve şiddetini savun(a)mayanların, kendi sınıfsal çıkarlarını gözeterek hareket ettikleri çok açıktır.

Taksim Direnişi'nde en çok tartışılan konulardan biri de "şiddet" meselesi oldu. Peki nedir şiddet, neden doğar ve neye hizmet eder? Haziran Direnişi'nden beri bu soruların yanıtını aslında bizzat yaşayarak somut bir şekilde öğrenmemize rağmen, gerek AKP iktidarı gerekse de düzen savunucuları tarafından "şiddet" sorunu üzerinden bilinçlerimizi bulandırmaya dönük sistematik bir saldırı yönetildi ve yönlentilmeye devam ediyor.

Tek neden olmasa da ama hepimizin yüzbinler olup Taksim'e akmasında belirleyici nedenlerden birinin de Gezi Parkı'nı sahiplenene karşı defalarca uygulanan "polis şiddeti" olduğu malumdur. Bu durumun yarattığı toplumsal infial bir birikimin; her geçen gün dozajı artırılarak devam ettirilen "polis-devlet şiddetine" duyulan öfkenin bir yansımasıydı da aslında.

Bugüne kadar "işkenceye sıfır tolerans" söyleminin pratik karşılığı işkencenin sokağa inmesi oldu. Polis Vazife ve Salahiyetler Kanunu'nun karşılığı insanların sokak ortasında infaz edilirken polislerin hesap sorulmayan "yasal" katillere dönüşmesi oldu. "Terörle Mücadele Kanunu" ise sömürü ve baskı düzenine muhalif olan herkese polis copu ve kurşunlar, gaz bombaları, TOMA ve akrepler, gözaltı ve tutuklama "hizmetleri" olarak geri döndü.

Böylelikle "Halk (a) için (uygulanan) emniyet (şiddet), Adalet (AKP) için ('ye sunulan) hizmet" parolasında özetlenen görevle "devlet şiddeti" yurdun dört bir yanında yaygınlaştırıldı-meşrulaştırıldı.

Fakat "polis-devlet şiddetinin" sadece AKP dönemiyle başladığını sanmak büyük bir yanılgı olur. Kana bulan 1 Mayıslar'dan Metin Göktepe gibi gazetecilerin katledilmesine, Manisa Davası olarak hafızamızda yer edinen liseli gençlere uygulanan işkencelerden, "hayata dönüş operasyonlarına" kadar birçok örnek toplumsal hafızamızdan henüz silinmemiştir. Bu uygulamaların en vahşice ve günübirlik uygulandığı Kürt illerinde yaşanan örneklerini ise saymakla bitiremeyiz. Üstelik bu icraatların birçoğu bugün AKP iktidarının uyguladığı devlet şiddetine karşı gözüklenlerce uygulanmış, desteklenmiştir ya da "susularak" onaylanmıştır.

O halde şiddetin özellikle de "devlet şiddetinin" tarihimizin her kesitinde var olduğunu unutmamalı ve buradan doğru bu şiddetin kaynağına dönmeli; nereden doğduğu sorusunun cevabını aramalıyız.

Nasıl ki toplumlar sınıflardan oluşuyorsa tarih boyunca bu toplumlar içerisinde iktidara egemen-sahip olan sınıflar da toplumun tümünü yönetmek adına "şiddete" başvurular. Hatta şiddeti kendi tekelleri haline getirirler. İşte bu "tekelleşen şiddetin" toplum çapında meşrulaşmasının yolu olarak da "devlet aygıtı" üzerinden gerçekleşmesi sağlanır. Yani devlet; ona sahip olan egemen sınıflarca, toplum adına topluma yönlendirilen "örgütlenmiş" ve "meşru kılınmaya çalışılan" şiddet aygıtıdır aynı zamanda. Bu şiddetin dozajı ve genişliği ise egemen sınıflarca yönetilmeye çalışılan; "ayak takımı", "çapulcu" vb.

nitelemelerle de aşağılanan bizlerin, emekçi kitlelerin direnme, örgütlenme ve taleplerimiz uğruna kararlı olma durumuna göre artar veya azalır.

İşte bu yüzdendir ki tarihin ilerleyişine ve toplumdaki demokrasi mücadelelerinin özüne baktığımızda esaslı ve kalıcı kazanımların birçoğunun böylesi çatışmalar sonucunda elde edildiğini görürüz. "Hak verilmez, alınır" gibi oldukça sade olan bir şiar da bile bu düşünce özetlenmektedir aslında. Yani şiddet eğer tarih içinde toplumların sınıflara bölünmesi üzerinden açığa çıktıysa ve eğer egemen sınıflarca toplumun diğer sınıf ve katmanlarına karşı "devlet şiddeti" üzerinden tekelleştirilerek uygulanmaya çalışılıyorsa aynı şekilde toplumun da bu örgütlenmiş şiddete karşı direnme, mücadele etme ve karşı şiddet uygulama hakkı vardır. Bu durum bizlerin niyetinden bağımsız olarak tarihsel bir gerçeklik olarak vardı ve var olmaya devam edecektir.

Bu yüzden tek başına "şiddete karşıyız" demek hiçbir şey anlatmaz dahası örgütlenmiş, her türlü iktidar olanağını elinde bulunduran karşı gücün, "şiddetin" örgütsüz, profesyonel olmayan karşı güce, "şiddete" baskın ve galip gelmesini savunmanız anlamına gelir. Çünkü bir tarafta uyguladığı her türlü şiddetle yasal ayrıcalıklarla korunup kollanan "destan yazdı" diyerek sahiplenilen, öte yandan maddi açıdan mükâfatlandırılan daha fazla şiddet uygulaması diye cesaretlendirilen, güdülenen bir yapı vardır. Ve bu yapının uyguladığı şiddetin tek amacı talepleri için sokağa çıkan emekçi kitlelerinin direncini, mücadele etme iradesini, isteğini zor yoluyla bastırmak, kırmaktır. "Hangi şiddete karşıyız" sorusundan yoksun bir şiddet karşıtlığı söylemi tam da iktidarın uyguladığı "devlet şiddetiyle" uzlaşmak istediği sonuca hizmet edebilir sadece.

Nitekim gerek AKP'nin gerekse de yandaş medyasının süreç boyunca bu söylevi öne sürdüğünü hepimiz biliyoruz. Sanki bizler polis şiddetine karşı sokağa çıkmamışız da azgın devlet terörüne bizler maruz kalmamışız da "devletin polisi" mağdur olmuştur. Oysa ki, bu politika AKP için sürekli uygulanan bir politikadır. İşçilerin, emekçilerin, öğrencilerin, ezilen, sömürülen, dışlanan kitlelerin taleplerini bastırmak için zor aygıtını devreye sokarlar öncelikle. Eğer karşı bir direnç görürlerse toplum çapında daha azgın bir şiddeti meşru kılmak için "şiddet içeren, kanunlara uymayan eylemlere müsammaha edemeyiz" der ve saldırmaya devam ederler.

Fakat hepimiz iyi biliyoruz ki AKP ve yandaşları için kitlelerin taleplerini savunmasının, demokratik haklarını kullanmalarının veya kendilerini protesto etmelerinin "şiddet içerip içermemesi" onlara dönük devlet şiddeti uygulanıp uygulanmayacağına belirleyici değildir. Gezi Direnişi tüm süreciyle bu gerçekliği ortaya koymuştur. Dahası bu ülkede bakanların sadece yuhalanması bile dinci partinin şefi Erdoğan tarafından kitlelerin "tribün teröristi" ilan edilmesi için yetmiştir.

AKP iktidarının kendi sınıfsal çıkarları için bu politikayı çok bilinçli bir tutumla uygulaması anlaşılırken peki kendilerini en keskin AKP karşıtı olarak sunan bir dizi siyasi örgütün de "polise taş atmayalım", "barışçıl gösterilerin dışına çıkamayalım", "aramızdaki provokatörlere dikkat edelim" söylemleriyle AKP'ye destek olmalarına ne demeliyiz? Onların yaptıkları da azgınca gerçekleşen "polis-devlet şiddeti" karşısındaki öfkemizi, tepkimizi, direnme gücümüzü eritip soğutup kendi seçim çalışmalarına malzeme haline getirme hesaplarının bir ürünü olabilir ancak. Zira dediğimiz gibi polis-devlet şiddeti bu ülkede, AKP hükümeti eliyle başlamadığı gibi bizlerin direnişi üzerinden oy ve seçim hesabı yapanların da ilk fırsatta kullanacakları aygıtlar bu kurumlar olacaktır. Çünkü onlar da aynı egemen sınıfların hizmetindedirler. Tek farkları bizleri aldatmak için büründükleri renkleridir. Bugün muhalefet olurlar yarın eleştirdikleri iktidarın bir parçası olurlar.

Bu yüzden polis-devlet şiddeti karşısında ezilen, sömürülen, dışlanan tüm kesimlerin meşru direnişini ve şiddetini savun(a)mayanların, bizlerin mücadelesini desteklemekten öteye kendi sınıfsal çıkarlarını gözeterek hareket ettikleri çok açıktır. Nasıl ki emperyalistler karşısında mazlum halkların her türlü direnişi ve şiddeti meşru ve kutsal ise, AKP'nin "ileri faşizmi" altında yaşamı her geçen gün daha da boğulan işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, Kürtler, Aleviler ve daha birçoğumuzun her türden direnişi ve şiddeti de meşrudur. Nasıl ki "DGM'yi ezdik sıra MESS'te!" diyen işçi sınıfımız 15-16 Haziran Direnişi'yle hükümetlerin aldıkları kararları iptal ettirmesini bildiysen, nasıl ki Kürt halkı yıllardır sürdürdükleri mücadeleyle bir dizi kazanım elde etmesini bildilerse, bizler de aynı yoldan giderek, bedel ödemekten ve bedel ödetmekten geri durmamalıyız.

Haklı olan taleplerimizi kazanmak için yeri gelir tweet atarız yeri gelir gazına, copuna, sopasına karşı taşımızı, molotoflarımızı atarız. Çünkü "o kadar haklıyız ki", bu haklılığımızı kimseye yedirtmeyiz.

Devrim için örgütlenmeyen geleceği kazanamaz!

Bugün harekete müdahalede öne çıkarılması gereken örgütlülüğün önemidir. Devrimci örgütün yaşamsal olduğunu kitlelere göstermeliyiz.

Kapitalist barbarlık insanlığa yıkımdan başka hiçbir şey sunmuyor. Emek sömürsü üzerinden kendini var eden bu düzen ancak işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci iktidarı ile ortadan kalkacaktır. Bugün devrimcilere düşen en önemli görev; insanlığı ve tüm gezegeni kurtarmak için bu barbarlık düzenine karşı mücadele etmek, kitleleri işçi sınıfının devrimci programı altında örgütlemek ve harekete geçirmektir. Aksi durumda insanlık ve tüm doğal çevre barbarlık içinde yok oluştan kurtulamayacaktır. Yapmamız gereken açık ve nettir: Kitlelerin biriken öfkesini ve Taksim Direnişi ile açığa çıkan enerjini işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleştirmektir.

Tarih bize devrimci örgütün ve önderliğin olmadığı yerde kitlelerin enerjisinin düzen içi sınırlara hapsedildiğini defalarca göstermiştir. Devrimci örgütün olduğu ve kitlelerle bütünleştiği yerde ise şanlı devrimlerin kaçınılmaz olduğunu göstermiştir.

Türkiye topraklarında sermaye düzenine karşı görkemli bir direnişe tanıklık ediyoruz. İşçi ve emekçilerin üzerindeki ölü toprağını atan görkemli direniş şimdiden birçok kazanım elde etmiştir. En önemli kazanımı ise kitlelerin birlikte hareket ettiğinde birçok şeyi değiştirebileceğini görmeleri olmuştur. Bu gerçekliği gören sermaye hükümeti AKP, direnişin moral değerlerini yok etmek, kazanımlarını ortadan kaldırmak için azgınca saldırıyor. Biber gazı, polis copu, TOMA, katliamlar, sokaklara salınan palalı çeteler, kitlesel gözaltı ve tutuklama terörü devletin harekete karşı saldırı araçlarının bazılarıdır. Sermaye devleti bu saldırılarını hareketin tüm kazanımlarını yok etmek için devam ettirmeye niyetli gözüküyor.

Sermaye düzeninin saldırılarından korkuya kapılan

bir dizi gerici hareketler ve reformist güçler de açıktan ya da dolaylı bir biçimde düzenin saldırılarının bir parçası oluyorlar. Doğu Perinçek *Aydınlık* gazetesindeki yazısıyla bunu açıktan ilan etti. Park forumlarının en güçlü geçtiği Yoğurtçu Parkı'na sermaye hükümeti şefi Tayyip Erdoğan'ın argümanlarına benzer argümanlar kullanarak saldırıya geçti.

Reformist hareket ise başından beri temkinli olmak adına hareketin gerisine düşen ve hareketi geri çekmeye çalışan tutumlar izledi. Bu tutumlar Taksim'de çadırlar varken "flamaları indirelim", "barikatları kaldıralım", "çadırları kaldıralım" tartışmaları ile kendini dışa vuruyordu. Geniş kitlelerin böyle bir tartışması yokken açılan tartışmalar "koca" iddiaları olan bu hareketlerin kapitalist düzen karşısındaki konumlarını ve sınırlarını ortaya koyuyor. Düzeni aşmak gibi iddiaları olmayanlar kitlelerin düzen karşıtlığına dönüşen eyleminin önünde engel olmaktan başka bir işe yaramazlar. Taksim Direnişi bunu bütün açıklığı ile gösterdi. Her şeye rağmen kitle hareketi bir biçimde devam ediyor. Hareketi kontrol altına almak gibi uğursuz bir rolün oyuncusu reformist hareket misyonunu oynamaya devam ediyor. Taksim Dayanışması içinde ağırlığı oluşturan bu güçler pasifizmi bir eylem biçimi olarak öneriyorlar. Hareketin eylemli hattını sonlandırmak için söz birliği yapmışçasına tutumlar alıyorlar. Düzenin efendilerinin dillerinden düşürmedikleri "hesap sandıkta sorulur" sözlerine kendi cephelerinden cevap veriyorlar. Kitlelerin öfkesini kontrol altına almak için "hesabı sandıkta soracağız" gibi tutumları açıktan ya da dolaylı bir biçimde kullanıyorlar. Kitlelerin alternatif arayışı ile açığa çıkan "Hükümet istifa!" sloganını da devrimci bir

yönelime dönüştürmektense sandığa çağırın bir tutuma dönüştürüyorlar.

Taksim Dayanışması içerisinde yer alan bazı kurumların temsilcilerinin gözaltına alınması, polis fezlekesinde Taksim Dayanışması'nın "yasadışı" olduğuna dair ifadelerin bulunması, reformist hareketlerin ve etkileri altındaki kitle örgütlerinin yöneticilerini korkutmuş durumda. Bunun içindir ki hareketin eylemli sürecini sonlandırmak için canla başla çaba sarf ediyorlar. Korkularını ise kitlelerin kaygıları diyerek perdelemeye çalışıyorlar.

Hareketi pasifizme iten bu anlayışların oyunlarını boşa düşürmeliyiz. Hareket geri çekildikçe sermaye devleti direnişin tüm kazanımlarını ortadan kaldırmak için daha fazla saldıracaktır. Bunun için ise ilk olarak devrimci ve ilerici güçleri etkisizleştirmek için saldırı ve operasyonlarını hızlandıracaktır. Düzenin saldırıları ve reformizmin geri tutumlarına karşı hareketin enerjisini devrimci kanallara akıtmak bugünün acil görevidir.

Bunun için park forumlarına direnişin değerlerini ve kazanımlarını ileri taşıyacak müdahaleler daha fazla yapılmalıdır. Forumların dinamik, inisiyatifli bir biçimde şekillenmesi için çaba sarf edilmelidir. Düzenin saldırılarına ve operasyonlara karşı forumların savunma mekanizmalarını kurmaları, tepkilerini güçlü bir biçimde açığa çıkarmaları sağlanmalıdır. Her saldırı ve operasyondan sonra gözaltına alınan ve tutuklanan direnişçilere sahip çıkmak için, tutuklananların serbest bırakılması için kenetlenilmelidir. Forumlar arası ortak karar ve eylem birliği için mekanizmalar oluşturulmalıdır. Kitlelere direnişin değerlerini ve kazanımlarını korumak ve yeni kazanımlar elde etmek için "Kenetlenin!" şiarı taşınmalıdır. Fakat şunu unutmamalıyız ki kitle hareketinin tüm kazanımının teminat altına alınması işçi sınıfının devrimci programı etrafında kitleleri birleştirmekle mümkündür.

Kitlelerin açığa çıkacak enerjisini devrimin olanaklarına dönüştürmek devrimci partinin görevidir. Bir dizi gelişme reformist ve gerici hareketlerin direniş karşısında engele dönüşen tutumlarını fazlasıyla görmemizi sağladı. Kitlelerde sivil toplumculuğu yayarak sandığı çözüm gösteren anlayışlar hareketi zayıflatmaktan başka bir işe yaramıyorlar.

Bugün harekete müdahalede öne çıkarılması gereken örgütlülüğün önemidir. Devrimci örgütün yaşamsal olduğunu kitlelere göstermeliyiz. Kitle içinde devrimci çalışmanın olmazsa olmazlarından biri devrimci örgüt anlayışını ve işçi sınıfının devrimci programını kitlelere taşımaktır. Hareketin kazanımlarının teminat altına alınması için leninist örgüt anlayışının kitlelere taşınması ve kitlelerin bu topraklardaki ihtilalci sınıf partisine kazanılması için çaba sarf edilmelidir.

Her türlü örgüt kaçını, pasifist düzen içi harekete karşı "örgütlenin" şiarını kitlelere taşımamızdır.

Devrimci örgüt varsa ve kitlelerle buluşma zemini yakalamışsa gerisi zamandır. Devrim er ya da geç işçi sınıfının devrimci partisi önderliğinde kitlelerin eseri olarak inşa edilecektir. Her şeyden önce "örgütlenin" şiarı devrimin anahtarı olarak önümüzde duruyor.

“Sokakta, kavgada ve mücadelede olacağız!”

Av. Zeycan Balcı Şimşek

Çağdaş Hukukçular Derneği olarak, adaletin salt mahkeme salonlarında tesis edilmediğini omuz omuza mücadele ederek anlatacağımızı, devrimcilerin, işçilerin, öğrencilerin avukatlığını yapmaktan vazgeçmeyeceğimizi haykırıyoruz.

Çağdaş Hukukçular Derneği, 31 Aralık 1974 tarihinde, aralarında Niyazi Ağırnaslı ve Halit Çelenk'in de bulunduğu 74 hukukçu tarafından kurulmuş aradan geçen bu uzun süre zarfında kesintisiz olarak ezilenlerin, baskıya ve sömürüye maruz kalanların yanında saf tutmuştur.

ÇHD, bağımsız ve özgün çalışması ve kurulduğu tarihten itibaren kesintisiz sürdürdüğü halkın adalet mücadelesinin bir parçası olma özelliği ile Demokratik Kitle Örgütleri içerisinde haklı bir saygınlığın sahibi olmuştur.

Halkın en zayıf, siyasal iktidarın en güçlü olduğu nezarethanelerde, mahkemelerde ve hapishanelerde, gerçeği ve geleceği savunma onuru ise hep ÇHD'li avukatlara ait olmuştur. ÇHD'li avukatlar, sadece toplumsal muhalefetin savunmanlığını üstlenmediler, aynı zamanda o muhalefetin bir parçası da oldular.

Aradan tam 40 yıl geçti... Ne iktidarların politikaları değişti ne de o politikalara karşı mücadele veren hukukçular... Bugün isimleri ve yüzleri değişse de Çağdaş Hukukçular, hala, aynı kararlılıkla kavganın tam ortasındalar, geleneği aynı kararlılıkla izliyor ve adalet özlemi için mücadele ediyorlar. Tam da bu yüzden kavganın tam ortasında ve mücadelenin bir parçası olduğumuz için siyasal iktidar tarafından derneğimizin şubeleri bir şafak vakti basılmakta, dernek yöneticilerimizin de içinde bulunduğu 9 meslektaşımız tutuklanmakta ve toplamda 22 meslektaşımız hakkında davalar açılmakta.

Siyasal iktidarın hapishane politikalarından tutun yargısız infaz politikalarına kadar devlet hız kesmeden ölüm saçmaya devam ederken Çağdaş Hukukçular Derneği olarak, bu politikalara sessiz kalmadık. İşkence ile öldürülen Engin Çeber'den karakolda öldürülen

Festus Okey'e, sokak ortasında katledilen Alaattin Karadağ'a, Çağdaş Gemik'e, Soner Çankal'a, Emrah Barlak'a, Baran Tursun'a, ücretleri ve emekleri patronlarınca gaspedilen Hey Tekstil, Roseteks, Teknopark, Maltepe Belediyesi, Darkmen işçilerine, siyasi linç operasyonlarıyla tutuklanan yüzlerce Kürt siyasetçinin yargılanmalarında savunmanlık yaptık, mücadelenin bir parçası olarak korkmadık, yılmadık. Mücadele biz ÇHD'li avukatlar için sadece adliyelerde değil, yaşamın her alanında sokakta, direnişte, grevde her yerde sürdü. Öyle ki, adliyelerde avukatların onursuzca aranmasına biz karşı çıktık ve kararlı mücadelemiz sonucunda kazandık. Adliyelerde grev yapan memurların yanında yine biz vardık.

Siyasal iktidarsa son yıllarda derneğimizin toplumsal muhalefet odağı olmasını sindirememiş olacak ki, 18 Ocak 2013 tarihinde sabaha karşı ÇHD Ankara ve İstanbul Şube binaları, İstanbul ve Ankara Halkın Hukuk Bürosu ve birçok meslektaşımızın ev ve büroları hukuka aykırı bir biçimde basıldı. Halkın Hukuk Bürosu ise kapısı kırılarak savcı ve baro temsilcisi olmaksızın basıldı. Siyasi polis tarafından gerçekleştirilen ve dezenformasyon malzemeleri eşliğinde basına servis edilen bu operasyonda beklemedikleri bir toplumsal algı oluştu. Bu coğrafyada yaşayan herkes bir biçimde ÇHD'yi ve ÇHD'li avukatları tanımıştı ve burjuva medyanın yalanlarına inanmadan ÇHD'ye ve gözaltına alınan avukatlarına sahip çıktılar. Bu sahip çıkma bizlerin, tutuklanan dostlarımızın Av. Selçuk Kozağaçlı'nın, Av. Taylan Tanay'ın, Av. Güçlü Sevimli'nin, Av. Ebru Timtik'in, Av. Şükriye Erden'in, Av. Betül Vangölü Kozağaçlı'nın, Av. Günay Dağ'ın, Av. Naciye Demir'in, Av. Barkın Timtik'in yaptıkları onurlu ve devrimci avukatlığın göstergesi oldu.

Operasyonun üzerinden tam altı ay geçmişti ki, iddianame nihayet kabul edildi. Meslektaşlarımızın hakim önüne çıkarılması ise -duruşma tarihinin 25-26-27 Aralık olduğu düşünüldüğünde - neredeyse bir yıl sonra olacak. Herkesin çok merak ettiği ise bu iddianamede neler var? Neler yok?

Öncelikle operasyon sırasında kozmik oda, ajan, 11 çelik kapı, gece avukatların toplantı yapması gibi burjuva basının ağzının suyunu akıtarak haber yaptığı ve bolca karalama kampanyasına dönüşen ve başbakanın diline pelesenk ettiği bu dört önemli argümanın iddianamede olmaması bizi değilse de basını epeyce şaşırtmış.

Yurtdışı ile bağlantı kurulduğu iddia edilen “**kozmetik oda**”ya ilişkin olarak iddianamede tek bir kelime dahi geçmiyor.

Basılan hangi dernek binasının ya da hangi büronun **11 çelik kapılı** olduğu ve nasıl bir delil oluşturduğuna dair tek bir kelime yok.

ÇHD Genel Başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı'nın operasyon sırasında Suriye'de olmasını fırsat bilerek “**ajanlık**” suçlamasının -dosyada gizlilik kararı olmasına rağmen- basına servis edildiği hala hafızalarımızda, ama bu konuda da savcı, iddianamesinde tek bir kelime yazmamış.

Başsavcının dahi açıklamasında yer alan ve Başbakan'ın aylardır her fırsatta dile getirdiği “**gece avukatların toplantı yaptığı**” iddiaları ise hiç yok! Hatırlanacağı üzere Halkın Hukuk Bürosu polislerce kapısı kırılarak gece yarısı basılmış ve toplantı yapıldığı iddia edilmişti. Ne var ki, savcı bu önemli hususa (!) da iddianamesinde hiç değinmemiştir.

İddianamede “neler yok” sorusu aslında temel bir soru. Zira tutuklanan meslektaşlarımız ve derneğimize yöneltilen en ciddi iddialar bunlardı. Bu isnatların iddianamede hiç yer almaması basın eliyle ve kara propaganda ile yapılan isnatları boşa düşürmesi anlamında önemli bir ayrıntı.

Derneğimize ve tutuklu meslektaşlarımıza ilişkin iddialara ve delillere bakıldığında, şöyle bir tablo ile karşı karşıya kalmaktayız: **Asıl yargılanan avukatlık meslek pratiğidir.** Bu davada asıl yargılanan yapılan müvekkil seçimi, asıl yargılanan devrimcilerin, işçilerin, öğrencilerin avukatlığını yapmaktır. **Yargılanan devrimci avukatlık faaliyetidir.**

İddianameye baktığımızda deliller:

* Savcının 1 numaralı delil olarak “ADLİ İSTİNABE” yoluyla Hollanda ve Belçika makamlarından elde edildiği bildirilen bilgisayar kayıtlarına dayandığını görüyoruz. İddianamenin en önemli dayanağı olan bu belgeler “word belgeleri”dir. Türkiye'deki hangi mahkeme veya savcılık tarafından resmi yolla ne zaman talep edildiği, Hollanda veya Belçika adli makamlarınca ise hangi tarih ve hangi resmi yazışma yoluyla gönderildiği, tahrif edilip edilmediği belli değildir. İddianamenin omurgası bu belgelerdir. Ancak bu belgelerin hiçbir somut dayanağı yoktur.

* 2010 - 2012 yılları arasında Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'nde "DHKP-C operasyonu" nedeniyle toplam 470 kişinin gözaltına alındığını, 270 kişinin gözaltı takibini tutuklu meslektaşlarımızın gerçekleştirdiğini, bu istatistiki veriye göre kimi meslektaşımızın 30, kimi meslektaşımızın ise 6 kişinin avukatlığını yaptığını, sırf bu kişilere avukatlık yapmaları dahi örgüt üyesi olduklarına delalet olduğu belirtilmiştir.

* Anayasa, Ceza Kanunları ve Uluslararası Sözleşmelerle güvence altına alınan "susma hakkı" iddianamede suç olarak yer almış. Meslektaşlarımızın Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde avukatlıklarını yaptıkları müvekkillerinin "susma hakkı"ni kullanmaları meslektaşlarımızın örgüt üyesi olduğuna ilişkin bir delil olarak sunulmuştur.

* Meslektaşlarımızın müvekkillerine ait cenaze törenlerine katılmaları terör örgütü propagandası olarak belirtilmiştir. Her ne kadar bu suçlar 6352 Sayılı Yasa kapsamında erteleneceği belirtilse de bu suçların toplamından örgüt üyeliği yaratılmaya çalışılmıştır.

* Meslektaşlarımızın Hey Tekstil, Roseteks Tekstil, Darkmen Tekstil ve Akçay Tekstil'de başlayan işçi direnişlerine katılmak ve bu işçilerin avukatlığını yürütmek, onların örgüt üyesi olduklarına ilişkin delil olarak sunulmuştur.

* Meslektaşlarımızın diğer avukat arkadaşlarıyla yapmış oldukları mesleki konuşmalar dahi örgütsel bilgi anlamında değerlendirilmiştir.

İddianamede yer alan delillere topyekûn bakıldığında meslektaşlarımızın tutuklu olmasını gerektirecek tek bir somut delil bulunmadığını, gizli tanıkların açıkça gerçeğe aykırı beyanda bulduklarını, yalan söylediklerini, meslektaşlarımızın devrimci avukatlık yapmalarından duyulan rahatsızlıkla operasyonun gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu operasyon özeldir ÇHD'ye ve Halkın Hukuk Bürosu'na, genel anlamda ise tüm avukatlara karşı yapılmıştır.

18 Ocak 2013 tarihinde başlayan cadı avı her alanda devam etmiştir. Tutuklu meslektaşlarımızın ardından, adliye içinde gerçekleşen tüm eylemlerden hakkımızda sayısız davalar açılmıştır. Tutuklu meslektaşlarımızın tutuklanmalarına itiraz dilekçelerini vermek isterken 18 Şubat 2013 tarihinde polislin darplarına maruz kalan avukatlar bugün polise mukavemetten ve kamu malına zarar vermekten yargılanıyor.

11 Haziran 2013 tarihinde, Gezi Parkı eylemleri sırasında, polislin sert tutumunu protesto ettikleri için adliyede yaka-paça gözaltına alınan ÇHD'li 50 avukat bugün toplantı gösteri yürüyüşlerine muhalefetten ve

memura mukavemetten yargılanıyor. Yine 11 Haziran 2013 tarihinde, 50 meslektaşının karga tulumba adliyede gözaltına alınmasını protesto eden avukatlar bugün toplantı gösteri yürüyüşlerine muhalefetten ve memura mukavemetten yargılanıyor. Yine 13 Eylül 2011 tarihinde adliye girişlerinde onursuzca avukatların aranmasına itiraz eden ÇHD'li avukatlar bugün kapılara zarar verdikleri ve memurlara mukavemet ettikleri ve direndikleri için yargılanıyor. Son olarak ÇHD kurumsal olarak Gezi Parkı'na vermiş olduğu destekten ötürü halkı kin ve düşmanlığa sevk etmekten yargılanıyor. Her türlü evrakı didik didik edilmek suretiyle ÇHD'yi kapatmaya ant içmiş siyasi iktidar tarafından cezalar kesiliyor ve davalar açılıyor.

Tüm bu davalar, baskı ve zulüm politikaları göstermiştir ki, Çağdaş Hukukçular Derneği bu topraklardaki toplumsal ve siyasal muhalefetin en önemli parçasıdır. Adalet, üzerinde "adalet sarayı" yazmakla karşılanmıyor, karşılanmayacaktır da. Emekçi halkların adalet talebi ancak ve ancak sokaktadır. Yargılama faaliyetini, tüm muhalifleri yargı eliyle sindirme ve etkisizleştirme faaliyetine çeviren mahkemeler bize sokağı ve kavgayı işaret etmektedir. Öte yandan başbakanın açıkça halkın arasında nefret tohumları serptiği, yan yana yaşayan ve yıllardır birebirlerinin küllerine muhtaç komşuları dahi birbirlerini şikayet etmeye salık verdiği bir süreçten geçiyoruz. Gezi Parkı ile başlayan ve tüm ülkeye yayılan dayanışma ruhundan ve iktidara karşı topyekûn omuz omuza mücadele edilmesinden korkanlar halkları birbirine düşürerek iktidarlarını korumaya çalışmaktalar. Palayla halka saldıranlar, haklarında arama kararı olmasına rağmen Fas'a kaçabiliyorken, meslektaşımız ÇHD Genel Başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı'nın hakkındaki arama kararını bilerek Türkiye'ye gelmesini ve geleceğini basın yoluyla duyurmasını dahi iddianamede "yakalanmıştır" olarak geçirebiliyorlar.

Çağdaş Hukukçular Derneği olarak, kırk yıllık geleneğimizle mücadele bayrağını daha da yükselteceğimizi, adaletin salt mahkeme salonlarında tesis edilmediğini omuz omuza mücadele ederek anlatacağımızı, mahkemelerin devrimci avukatlık pratiğimizi yargılayamayacağını, devrimci avukatlığın bir onur olduğunu ve devrimcilerin, işçilerin, öğrencilerin avukatlığını yapmaktan vazgeçmeyeceğimizi haykırıyoruz. Dün olduğu gibi bugün de hem mahkeme salonlarında, hem de sokakta, kavgada ve mücadelede olacağız.

ÇHD'li avukata keyfi soruşturma

25 Haziran 2012 tarihinde Tuzla'nın Aydınlı Mahallesi'nde Sivas Katliamı'yla ilgili afiş yapan iki sınıf devrimcisi keyfi bir şekilde darp edilerek gözaltına alınmıştı. Polislin havaya ateş ederek, biber gazı sıkarak ve darp ederek gözaltına aldığı Zeynel Kızılaslan ve Ramazan Canpolat ters kelepçe yapılarak Orhanlı Polis Merkezi'ne götürülmüşlerdi. Sınıf devrimcilerinin avukatlarıyla görüşme hakkı uzun süre engellenerek, başka bir avukat çağrıldı. Barodan çağrılan işbirlikçi avukat sınıf devrimcilerinin imza atmadığı, yalanlarla dolu olan tutanağın imzalanmasını "tavsiye" etmişti. Sınıf devrimcileri avukatı eleştirerek reddetmişti.

Bu sırada Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi Av. Bülent Şimşek karakola gelerek olaya müdahil oldu. Sınıf devrimcilerinin ters kelepçeli bir şekilde ifade vermeye zorlanmasına tepki göstererek, kelepçeleri açtırdı. Polisler Şimşek'e zorluk çıkartarak keyfi bir şekilde, tutanağı ve doktor raporunu göstermek istemediler. Şimşek tutanak kendisine gösterilmediği için şerh koşturdu. Bunun üzerine polisler tutanağın fotokopisini kendisine vermek zorunda kaldılar. Şimşek, tutanağı inceleyince sınıf devrimcilerine yalnızca afiş asmaktan gözaltı işlemi uygulandığını görerek, bu şekilde gözaltı yapılamayacağını söyledi. Keyfi bir şekilde gözaltı yaptıklarının tutanağa da yansıdığını anlayan polisler, tutanağı değiştirmek için fotokopiyi avukattan geri almak istediler. Avukatın tok tutumu karşısında alamayacaklarını anlayan polisler, hakkında tutanak tutulacağını söyleyerek avukatı tehdit ettiler.

Polislerin o gün savurduğu tehdit bugün savcı ve bakanlık tarafından uygulamaya sokuldu. Sınıf devrimcilerini keyfi bir şekilde darp ederek gözaltına alan ve işkence yapan, müvekkillerini koruduğu için avukatı tehdit eden polisler hakkında hiçbir işlem yapılmadığı gibi, avukat hakkında soruşturma başlatıldı.

Üstelik "tutanağın aslını polisten zorla alıp geri vermemek" gibi, komik ve yalan suçlamalarla bu soruşturma açılıyor. Açılan bu soruşturmaya birlikte Adalet Bakanlığı'nın tebliğiyle Baro tarafından da Şimşek hakkında soruşturma başlatıldı.

Bütün bu yaşanan keyfi uygulamalar ve hukuksuzluklar polislin ve devletin "adalet" anlayışını tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Polis alışlageldiği şekilde karşısında susan, bütün yaptığı hukuksuzluklara ve işkenceye sessiz kalan (tıpkı barodan kendi çağırıldığı gibi) avukatları karşısında görmek istiyor. Fakat tam tersine; bütün keyfiliklerin, darp ve işkence uygulamalarının karşısına dikilen avukatlara ise büyük bir tahammülsüzlükle saldırıyor. Savcılık eliyle düzen hukuku da bu konuda, polisine gerekli desteği fazlasıyla sunuyor.

Bu yaşanan olay ÇHD'ye yönelik yapılan son operasyonla birlikte değerlendirildiğinde, aslında bir bütün olarak sistemin, muhalifleri, ilericileri, devrimcileri, işçi ve emekçileri savunan avukatlara karşı müthiş bir tahammülsüzlüğü olduğunu görmek çok daha kolay olacaktır.

“Baskıya karşı direnmek haktır!”

ÇHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Av. Gülvin Aydın’la ÇHD davası ve devlet terörü üzerine konuştuk...

- ÇHD ve üye avukatları, toplumsal muhalefetten yana olan savunma pratiği ile, devlet katliamları, polis infazları ve işkencelerinin yargılandığı davalara bakan bir geleneğe sahip. Genel olarak devrimcilerin, işçilerin, ezilen halkın savunmasını üstlenen avukatlara yönelik bu iddianamenin içeriğinde neler var? Neredeyse sistematik hale gelen avukatlara yönelik ceza istemleri neyi amaçlanıyor?

- 1974 yılında yine toplumsal muhalefetin savunmanlığını yapan avukatlar tarafından bir ihtiyaç sonucu kurulmuştur Çağdaş Hukukçular Derneği. Bu ihtiyaç, yaptığı savunmanlık mesleğinden ötürü saldırılara maruz kalan avukatların örgütlenme ve birlikte hareket etme ihtiyacıdır. Sıklıkla yinelediğimiz gibi, ÇHD yargısız infaz davalarını, işkence davalarını, öğrenci davalarını takip etmiştir. Bunların yanı sıra direnişteki işçilerin, kentsel dönüşümden zarar gören halkın yanında olmuş; bu kesimlere gerekli hukuki desteği vermeye çalışmıştır. Bu doğrultuda broşürler, bildiriler hazırlamış ve bunları dağıtmıştır. Çünkü, Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatların savunmanlık görevlerinin yanı sıra toplumu, sahip olduğu haklar konusunda aydınlatma, bilinçlendirme görevi de bulunmaktadır. Yine sürekli yinelediğimiz gibi ÇHD toplumsal muhalefetin içinde de doğal olarak yer almıştır.

Kurulduğu tarihten bu yana ÇHD sürekli baskıya uğramış olmakla birlikte bu baskının boyutu ve şiddeti 18 Ocak 2013 tarihinde gerçekleştirilen hukuka aykırı operasyonla ciddi bir hal almıştır. Genel Başkanı, İstanbul Şube Başkanı ve üyelerinin tutuklanması şeklinde tezahür eden baskıya kara bir propaganda eşlik etmiştir. Bu baskı ve karşı propaganda aslında hala sürmektedir. Derneğimiz ve dernek üyesi meslektaşlarımız hala hedef gösterilmektedir. Meslektaşlarımız hala yerlerde sürüklenerek yaka-paça gözaltına alınmakta, haklarında çeşitli ceza davaları açılarak baskı ve yıldırma politikalarıyla toplumsal muhalefetin savunmanlığından el çektirilmek istenmektedirler.

Dokuz tutuklu toplam yirmi iki meslektaşımızın

yargılanacağı davaya baktığımızda ise ilk göze çarpan hususları kısaca şöyle sıralayabiliriz:

* İstenen cezaların ağırlığı ile bunlara dayanak gösterilen deliller birbiriyle orantısızdır. Dosyada neredeyse delil bulunmamaktadır. Bu da yalnızca avukatlara değil tüm toplumsal muhalefete bir gözdağı verildiğini doğal olarak akla getiriyor.

* Bu davayla yargılanan Çağdaş Hukukçular Derneği ve derneğin yukarıda kısaca aktarmaya çalıştığımız faaliyetleridir. Yani ezilen ve sömürülen halkın savunmanlığını yapma; kitleleri hakları konusunda aydınlatma ve bilinçlendirme işlevi yargılanmaktadır. Bu iddianameyle tam da neden işçilerin avukatlığını yaptığımız ve neden işçi direnişlerine katıldığımız sorusu soruluyor. Oysa, derneğimizin tüm saydığımız faaliyetleri tüzüğüne uygundur ve yasaldir.

* 18-21 Ocak 2013 tarihleri arasındaki yazılı ve görsel basına göz atıldığında, dosyada gizlilik kararı bulunmasına rağmen nasıl olduysa basına sızan “kozmetik oda”, “ajanlık”, “11 çelik kapı” türünden bilgilerin hiçbirinin iddianamede yer almamış olması itibarsızlaştırma ve kara propagandanın boyutunu göstermektedir. Ama bu durum itibarsızlaştırma faaliyetinin durduğu anlamına gelmemektedir.

* Doğruluğu tartışmalı dijital yazışmalar delil olarak gösterilmiştir. Yine gizli tanık ifadelerinin aksi çok rahatlıkla ispat edilebilir niteliktedir.

Bu saydıklarımız ilk göze çarpan genel bilgilerdir. Sonuç olarak denebilir ki istenen ağır cezalarla aslında toplumsal muhalefetin tam da kendisi susturulmak istenmektedir.

- Gezi Direnişi ile başlayan ve halk hareketinin yaşandığı toplumsal bir süreçte polis terörünün ardından, tutuklamalarla ve cezalarla yargı terörü yaşanıyor. Tayyip Erdoğan, tencere tava ile tepkilerini gösterenlerin komşularına seslenerek, “sizi rahatsız eden komşunuzu yargıya taşıyın” diyor. Yaşadığımız sistem içerisinde hukuk, toplumsal yaşam içerisinde özellikle muhalif kesimler üzerinde nasıl bir rol oynuyor?

- Erdoğan bu şekilde seslenişle halkı gizli tanık olmaya, itirafçı ve ihbarcı olmaya davet ediyor gerçekte. AKP iktidarı boyunca gündeme gelen yargılamaların pratiğine bakıldığında “gizli tanıklık” kurumunun başat bir role sahip olduğunu görmek mümkün; yalnızca gizli tanık ifadelerine dayanarak insanlara ağır cezalar verildiğini biliyoruz. Bu pratik, duruşma salonlarından çıkarılarak halkın içerisine yerleştirilmek isteniyor.

Sınıflı ve özel mülkiyete dayalı kapitalist toplumda herkesi kapsadığı iddia edilen hukuk gerçekte sömüren bir avuç azınlığın düzenini korumaktadır. Bu bir gerçektir. Her ne kadar yargının bağımsız bir kurum olduğu iddia olursa da pratik bunun tam tersini, yargı kurumunun her dönem için siyasal iktidarın denetiminde olduğunu ya da daha doğru bir ifadeyle bir sermaye grubunu temsil eden her hükümetin, kendi çıkarları doğrultusunda başvurduğu bir kurum olduğunu göstermektedir. Ama işçi ve emekçilerin hiçbir zaman yararlanmadığı bir kurum olduğu kesin. Onlar, her dönem yargı kurumunun hismine uğramışlardır. Bugün de onları savunan avukatları aynı kaderi paylaşmaktadırlar.

- Sizin ayrıca eklemek istedikleriniz var mı? Neler yapmak gerekir bu tablo karşısında?

- Mevcut tablo, düşünce ve ifade hürriyetinin, hak arama hürriyetinin, örgütlenme hürriyetinin büsbütün ortadan kaldırılmak istendiğini göstermektedir. Bununla birlikte insanlar arasındaki her türden dayanışma ve yardımlaşmayı da hedef alan bir saldırıyla karşı karşıyayız. Bu durumda her türden baskıya karşı direnmek haktır. Ne var ki giderek artan baskı beraberinde dayanışma, örgütlenme ve direnişi de getirir. Gezi Direnişi’yle birlikte bunu görmüş olduk.

Karakolda ölüme yeni dava

Geçtiğimiz yıl Bağcılar 100. Yıl Polis Merkezi’nde intihar ettiği iddia edilen Hasan Latif Kaplan’ın soruşturmasında savcılık takipsizlik kararı vermişti. Adalet Bakanlığı’nın dosyadaki “ihmal” boşluklarına dikkat çekmesi üzerine savcılık beş polis hakkında ‘ihmali davranışla kasten adam öldürme’ iddiasıyla dava açtı.

Kamerasız odaya alınan, gözaltı işlemi yapılmayan “62 santim yükseklikten kendisini astığı” savunulan Hasan Latif Kaplan dosyası böylece tekrar görülecek.

Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde açılan davanın ilk duruşması 12 Eylül’de görülecek.

Gezi tutsaklarıyla dayanışma eylemleri

Gezi Direnişi nedeni ile tutuklananlarla dayanışma büyütülüyor. Yapılan eylem ve etkinliklerde, tutuklu direnişçiler sahiplenilirken, mücadelenin bitmediği ortaya konuyor.

Şahintepe'de "tutsaklara özgürlük" etkinliği

Şahintepe Dayanışması, "Taksim direnişi tutsaklarına özgürlük" etkinliği ve direnişte katledilenler için anma yürüyüşü gerçekleştirdi. Etkinlik 20 Temmuz akşamı Şahintepe ramazan etkinlikleri alanında gerçekleştirildi.

Etkinlikte ilk olarak Taksim Direnişi şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından Şahintepe Dayanışması adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Açıklamanın ardından direniş görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösteriden sonra Grup Şahkulu sahne aldı. Grup Şahkulu'nun ezgilerinin ardından emekçileri mücadeleyi büyütmeye çağıran konuşmayla etkinlik sonlandırıldı.

Etkinlik programının ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte "Şahintepe Dayanışması" ve BDSP'nin "Ölü mü denir onlara, Taksim şehitleri ölümsüzdür!" pankartları açıldı. Sokak aralarında yapılan çağırının ardından ana caddeye çıkıldı. Caddeden yürünerek tekrar etkinlik alanına gelindi ve eylem sonlandırıldı.

İzmir'de binler tutsaklar için haykırdı!

İzmir'de birçok ilerici, devrimci kurumun bir araya gelerek örgütlediği Gezi tutsaklarıyla dayanışma etkinliği 20 Temmuz'da Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleştirildi.

Etkinlik Alsancak İskele'den Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne doğru gerçekleştirilen yürüyüşle başladı.

Program İzmir Müzisyenler Derneği'nin hazırladığı dinletiyi başladı. Müzik dinletisinin ardından direniş sürecinde yaşamını yitirenler şahsında, tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu çağrısında bulunuldu.

Etkinlikte, Baran Tuncel, İsmet Şengül ve Grup Yelin türküleri, deyişleri ve şarkılarıyla sahne aldı.

Programda, ilk olarak Gezi tutsaklarından Vedat Biçici'nin annesi İpek Biçici'ye söz verildi. Programda Serdar Gür'ün annesi Nesrin Gür ve Mithat Kavak'ın kızkardeşi Songül Kavak'a da söz verildi. Etkinlik programında Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nden Gezi tutsaklarının gönderdiği mektup ve mesajlar da okundu. Programda Ethem Sarısülük'ün ailesi de yer aldı.

Program Cevdet Bağca'nın sahne almasıyla devam etti. Programda, İzmir'deki halk forumlarına, sendika temsilcilerine, siyasal kurumlara çağrı yapılarak, direniş büyütme ve tutsaklarla dayanışmak amacıyla bir araya gelme duyurusu yapıldı.

Etkinlik Günışığı'nın devrimci marşları ve halayları ile sona erdi.

Ankara'da anneler eylemde

Ankara'da 20 Temmuz'da Ethem Sarısülük'ün ailesi ve Gezi Parkı'na destek eylemlerine katıldığı için tutuklanan direnişçilerin ailelerinin yaptığı çağrıyla eylem gerçekleştirildi. Güven Park'ta oturma eylemi

yapılırken alan olarak Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yer tercih edildi.

Eylemde söz alan anneler çocuklarının haksız ve uydurma gerekçelerle tutuklandıklarını, eylemlere katılmak suçsa kendilerinin de suçlu olduklarını vurgulayan konuşmalar yaptılar. Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfı Ana da kısa bir konuşma yaptı. Ankara'da 19 Temmuz'da tahliye edilen direnişçilerden Yoldaş Aydın da bir konuşma yaparak halen tutuklu bulunan direnişçilerden selam getirdiğini ifade etti.

Oturma eyleminde 26 Temmuz'da saat 18.00'de Ethem'in 40'ı vesilesiyle vurulduğu yerde yapılacak olan anma eylemine çağrı yapıldı. Oturma eyleminin her hafta cumartesi günü yapılacağı, tüm annelerin ve duyarlı kamuoyunun bu eylemlere katılması çağrısı yapılarak oturma eylemi sonlandırıldı.

"Bu direniş hepimizin!"

Her hafta yapılmaya başlayan eylem için Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen tutuklu aileleri, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnişiyatifi ve destekçiler "Gezi tutsaklarına özgürlük!" pankartı açtılar.

Eylemde ilk olarak tutuklu direnişçi Erhan Bakbeyman'ın ağabeyi Orhan Bakbeyman konuşma yaptı. Edirne'de tutuklu olan Çağrı Aydoğan'ın gönderdiği mesajla eylem sürdürüldü. Ayrıca İzmir'den bisikletlerle İstanbul'a gelen İzmir Yenikapı Tiyatrosu oyuncuları da eyleme katılarak destek konuşması yaptılar.

Eylemde Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnişiyatifi adına da bir açıklama yapıldı. 6 Temmuz'da tutuklanıp serbest bırakılan Özgür Yıldırım da yaptığı konuşmada tutuklamalarla ve katliamlarla halkın ayaklanmasının engellenemeyeceğini belirtti.

Son olarak Gezi Direnişi Tutuklu Aileleri adına basın açıklaması okundu. Tutuklu Vedat Biçici'nin nişanlısı Gizem Çevik'in okuduğu açıklamada, tutuklamaların, katliamların direnişçileri toplumdan ayıramadığını, halen direnişin içinde oldukları belirtildi.

"Gezi direnişçilerine özgürlük!"

Bursa'da yapılan tutsak Gezi direnişçileriyle dayanışma eyleminde, tutuklu direnişçilerin serbest bırakılması talep edildi.

Eylem Setbaşı'nda başladı ve yürüyüşte "Gezi tutsaklarına özgürlük" pankartı açıldı. Heykel'de yapılan basın açıklamasında direnişçileri katledenler, palalarla direnişçilere saldıranlar serbestçe gezerken, 100'ü aşkın direnişçinin tutuklandığı dile getirildi.

Ayrıca Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Timuçin Köprülü hakkında, Köprülü'nün 28 Haziran'daki mezuniyet töreninde sahneye "#diren" yazılı tişörtle çıkması ve kürsüde Gezi direnişi ile ilgili konuşma yapması üzerine soruşturma açıldığı belirtildi.

20 Temmuz 2013 | İzmir

20 Temmuz 2013 | Bursa

Küçükçekmece'de tutsaklarla dayanışma

Küçükçekmece Dayanışması 19 Temmuz Cuma günü Küçükçekmece sahil amfi tiyatrosunda "Gezi Direnişi tutsaklarına özgürlük" etkinliği gerçekleştirdi.

Etkinlik Gezi Direnişi tutsaklarının selamlanması ile başladı. Ardından Küçükçekmece Dayanışması'ndan bir emekçi kadın şiir dinletisi gerçekleştirdi. Gezi tutsaklarından gelen mektupların okunmasından sonra sahneye Grup Şahkulu davet edildi. Ardından pandomim gösterisi yapıldı. Etkinlik, aralarında Küçükçekmece Dayanışması'ndan müzisyenlerin de olduğu sanatçıların dinletileri ile devam etti. Gözaltına alınan 29 direnişçinin serbest bırakılmasını kutlamak için çekilen halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

Yaklaşık üç saat süren etkinlik canlı bir atmosferde geçti. Oluşan ilgi ve canlı atmosferi terörize etmek için etkinlik başında güvenlik görevlileri gönderilirken sonrasında da bir akrep aracı getirildi. Ayrıca sivil bir faşist de sözlü sataşmada bulunarak kavga çıkarmaya çalıştı. Yaratılmaya çalışılan gerginlikler Küçükçekmece Dayanışması'nın müdahaleleri ile engellendi.

Gençlikten korkuyorlar!

Gezi olaylarında tartışılan en büyük konulardan biri de bu hareketin dinamiğini gençlerin oluşturması idi. '90 kuşağının bilgisayarlarda oynadığı oyunlardan kalkıp bizzat sokağa inip barikatların başında yer alması oldu.

Bingöl'de havaalanı açılış törenine katıldıktan sonra iftarı Bingöl'de açan AKP şefi Recep Tayyip Erdoğan önemli bir konuyu hemen dile getirdi. Her fırsatta gençlikten nasıl korktuğunu, bizlere gençliği nasıl durdurabileceğinin yollarını aradığını hatırlatan Erdoğan, "‘palalı gençlik istemiyoruz’ bu yüzden üniversitelerde güvenlik birimlerinin yerine devletin güvenlik güçlerinin geçmesi için çalışmalarımızı devam ettiriyoruz" diye açıklamada bulundu.

Gezi olayları sırasında eylemcilerin üzerine palalarla-sopalarla saldıranları göstererek bunları dile getirmesi tam bir ironidir. "Bilgisayarlı-kitaplı gençler istediği"ni her fırsatta dile getirip gençliği "marjinal", "çapulcu" ilan eden de tam olarak kendisiydi aslında. Biraz gerilere gidecek olursak ODTÜ'de yaşanlardan sonra "bu gençlerin bilimle alakası yok, bilimi savunsalardı bizim yanımızda olurlardı" karalamaları hala hafızalarımızdadır. Oysa ki ODTÜ öğrencileri tam da bu noktada üniversiteleri bilim yuvası olmaktan çıkaran sermayeye karşı bir direniş başlatmışlardı. Böylece ülkenin dört bir yanındaki üniversitelere yayılan eylemlilik süreci de beraberinde gelmişti. Gezi'de olduğu gibi ODTÜ öğrencileri devletin kolluk güçleri karşısında (gazına, TOMA'sına, plastik mermisine) muazzam bir direniş göstermişlerdi.

Eğer bu iki olayın benzer taraflarını görebilsek kimin ne tarafta olduğunu ayırt edebiliriz. Gezi olayları başladığı günden bu yana başta İstanbul'da yüzbinler sokaklara çıktı. Hareketinin çıkışını çevreciler başlattı desek de farklı talepler etrafında sokağa çıkan yüzbinlerin ortak sesi birleşti meydanlarda ve yankılandı: 'Her yer Taksim, her yer direniş!' AKP şefi Erdoğan karşısında gördüğü muazzam direnişçi vakit kaybetmeden karalama çalışmalarına girdi.

Nasıl ki ODTÜ'de "bunlar bilim düşmanı gençler" diye söylediyse sokağa çıkan yüzbinlere "çapulcu", "marjinal" ve bir dizi ithamlarda bulundu. Hareketi milliyetçi-şoven politikalarıyla bölmeye çalıştıysa da yüzbinlerde bu işe yaramadı. Hatta "bunlar mı çevreci biz 10 yılda 2.5 milyar ağaç diktik, Gezi'den idrar kokuları geliyor" diye en iyisinin kendileri olduğunu her fırsatta dile getirdi. Bunların işe yaramadığını gören AKP şefi büyük silahı çoktan oyuna sokmuştu. Sokakları dolduran yüzbinlerin üzerine tonlarca gaz, plastik mermiler, coplarla saldırttı. Zoruyla hareketi bastırmaya çalışacağını sanarak her geçen gün kinini arttırdı. Bu sürede şehitlerimiz ve binlerce yaralımız oldu. Kanlarımıza susamışcasına saldıran güvenlik güçlerini de polis okulu kapanış töreninde "kahraman" ilan etmişti. Velhasıl iki olay arasındaki ortak nokta şu: Devlet, karşısında muhalif duran kesimlere her zaman güç gösteri ile cevap verir. Gencinden yaşlısına, zor uygulamaktan geri durmaz.

Bir nokta var ki, bu süreçte aslında gazının da topunun da yüzbinleri geri düşüremediğini fark edip şimdilerde de yeni bir oyuna giriştiler. İçişleri Bakanı Muammer Güler'in imzası ile güvenlik güçlerinin toplumsal olaylara müdahalede uyması gereken bir genelge yayınladı. Olaylardan önce uyarının yapılması ve ayrılmak isteyenlere fırsat verilmesi gerektiğini içeren bir genelge. Böylece olaylara katılmaya devam edenler yani geriye kalanlar, yakanlar-yakanlar olacak. "Marjinal" diye damgaladığı insanları açığa çıkarıp "bakın biz söylemiştik" bilmişliğini yapmak olacak. Ayrıca eylemcilere palalarla sopalarla saldıranlara karşı, gerekli adli makamlarca işlemlerin başlamasına yönelik "talimat" verdi. Tüfikle atılan gaz fişeklerinin de

40 metreden yakın mesafeden atılmamasını istedi. Peki başından vurularak katledilen Ethem'in, Abdullah'ın, Mehmet'in ve Ali İsmail'in hesabını kim verecek. Sizin bu oyunlarınız tutsaydı Gezi olaylarının başında insanlar korkularına yenik düşüp geri durabilirlerdi. Ama devlete karşı o korku duvarları sayelerinde aşıldı. Artık yüzbinler, milyonlar kimin dost kimin düşman olduğunu çok iyi ayırt edebiliyor.

Gezi olaylarında tartışılan en büyük konulardan biri de bu hareketin dinamiğini gençlerin oluşturması idi. '90 kuşağının bilgisayarlarda oynadığı oyunlardan kalkıp bizzat sokağa inip barikatların başında yer alması oldu. Bu yüzden ki devlet tarafından payına düşen en büyük tehditler gençliğe sunuldu.

Hatta en son Melih Gökçek gençliğin gelecek dönemde büyük hazırlıklar içinde olduğunu, marjinal grupların gençliği yaz kampları adı altında eğitime tabi tuttuklarını dile getirdi. Bu kadar açıktan korkularını dillendirmeleri köşeye sıkıştıklarını gösterebilir. Korkuyorlar, çünkü böyle bir süreçten sonra beraber yaşanabileceğini, farklı bir dünyanın kurulabileceğini anlayan insanların bu kampta kolektif yaşamı görmelerinden, tartışmalarından, konuşmalarından korkuyor. Bu yüzden Tayyip Erdoğan her fırsatta üniversitelere güvenlik güçlerini sokacaklarını hatırlatıyor. Gözden kaçırdığı bir şey var ama. Bu gençlik, o gazın tadını aldı bir kere ve gördü direnince sesinin duyulduğunu da.

İzmir'den bir genç komünist

Ali İsmail'in faileri belli!

Ali İsmail Korkmaz'ın polis ve sokaklara salınan eli sopalı sivil faşistler tarafından katledilmesiyle ilgili olarak tutuklanan saldırganla ilişkin mahkemenin gerekçeli kararında başka bazı saldırganlara da dikkat çekiliyor.

Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesine ilişkin tutuklanan Serkan Kavak'la ilgili olarak açıklanan mahkemenin gerekçeli kararında şu ana kadar silinen delillere ve saldırıyı gerçekleştiren diğer saldırganlara vurgu yapılıyor. "Ali İsmail Korkmaz'ın faili" denerek sunulan Serkan Kavak'ın yalnız olmadığını mahkeme de teyit etmiş bulunuyor.

Mahkemenin gerekçeli kararı ayrıca saldırıya polislerin de katıldığını dolaylı olarak ifade etti.

Kararda, saldırıda zanlı Serkan Kavak'ın yalnız olmadığını, polislerin de karışmış olabileceği ve Kavak'ın serbest bırakılması halinde suç ortaklarıyla delillere müdahale imkânı bulacağı ifade edildi.

İşçi grevleri dalgası büyüyor...

Grevleri kazanmak için topyekûn mücadeleye!

İşçiler haklılıklarından aldıkları güçle grev yasaklarını aşmalı, militan mücadeleyi içeren bir grev anlayışıyla süreci kazanmak için seferber olmalıdırlar.

İşçi sınıfının grev silahını kullanma eğilimi artıyor. Son dönemde çeşitli işkollarında işçilerin basıncı altında sendika ağaları grev kararları almak zorunda kalıyorlar. Çeşitli işkollarında yaklaşık 13 bine yakın işçinin grevi sürüyor. Ülkenin çeşitli bölgelerinde süren grevlerin yanı sıra kısa bir süre sonra grevlere yeni grevler eklenecek. Grevlerin nedeni; patronların Toplu İş Sözleşmesi için masaya oturmama tutumu.

13 bin işçi greve çıktı, yüzlerce işçi ise greve hazırlanıyor!

Greve çıkma kararı alan Çelik-İş Sendikası üyesi **İSDEMİR** işçileri önce fabrikanın kapısına "Bu işyerinde grev vardır!" pankartını astılar. Ardından da aileleriyle birlikte fabrika önünde toplandılar. Yaklaşık 5 bin işçi eyleme katıldı. Grev ilan edildikten sonra grev alanındaki elektrik, İSDEMİR yönetimi tarafından kesildi. İSDEMİR yönetimi grevi bu şekilde kırmaya çalıştı.

Greve çıkan işçiler 1989 grevinde olduğu gibi sakal bırakarak eylemlerini sürdürüyorlar. İşçiler sakallarını haklarını aldıkları zaman keseceklerini ilan ettiler. Ayrıca İSDEMİR işçileri her gün hem fabrika önünde hem İskenderun, Dört Yol gibi bölgelerde halka yönelik toplantılar yapıp sorunlarını anlatarak grevin arkasındaki halk desteğini artırmayı hedefliyorlar.

TÜMTİS, 15 Temmuz'da Bursa'daki grev yerinde eylem ve açıklama yaparak patronu sözleşme görüşmelerine başlamaya çağırdı. Çağırılı reddeden, H.B.N. Gülen Nakliyat patronu işyerini fesih edeceği tehdidinde bulundu.

İzmir Büyükşehir Belediyesi **izelman** şirketinde

çalışan şoförler Genel-İş Sendikası ile süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde belediye yönetiminin uzlaşmaz tutumuna yönelik tepkilerini ortaya koydular. 2,5 saat iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. İşçiler, 19 Temmuz'da uyarı amaçlı eylem yaptılar. Belediye işçileri 26 Temmuz'da da greve çıkmaya hazırlanıyorlar.

Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu **Jumbo Madeni Eşya Fabrikası**'nda 27 Haziran 2013 tarihinde başlayan grev devam ediyor. İşçiler, biriken ikramiyeleri ve yıllardır dayatılan kölelik uygulamalarına karşı greve çıkmışlardı.

Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması sonucu greve çıkan Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası üyesi **Darphane** işçileri, haklarını alma noktasındaki kararlılıklarını sürdürüyorlar. Başbakanlık Hazine Müsteşarlığı'na bağlı Darphane ve Damga Matbaası Genel Müdürlüğü'nde çalışan, Basın-İş Sendikası'na üye 257 işçi, 8 Temmuz'dan beri grevdeler. Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması nedeni ile greve çıkan işçiler, çalışma koşulları ve ücretlerinin insanca yaşamaya yeten bir noktaya gelmesi için direniyorlar.

THY grevi kritik bir safhaya gelmiş bulunuyor.

Grev dalgasını büyötmek için...

Grev ve direnişleri birleştirmek, başlayan grevlerin başarısı için hayattır. Grev ve direnişlerin birleştirilmesi kısa bir süre sonra başlayacak olan grevler için de önemli bir imkandır. Direniş ve grevlerle dayanışmanın güçlendirilmesi ve en önemlisi fiili-meşru temelde yeni bir birleşik grev sürecinin geliştirilmesi ertelenemez bir devrimci görevdir. Greve çıkan işçi sayısı hızla artıyor. Başlayan

grevlerin başarıyla sonuçlanması işçi sınıfının bir kazanımı olacak, aksi halde kaybeden yine işçi sınıfı olacaktır. Burjuvazinin grevleri kırma saldırısı sınıfın bütününe yönelik topyekûn bir niteliğe sahiptir. Grevler ve direnişlerle dayanışmanın da bütünlüklü olması ve birleşik bir karakter kazanması başlayan grevlerin kazanılması ve başlayacak olan grevlere güç kazandırılması konusunda yakalanacak olan başarıyla doğrudan bağlantılıdır.

'89'da başlayan grev dalgasının doruk noktası, Zonguldak maden işçilerinin grevi olmuştu. Zonguldak grevi yürüyüşler ve çeşitli eylem biçimleriyle sokakta hissedildikçe, başta Zonguldak olmak üzere tüm Türkiye'yi sarsacak sonuçlar ortaya çıkarmıştı. Günümüz koşullarında da işçi sınıfı içerisinde büyük bir öfke birikmekte, grev silahını kullanma isteği artmaktadır. Biriken öfkenin de benzeri grev ve eylemli süreçleri mayaladığını görmek ve hazırlıkları da buna göre yapmak gerekmektedir.

Greve hazırlığın en önemli ayaklarından biri de grevin etkili bir şekilde örgütlenmesidir. İşçi sınıfının mücadele tarihi, grev kararlarının etkili olmasının grev komitelerinden geçtiğini göstermektedir. Zira grev komitelerinde örgütlenmiş işçiler, tıpkı bir ordu gibi hareket ederler. Grev komiteleri işçilerin sorumluluk almalarını ve grev sürecine aktif katılmalarını sağlayan örgütsel araçlardır. Grev komiteleri sendika ağalarının ihanetlerini boşa çıkarmanın temel araçlarından biridir. Grev komiteleri aynı zamanda sendika ağalarının denetlenmesini kolaylaştıracak olan temel araçlardan biridir.

Grevlere katılan işçilerin ve ailelerinin asgari yaşam giderlerinin sağlanması grevlerin başarıyla sonuçlanması için önemli bir ön koşuldur. Bunun için grev fonuna sahip olunması yaşamsal önemdedir. Başlayan grevler bu bakımdan belirgin bir zayıflık içindeler. Başlayan grevlerin mali olarak desteklenmesi için sendika ağaları kollarını bile kırıp atmamaktadırlar. Sendika genel merkezleri başarı mesajları yayınlamakla yetinmektedirler.

Patronlar özel bir tarzda grev kırıclılığını teşvik etmekte, hatta ödüllendirmektedirler. Grevlerin başarıya ulaşması için, grev kırıclılığına karşı sistematik mücadele yürütmek gerekmektedir. Bunun için öncelikle grev kırıclılığının ağır ahlaki bir suç olduğu bilinci işçilere taşınmalıdır. Dahası grevin öznesi olan işçileri her türden grev kırıclılığına karşı mücadeleye hazırlamalı, fiili tutum almaları sağlanmalıdır.

Grev süreci devam eden işyerlerindeki öncü unsurlar, hazırlıklarını gözden geçirmeli ve grevin zayıf kalan yanlarını güçlendirmek için harekete geçmelidirler. İşçiler haklılıklarından aldıkları güçle grev yasaklarını aşmalı, militan mücadeleyi içeren bir grev anlayışıyla süreci kazanmak için seferber olmalıdırlar. Bugün yapılması gereken, başlayan ve yakında başlayacak olan grevlerle dayanışma içinde olmak, grev yasaklarına karşı direniş ateşini harlamaktır.

Kazanımın yolu sokakta, mücadeledede!

Farklı sektörlerde süren direnişler sömürüye, güvencesizliğe ve köleliğe karşı mücadele açısından önem taşıyor.

31 Mayıs'ta patlak veren ve ülkenin dört bir yanına yayılan Taksim Gezi Direnişi, aradan neredeyse iki ay geçmesine rağmen sıcaklığını koruyor. AKP eliyle dinsel gericiğin toplumu gericileştirme hamleleri ile her alanda özgürlükleri yok eden bir dizi uygulama sonucu açığa çıkan bu direniş, toplumun çok değişik kesimlerini harekete geçirdi. Ayağa kalkan milyonlar, AKP gericiğine ve onun politikalarına meydan okudu. Muktedir olma yeteneği ve özgüven kazananlar sokakta, barikatta dövüşerek dayanışmayı büyütmeyi öğrendi.

Bu sürece işçiler cephesinden anlamlı bir katılım olsa da işçi sınıfı bu süreçte etkin bir taraf olarak yer almadı. Zira, böyle olmuş olsaydı, bu direniş sınıfın yıkıcı gücünün devreye girmesiyle sermayeye karşı güçlü bir mücadeleyi örgütler, AKP karşıtı bir çizgiden sermaye düzenini topyekûn zorlayan bir içeriğe kavuşabilirdi. Ne yazık ki, bu yeterince hayata geçirilemedi. Sermayenin AKP hükümeti üzerinde böylesi bir basınç yaratılmadı.

Bu olgu, aynı zamanda bundan sonraki dönemde yüklenilmesi gereken en temel gücün işçi sınıfı olduğunu gösterdi. Sermayeyi yere sermek için işçi sınıfının örgütlenmesi ve sürükleyici rolünü toplum genelinde ortaya koymasının acil bir ihtiyaç olduğu kanıtlandı.

Fiili-meşru mücadele çizgisi

Taksim Direnişi'yle eşzamanlı olarak ortaya çıkan mücadelelerden bazıları ise lokal düzeyde de olsa kazanımın yolunun fiili-meşru mücadeleden geçtiğini bir kez daha doğruladı.

Yıllardır meydanlarda AKP karşıtlığı üzerinden muhalefet yaparken, işçi sınıfı mücadelesi adına kılını dahi kıpırdatmayan sendika bürokratlarının mücadele kaçkınlığı parmak ısırttı. Sadece hükümet karşıtlığı anlamında dahi düşünüldüğünde ellerine önemli bir fırsat geçen sendika bürokratlarının mücadeleyi yükseltmeye ve hesap soran bir çizgide mücadeleyi örgütlemeye takatlerinin kalmadığı ortaya çıktı.

Son dönemde açığa çıkan fiili mücadeleler içerisinde Çelik-İş üyesi Fenış Alüminyum işçileri ile Bücürük Tekstil işçilerinin yürüttüğü mücadeleler öne çıktı.

Her ikisi de, işçilerin doğru bir önderlik ve politika altında buluştuğunda sonuç alınabileceğini ve kazanıma yürünebileceğini gösteren bu iki örnek, önümüzdeki dönemde izlenmesi gereken mücadele pratiği bakımından önemli birer örnek oldu.

Korku duvarları yıkılıyor...

Yıllardır uğradıkları hak gasplarına ve patronun keyfi uygulamalarına rağmen kabuğunu kıramayan ve bağımsız bir mücadele çizgisinde ilerleyemeyen Fenış işçileri, Çelik-İş ağalarının kontrolünü de aşan bir biçimde hakları için ayağa kalktılar.

Ücretlerinin sürekli olarak gasp edilmesine isyan eden işçiler, Çelik-İş Sendikası'nın, iş bırakma eylemini durdurmaya ve direnişi kırmaya yönelik hamlelerini boşa çıkardılar. Buradaki temel halka ise, fabrikadaki sorunlara karşı sınıf bilinçli işçilerin mücadelede sergilediği önderlikti.

Bu tarz lokal direnişlerde yaşanan kararlılık ve uzun soluklu mücadele ruhu, Fenış işçilerinin sağladığı kazanımla daha net biçimde açığa çıktı. Ekonomik bir temelde gerçekleşmiş dahi olsa, Fenış işçilerinin yıllardır boyun eğdiği ve hapsediği korku duvarını aşmaları açısından son eylem süreci oldukça öğretici oldu. Bu süreç, sendikal bürokrasinin işçiler üzerindeki gerici denetimini zayıflatmak açısından da önemli bir kazanımdı. Yine, uzun yıllardır İsdemir ve Jumbo gibi fabrikalarda "örgütlülüğü" bulunmasına rağmen sözleşme süreçlerini ve hak gasplarını geçiştiren Çelik-İş'in grev kararları alması süreç açısından tesadüf değildir. Tabanda duyulan rahatsızlık, sendika bürokratlarını da kararlar almaya zorlamaktadır.

İşçiler sokakta kazanıyor!

Patronların keyfi dayatmalarına karşı işçilerin yürüttüğü kararlı mücadele örneklerinden biri de Esenyurt'ta kurulu Bücürük Tekstil'de sağlanan kazanım oldu. Ücretleri gasp edilen işçiler, fabrikadaki makineleri kaçıarak ücret hakkını gasp etmeye kalkan Bücürük patronuna tokat gibi bir yanıt verdiler.

Öncü işçilerin sürüklediği eylemsel süreç, kararlı bir mücadele hattıyla birleşince Bücürük Tekstil patronunu köşeye sıkıştırdılar ve haklarını aldılar.

Aynı şekilde, en temel hakları olan ücret hakları için dahi kararlı bir direniş sergilemek zorunda kalan Kazova Tekstil işçileri işgal eylemine başvurdular.

İşçi sınıfı hareketi yolunu arıyor

Son dönemde farklı sektörlerde ve ağırlıklı olarak sendikal örgütlülükler üzerinden süren direnişler sömürüye, güvencesizliğe ve köleliğe karşı mücadele açısından önem taşıyor. Sağlık işkolunda güvencesizliğe ve taşeronlaştırmaya karşı direnişler, metal sektöründe düşük ücretlere ve uzun çalışma saatlerine karşı yaygınlaşan örgütlenme eğilimi, sendikal örgütlenme girişimlerinde yaşanan işçi kıyımlarına karşı çeşitli sendikal önderlikler altında öncü işçilerin sürüklediği kapı önü direnişleri ve yeni filizlenen mücadeleler işçi sınıfı hareketinin biriktirdiği önemli pratiklerdir.

Taksim Direnişi'nin ruhunu fabrikalara ve sanayi havzalarına taşımakla anlatılmak istenen şey tam da budur. Haziran Direnişi'nin kazanımları ve sokağa çıkmanın meşruiyetine yaslanarak önümüzdeki dönemde sınıf kitlelerini eyleme geçirmek en öncelikli görevlerden biridir. Dolayısıyla büyük-küçük demeden sınıf cephesinde yaşanan her türden hareketliliğe müdahale etmek ve ileriye taşımak önümüzdeki dönem için en önemli hazırlıklardan biri olacaktır.

Esenyurt'ta iş cinayeti

İstanbul Esenyurt'ta 24 Temmuz günü, Efitaş Firması için çalışan iki işçi, şantiyede elektrik akımına kapılarak hayatlarını kaybettiler.

İnşaat şantiyesinde beton kalıplarını söktükleri sırada, kalıpların elektrik tellerine çarpması üzerine elektrik akımına kapılan iki işçi hayatını kaybetti. İşçilerden Mustafa Kurban "kaza alanında", diğer işçi Bülent Aslan ise kaldırıldığı Esenyurt Devlet Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

2 işçi hayatını kaybederken, birlikte çalıştıkları işçiler taşeronun yanlarında olduğundan açıklama dahi yapamadılar. Bu da inşaatlar başta olmak üzere tüm sektörlerde işçilerin hangi şartlar altında çalıştığını gösteriyor. İki işçinin öldüğü iş cinayeti hakkında işten atılma korkusuyla kimse konuşmuyor.

Esenyurt, yapılaşmanın yoğunlaştığı bir bölge olduğu için iş cinayetlerinde de öne çıkan bir konuma sahip. İş cinayetlerinin sıkça yaşandığı bölge, özellikle 11 işçinin hayatını kaybettiği çadır yangını ile anılır oldu. Fakat bölgede ölümle sonuçlanmayan onlarca "iş kazası" yaşandığı, ağır yaralanmaların sessiz-sedassız örtbas edildiği görülüyor.

Son on yılın verilerine göre "iş kazası" sayısı yıllar içinde azalış gösterirken, bu kazalarda ölen kişi sayısı sürekli artıyor. 2002'de 72 bin olan iş kazası sayısı, 2011'de 69 bine geriledi. Buna karşın ölen kişi sayısı 2002'de 872 iken 2011'de 1700'e çıktı. İş kazaları sonucu sakatlanarak sürekli iş göremezlik maaşı bağlanan kişi sayısı da 2002 yılında 1802 iken 2011 yılında 2216'ya yükseldi.

Verilerin de gösterdiği kâr hırsının cezasızlık kalkaniyle, işçilerin hayatını riske atarak daha ağır çalışma koşullarına mahkum edildiğinin kanıtıdır.

Keşan'da madende iş cinayeti

Edirne Keşan'da Kale Madencilik şirketine ait kömür ocağında çalışan Hasan Kuluçlu isimli işçi göçük altında kaldı.

24 Temmuz günü saat 11.30 sularında oluşan göçüğün altında kalan Kuluçlu, diğer işçilerin çabalarıyla toprak altından çıkarılarak vagonla çıkışa taşındı. Çağrılan ambulans çıkışta Kuluçlu'yu alarak Keşan Devlet Hastanesi'ne götürdü fakat Kuluçlu hastanede hayatını kaybetti.

Küçükdoğanca Köyü yakınlarındaki Kale Madencilik'e ait kömür ocağında, 7 Temmuz 2010 tarihinde de iş cinayeti yaşanmış ve 3 işçi göçük altında kalmıştı.

İşçi eylem ve direnişleri

“Enerji Sen sokakta, hak kavgasında”

Enerji Sen üyesi BEDAŞ işçileri, işçi kıyımına ve hak gasplarına karşı yürüyüş gerçekleştirdi.

BEDAŞ'ın özelleştirilmesi nedeni ile işten çıkartmalarla yüzyüze kalan işçiler 23 Temmuz'da eylemdeydi. Eylemde yaptıkları açıklamayla işçiler, hakları ve gelecekleri için mücadeleye hazır olduklarını belirttiler.

Taksim Meydanı'nın Talimhane girişinde toplanan BEDAŞ işçileri ve destekçiler, yapılan yürüyüşle BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne ulaştı. BEDAŞ'a bakılarak bir dakikalık durma eylemi yapıldı. Durma eyleminin ardından basın açıklaması okundu. Açıklamayı okuyan Enerji-Sen Genel Merkez yöneticisi Mustafa Bozali, işten atma saldırıları karşısında başta iş güvencesi olmak üzere tüm taleplerinin karşılanmasını istedi. Bu talepler karşılanmadığı oranda fiili-meşru eylemler yapacaklarını belirtti.

Kazova işçilerine destek

Kazova işçilerinin çarşamba yürüyüşüne bu hafta, İTÜ Asistan Dayanışması ve Tatavla Dayanışması destek verdi.

Şişli Cami önünde toplanılarak fabrika önündeki direniş çadırına sloganlarla yürüyüş yapıldı. Çadır önüne gelindiğinde, Kazova işçilerinden Bülent Ünal, kısa bir konuşma yaptı. Ünal, haklarını alabilmek için mücadele ettiklerini, kendi haklarını çalan patronları için bir şey yapmayan polislerin, kendilerini sürekli olarak baskı altına almaya çalıştığını ifade etti. Polislerin her çarşamba eyleminde gelerek etrafı ablukaya aldığını belirtti. Polislerin haciz için gelen avukatlarla fabrikaya girdiğini söyledi. Haklarını alıncaya kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurgulayan Ünal, sözü destek için gelenlere bıraktı.

İTÜ Asistan Dayanışması'ndan Seçil Ercan ve Tatavla Dayanışması'ndan Coşkun Bahadır Ökçü

konuşma yaparak direnen işçilerin yanında olduklarını belirttiler.

Sarıgazi Bölge Hastanesi'nde işten çıkarma

Sarıgazi Bölge Hastanesi'nde psikolojik baskı, fazla mesai ve çalışma koşullarının ağır olmasına karşı tepki gösterdiği için işten atılan Esin Uluşan hastane önünde bir basın açıklaması yaparak, direnişe geçeceğini bildirdi.

Sarıgazi Merkez'de destek için gelen kitleyle, buradan hastane önüne kadar yapılan yürüyüşün ardından bir açıklama yapıldı. Hastane önünde açıklama yapan Esin Uluşan, 2007'den itibaren burada çalıştığını ifade ederek, bu süreçte yaşadığı baskı ve sıkıntıları anlattı. Kendisine dayatılan evrakları imzalamadığı için atıldığını ifade eden Uluşan, “kendin ayrıldın” diyerek tazminatının da verilmeyeceğini belirtti. Açıklamanın ardından bir saatlik oturma eylemi yapıldı.

THY'de mahkeme kararı uygulansın!

Hava-İş Sendikası 23 Temmuz'da yaptığı eylemle, Mahkeme kararlarının uygulanmasını istedi.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde yapılan basın açıklamasına, grevci işçilerin yanı sıra birçok sendika yöneticisi ve kitle örgütü de destek verdi.

Eylemde, Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin bir konuşma yaptı. Ayçin, hem atılan işçiler için hem de başlayan grevle ilgili alınan mahkeme kararlarının ve bilirkişi raporlarının uygulanmadığını belirterek, sorumluları eleştirdi.

Yetkililere mahkeme kararlarının hayata geçirilmesi çağrısı yapan Ayçin, THY yönetimini de masaya oturmaya ve talepleri karşılamaya çağırdı.

Mücadeleden geri adım atmayacaklarını ifade eden Ayçin, her türlü saldırı ve baskıyı hesap ettiklerini ve mücadelenin başında bedel ödemeyi göze aldıklarını ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Türk-İş'le hükümet kamuda anlaştı!

Türk-İş yönetimi kamu TİS'lerinde işçilerin taleplerinden taviz vererek hükümetle anlaştı. Kamuda çalışan yüzbinlerce işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde zam oranında anlaşıldı.

Kamu işçilerini 'temsil eden' Türk-İş ve AKP hükümeti arasında yapılan toplu sözleşme görüşmesinde anlaşma sağlandığı açıklandı. Anlaşmaya göre 200 bin civarındaki kamu işçisine ilk ve ikinci 6 ay için yüzde 4'er zam yapılacak.

Sermaye hükümeti AKP'nin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, Faruk Çelik tarafından açıklanan anlaşmaya göre, ilk 6 ay için yüzde 4, ikinci 6 ay için yüzde 4, üçüncü ve dördüncü 6 aylar için ise yüzde 3 fark verileceği bildirdi.

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu da, anlaşma için “Kamu Kesimi Toplu İş Sözleşmeleri görüşmelerinde anlaşma sağladık” dedi.

Fakat “anlaşma sağlanan” zam oranı, kamu işçilerine dayatılan sefaleti gözler önüne seriyor. Zira hükümet teklifinde sadece %1 oranında bir artış söz konusu. Buna karşılık Türk-İş'in ilk görüşmeye oturduğunda talepleri arasında olan yüzde 10 zam, sosyal yardım ve yemek parasının artırılması konusunun nasıl bağitlandığı açıklanmış değil. Bu da alışlagelen işçiden yana taviz vererek anlaşma geleneğinin sürdüğünü gösteriyor.

DİSK'ten anlaşmaya tepki: “İşçi sınıfının değil, iktidarın geleceği düşünüyor”

DİSK Yönetim Kurulu adına Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu, Türk-İş'in imzalamış olduğu Kamu Toplu İş Sözleşmeleri'ne ilişkin yazılı bir açıklama yayınladı.

Yapılan açıklamada, 185 bin kamu işçisini kapsayan 2013 yılı Toplu İş Sözleşmelerinde Türk-İş ile hükümet arasında imzalanan anlaşmanın, kamu emekçileri ve işçi sınıfı açısından hayal kırıklığı yarattığı belirtiliyor.

Açıklama şu sözlerle devam etti: “Türk-İş yönetimi sokaktan kaçarak hem iktidarı rahatlatmayı hem de işçilerin hakkına hukukuna karşı yapılan saldırılara imza atmayı tercih etmiştir. Bu tercih bazı konfederasyonlar ile girilen yandaşlık yarışının bir yansımasıdır.”

İSDEMİR'de grev sürüyor!

Grev nedeniyle "milli ekonominin zarar gördüğü" vurgulanarak işçiler milliyetçi eğilimler temelinde bölünmeye çalışılıyor.

İsdemir işçilerinin eyleminden...

İSDEMİR grevi çarpıtma ve karalama çabaları arasında bir haftayı geride bıraktı.

İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nda, 15 Temmuz'da başlayan grev 1. haftasını geride bırakırken bir yandan greve katılım artıyor diğer yandan şirket yönetimi grevi karalamaya yönelik girişimleri devreye sokuyor.

Grevci işçilerin ailelerinin de katıldığı kitlesel eylemlerle grev coşkusunu sürdüren işçiler "Erdemir'le maaşların eşitlenmesi" sözünün hayata geçmesini istiyor.

Bir işçi greve çıkış nedenlerini şöyle aktarıyor: "2009'daki global kriz sırasında maaşımızın %35'i kesildi, 16 ay boyunca maaşlarımız eksik yattı. Çok kişi mağdur oldu bu süreçte, çok kişi tazminatını aldı gitti. Hep özveriyle işçi göstereceğimizi istiyor."

İşçiler tek başına ücret artışı taleplerinin olmadığını fabrikada işten atılma korkusuyla her gün baskı altında çalıştırıldıklarını, buna karşı greve çıktıklarını söylüyorlar.

Başka bir işçi ise grev kararlılığını şöyle aktarıyor: "Bizim geçmişimizde övünebileceğimiz, destan diyebileceğimiz grevlerimiz var. '89 ve '95 grevi gibi.

'89 grevi açıklık ve sefaletin içinde çıkmış bir grevdir ve 11 arkadaşımız bu grevde intihar etmiştir. Çocuğuna bir ekmek götüremeyen babalar intihar ettiler. Bu çocuklar o grevin çocuklarıdır zaten. O grevin işçileri de babalarını buradaki çocukların. %60'ı o kültürle büyüdüleri için vız gelir her şey. Biz aç kalmaya razıyız ki zaten alışkınız. Grev kırıcılığına izin vermeyeceğiz."

Fabrikada greve katılım sayısı da artıyor. Son olarak sahada çalışan 2 bin 800 işçiden 1700 işçi 22 Temmuz'da greve katıldı.

İşçiler şirketin grevi kırmak için "sendikadan muaf olun, anlaşma yapalım" çağrısı yaptığıı aktarıyorlar. Ayrıca İSDEMİR'in sahibi olduğu bir gazete ile greve yönelik anti-propaganda çalışması yürütüldüğü, gerçeklerin çarpıtıldığı ifade ediliyor.

Müdüre göre zarar eden "milli ekonomi"

İSDEMİR Genel Müdürü Recep Özhan greve ilişkin açıklamalarıyla ortaya çıktı. İşçilerin yüksek zam talep ettiğini iddia ederek "mağdur" kimliği çizen müdür Özhan, fabrikanın geçmişte hep zararda olduğunu Erdemir'e devir edildiği tarihten itibaren kâr ettiğini belirtti.

Özhan, "biz herkesin zarar ettiği dönemde zarar etmedik 29 milyon TL gibi küçük de olsa kâr ettik" diyerek övünürken, bu kârdan işçilerin payına hiçbir şey düşmemesi gerçeği karşısında da susmakta. İşçilerin on yılların sefalet koşullarına mahkumiyeti sonrası grevle hakkını savunması karşısında, Özhan bilindik argümanlara sarılıyor.

"Milli ekonomi" safsatası altında patronlarına milyonlarca lira kâr sağlanırken işçilerin zam talebine kulak kapatılıyor. Grev nedeniyle "milli ekonominin zarar gördüğü" vurgulanarak işçiler milliyetçi eğilimler temelinde bölünmeye çalışılıyor.

SGBP'den dayanışma açıklaması...

Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP), yayınladığı açıklamayla Hatay'da grevde olan metal işçilerini desteklediğini ifade etti.

SGBP'nin kuruluş nedenlerinin en önemlisinin "Sendika veya Konfederasyon ayırmaksızın her türlü eylem, direniş ve dayanışmaya dahil ve destek olma ilkesi" olduğu ifade edilen açıklamada, bu çerçevede İSDEMİR ve MMK Metalürji grevlerini destekledikleri ifade edildi.

SGBP Dönem Sözcüsü ve Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın tarafından yapılan açıklamada, İSDEMİR işçilerinin yoğun mobbing uygulamasıyla çalıştıklarına dikkat çekilirken şunlar ifade edildi: "Çaykur ve THY grevlerinde olduğu gibi devlet eliyle grev kırıcılığı yapılan bir dönemde İSDEMİR direnişi ve bununla birlikte tüm işçi direnişlerini anlamlı bulduğumuzu, bu direnişlerin işçilerden aldığımız güvenle Türkiye işçi hareketlerine yeni kazanımlar sağlayacağına kuşkusuz bir biçimde inandığımızı ifade etmek isteriz."

İSDEMİR işçilerinin grevi için "bölge halkı hatta Türkiye işçi hareketi için umut ışığı" diyerek tanımlanan açıklamada, her geçen gün büyüyen desteğe dikkat çekildi.

Açıklamada sınıf dayanışması için şunlar söylendi: "Bu desteği giderek büyütme, haksızlığa karşı daha da güçlü olmak adına Sendikal Güç Birliği Platformu olarak her türlü destek ve dayanışmaya hazır olduğumuzu belirtmek isteriz. Bunun yanı sıra geçtiğimiz günlerde, MMK Metalürji Sanayi işyerinde, temelde ücret ve ikramiye günü sayısından kaynaklanan anlaşmazlıkların çözülmemesi sonucunda grev kararı alınmıştır. İşçiler, Çelik-İş Sendikası tarafından yürütülen bu grev uygulamasını da başarıyla sürdürmektedir. Bu işyerindeki mücadelede de tıpkı İSDEMİR'de ve diğer işçi direnişlerinde olduğu gibi hiçbir desteğimizi esirgemeyeceğimizin bilinmesini isteriz."

Metalde grev dalgası

Metal sektöründe alınan grev kararlarına yeni fabrikaların da eklenmesiyle greve çıkan işçi sayısı her geçen gün artıyor.

Jumbo grevi sürüyor

27 Haziran sabahı "Bu işyerinde grev vardır!" pankartını fabrikaya asarak greve başlayan 108 işçinin grevi birinci ayına yaklaşıyor.

Şimdiye kadar Jumbo patronuyla herhangi bir anlaşma sağlanmadığını ve grevin devam ettiğini belirten Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube üyesi Jumbo işçileri, kölelik dayatmaları geri çekilinceye ve gasp edilen hakları verilinceye kadar grevi sürdürmekte kararlılar.

Grev gözcüsü önlüklerini giyerek 12'şer saatlik dilimler halinde grev nöbeti tutan işçileri, 23 Temmuz sabahı erken saatlerde BDSP'liler ziyaret etti. Fabrikanın imalat bölümünün girişindeki alanda grev gözcüsü işçilerle bir araya gelen BDSP'liler, grev süreci, sendikal hareketin durumu ve patronların kölelik dayatmaları üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısının da işçilere ulaştırıldığı ziyaret sırasında sınıf dayanışmasını

Gebze'de MİB faaliyeti...

Gebze Akse Sapağı'nda servis güzergahı boyunca *Metal İşçileri Bülteni'nin* dağıtımı gerçekleştirildi. Dağıtımla birçok metal fabrikasından işçiye bülten ulaştırıldı. Dağıtım sırasında Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalardan işçilerin daha önceki dağıtımlarla karşılaştığında tutum olarak bülteni geri çevirdikleri gözlemlendi.

Ayrıca, Arobus fabrikasında içerde yaşanan süreçle ilgili bir bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Baskı ve tehditlerle Türk Metal Sendikası'na üye yapılan işçilere mücadelenin son bulmadığı çağırısı yapıldı.

Metal İşçileri Birliği, patron-Türk Metal ortaklığını teşhir eden bildiri ve bülten dağıtımı ile işçilere birlik olma çağırısı gerçekleştirdi. Dağıtım sırasında işçilerle sohbetler edildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Sincan'da devrimci sınıf faaliyeti...

Sincan İşçilerin Birliği Derneği Girişimi, dernek özel sayısı olarak hazırladıkları bültenle işçileri derneğin kuruluş sürecine katmaya çağırıyor ve derneği duyurmaya devam ediyorlar.

Dernek girişimi çalışan işçilerin "Neden derneğe ihtiyaç duyuyoruz ve nasıl bir dernek olmalı?" gündemiyle hazırlanmış oldukları bülten sabah işçi servis noktalarında, fabrikalarda, işyerlerinde ve işçilerin evleri ziyaret edilerek dağıtılıyor.

Dernek girişimi çalışanları her hafta düzenli toplanarak dernek çalışmalarının gidişatı, dağıtımlardan alınan tepkiler, eksik bırakılan yanların nasıl tamamlanacağına dair tartışmalarını sürdürüyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

yükseltme ve grevin sesinin tüm havzaya duyurulmasının önemi üzerinde duruldu.

MMK Metalurji'de grev başladı

Hatay'da kurulu İSDEMİR'de 5 bin işçinin greve çıkmasının ardından, 1600 işçinin çalıştığı MMK Metalurji'de de 19 Temmuz'da grev başladı. Böylelikle şu an Hatay'da yaklaşık 6500 işçi greve çıkmış oldu..

Rus sermayeli fabrikada, greve ilk gün 1100 işçi katıldı. Geri kalan 500 işçiden 200'ü de ikinci hafta greve çıkacak. Greve çıkan işçiler aynı fabrikanın Rusya'da çalışanlarına 1000-2000 bin dolar ücret verildiğini, ancak kendilerine 950 TL ödendiğini ifade ettiler. İşçiler fabrikada çalışan yöneticilerin 12 bin lira maaş aldığını, zam olarak ise işçiye yüzde 8 verilirken yöneticilere yüzde 30 verildiğini belirttiler.

Ortalama ücretin 1100 lira olduğu fabrikada sendika toplu sözleşmede yüzde 35-40 maaş artışı isterken, patron ise yüzde 20 veriyor. Anlaşma sağlanamayan bir başka nokta ise sendikanın yıllık 120 gün ikramiye istemesi. Patron bu talebi de kabul etmiyor.

Erdemir'de grev tarihi belli oldu!

Türk Metal ile ERDEMİR arasında devam eden, 4 bin 800 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine greve gitme kararı alındı. Türk Metal Sendikası, işverene tanıdığı 60 günlük sürenin bitimine az bir süre kala grev kararını uygulamak için adım attı. 2 Ağustos'taki grev kararı ERDEMİR'deki tüm birimlerin panolarına asılarak işçilere duyuruldu.

AKP medyada sendikalaşırsa

Anadolu Ajansı'nı sendikasızlaştırma girişimi olarak doğan Medya-İş, işlevine uygun faaliyetlerine 24 Temmuz'daki TGS eylemiyle devam etti.

Bizzat AKP hükümeti güdümünde kurularak Anadolu Ajansı'nda Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ve üyelerinin tasfiyesine hizmet eden Medya-İş, basın emekçilerinin 'bayramı' nedeniyle eylemdeydi. Fakat Medya-İş basın çalışanlarının haklarını savunmak, uğradıkları polis şiddetine dikkat çekmek için değil TGS'ye yönelik karalama kampanyası için sokaktaydı.

Medya-İş, Anadolu Ajansı'ndaki 600 civarındaki çalışanın TİS süreciyle ilgili süren davaları bahane ederek 24 Temmuz günü Ankara'da eylem gerçekleştirdi.

Medya İşçileri Sendikası Genel Başkanı Gürsel Eser, bir grup eylemciyle birlikte TGS Ankara Şubesi'ne yürüdü. Her fırsatta TGS'ye yönelik karalama çabasına giren, basın özgürlüğünü savunan TGS'yi AA'daki süreç üzerinden eleştiren Medya-İş, böylece neye ve kime hizmet ettiğini de göstermiş bulunuyor. Basın özgürlüğünü savunmanın yetki tespiti süreciyle bir alakası olmamasına karşın, Medya-İş Genel Başkanı her vesileyle bu söylemi öne çıkarıyor.

"Bugün basın özgürlüğünden söz eden Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), Anadolu Ajansı iş yerlerinde yaklaşık 600 çalışanın toplu iş sözleşmesi hakkını gasp etmektedir" söylemini nakarat haline getiren Eser, eylemde de aynı açıklamayı tekrarladı. Böylece AKP tipi medya çalışanları "sendika"sının basın özgürlüğü algısı da ortaya çıkıyor.

Eser, "siyaset dışı sendikacılık" anlayışlarının bir ürünü olarak açıklamaya şöyle devam etti: "Hiçbir haklı gerekçesi olmayan sadece intikam dürtüsü ve ideolojik reflekslerle hareket eden TGS'yi şiddetle kınıyoruz."

Eser, Gezi Direnişi haberlerine yönelik sansür sorularına verdiği yanıtla sahibinin "ileri demokrasi" tanımını tekrarladı. Eser'e göre bir basın mensubuna "şu haberi neden yapmadın" demek baskı oluyor. Görevi gerçeği yansıtmak olanın direnişi haberleştirmemesine yönelik eleştiriler böylece baskı olarak adlandırılıyor.

Medya-İş yaptığı bu eylemle, sermayedarların ve özelde AKP iktidarının taşeronu Hak-İş'in işçi sınıfını bölen, işçileri karşı karşıya getiren geleneğinin basın alanındaki temsilcisi olacağını göstermiştir. Daha önce de Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş, Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası ve üyelerine, yine Öz Taşıma-İş gibi bir gecede türettiği korsan sendika ile Türk-İş'e bağlı TÜMTİS ve üyelerine yönelik olarak aynı girişimleri oldu.

Gezi Direnişi'nin de emekçi kadın çalışmaları

Gezi Direnişi ile başlayan ve ülkenin genelinde büyük bir etki yaratan bir süreç yaşandı ve çeşitli biçimlerde yaşanmaya da devam ediyor. Sürecin kendi içinde belirgin bir "durgunluğa" dönüşmesi ve bunun eylem alanlarındaki yansıması yanıltıcı olmamalıdır. Artık ülkede yeni başlayan bir süreçten bahsedebilmekteyiz. Bundan dolayı geriye dönük her değerlendirme ve yorum bundan sonraki süreci etkinleştirmek ve hareketin seyrini bulduğundan daha ileri bir noktaya çekmek için olacaktır. Bu nedenle emekçi kadın çalışmamız açısından da duruma böyle yaklaşmaktayız.

Gezi Direnişi ile başlayan süreç, emekçi kadın çalışmamız açısından değerlendirilmesi gereken pek çok deneyim bırakmıştır. Direniş içinde kadınların rolü üzerine çok söz söylemeye gerek bırakmayacak denli örnek pratikler görülmüş ve yaşanmıştır. Konuya dair hemen her değerlendirmede kadınların direnişe katılımındaki kitleselliğe dikkat çekilmiştir. Kadınların direniş içindeki belirgin rolleri ve kimi zaman örnek pratikleri ile de ön açıcı olduklarını vurgulamak bu nedenle abartılı olmayacaktır.

Direnin kitleselliğinin gerisinde, sömürü ve yıkım politikalarının yılların birikmiş etkisi üzerinden, AKP iktidarının gerici ve baskıcı politikalarının toplumda oluşturduğu tepkinin dışı vurumu vardır. Kuşkusuz konu "üç-beş" ağaçtan ötedir ve baskıya, sömürüye, ayrımcılığa, geleceksizliğe ve güvencesizliğe tepki vardır. Ama her zaman olduğu gibi bu sorunlara ek olarak cinsel kimliği nedeniyle baskı ve dışlanmaya daha fazla maruz kalan kadınların tepkilerinin böylesi bir süreçte öne çıkması bu açıdan şaşırtıcı da değildir.

AKP politikalarından daha katmerli bir şekilde etkilenen kadınlardır. Daha yakından bakıldığında ev ve çocuk bakımının, işçi ya da işsiz olarak kadının "iş" görülmesi, işsizliğin, yoksulluğun yıkıcı etkilerini kadınların daha çok yaşaması, 4+4+4 eğitim sisteminin tüm sorunlarını çocuklarıyla birlikte kadınların daha yakından yaşaması, GSS'nin sağlıkta yarattığı sorunlardan doğrudan yine kadınların etkilenmesi kuşkusuz önemli etkenlerdir. Kürtaj, sezaryan tartışmaları, kaç çocuk yapılacağına karışılması, kılık-kıyafet vb. gibi daha pek çok somut örnekler üzerinden yaşamlarına dair müdahaleler, kadınları daha yakından ilgilendirmekte ve kaygılandırmaktadır. Kadınların sokaktaki kitleselliğinin ve öfkesinin gerisinde bunlar oldukça önemlidir ve farklı kesimlerden kadınları çok kolay yan yana getirebilmiştir. Kuşkusuz sorunlar sadece bu değildir ve buna sıkıştırmak son derece yanlış olacaktır. Ancak AKP'nin dinsel gericiğinin toplumsal yaşamdaki somut uygulamalarının kadınları doğrudan hedef alması kadınların geleceğe dair kaygılarını artırmıştır ve "Hükümet istifa!" sloganlarının kadınlar tarafından oldukça güçlü atılması da buna işaret etmektedir.

Direnin güçlendiren ve direnin güçlendirdiği kadınlar

Öncelikle belirtmek gerekir ki kadınların direniş süreçlerinde ve mücadele içinde değişeceği ve dönüşeceği gerçeği bir kez daha yaşam içinde ispatlanmıştır. Buna bağlı olarak mücadele içinde özgürleşen kadınların da mücadeleyi ileriye taşıdığı gerçeği de aynı şekilde yaşam içinde görülmüştür.

"Bin yıllık" geleneklerin devamacısı mevcut kurulu düzende yeni baskı ve sömürü politikalarıyla çok yönlü bir şekilde kısıt altında olan kadınlar, bu süreçte toplumun diğer kesimlerinde olduğu gibi, özgürlüğe doğru adım atmışlar ve bunun sokakta kazanıldığı gerçeğini fark etmişlerdir. Kuşkusuz her yerelde farklı biçimlerde olsa da, kadınları sokaklarda ve barikatlarda, doğal sınırların (yaş, sağlık durumu vb.) engeline göre, her biçimiyle görebilmiş olmak önemli ve dikkat çekicidir. Bu direniş sürecinde gençliğe yapılan özel ve anlamlı vurgunun dışında, hemen hemen her yaş kesitinden kadınların direniş sürecinde hissedilmeleri bundan sonraki mücadelemizin seyri açısından ayrıca önemli bir kazanımdır. Ve sınıf devrimcilerinin her zaman vurgulandığı üzere emekçi kadınların ne kadar önemli bir potansiyel oldukları görülmüştür.

Mevcut toplumsal yapıdaki ataerkil kültürün kuşatması direniş içinde önemli bir darbe almıştır.

Özellikle ilk zamanlarda yine de kadınlara yönelik "korumacı" yaklaşım ya da çatışmanın sadece "erkek işi olabileceği" yanlış algısı görülsede bu kısa sürede aşılabılmıştır. Direnişin önemli kazanımlarından olan dayanışma ve birlik olma bilincinin kazanılmasının bundaki etkisini unutmadan eklemek gerekirse, kadınların direnci ve iradesiyle var olan gerici algı kırılmıştır (çoğu pratikte görüldüğü gibi eylem alanlarında cinsiyet farkından öte dayanışma ve yanındakini koruma vb. anlamlı örnekler yaşanmıştır.) Konumuzun sınırları içinde bakıldığında "bin yıllık" geleneğin kadına bakıştaki yarattığı gerilik örnekleri direniş süreci uzadıkça daha kolay aşılabılmıştır (ki bu da direniş kazanımlarının önemli bir yanı olmakla birlikte bu vurgumuzdan bunun tamamen aşıldığı gibi bir sonuç çıkmamalıdır.)

Direnin sürecinde, "gaza karşı duran kırmızılı kadın", "tazyikli suya karşı duran siyahlı kadın", sapan atabilen "teyze" örnekleri sembolik olarak öne çıkmıştı. Kuşkusuz bizce bunlar son derece doğal ve cinsiyete bağlı olmadan da yaşanabilecek pratiklerdir. Ancak ülke gerçeğinin geri toplumsal algısında bunlar ön açıcı olmuştur. Ek örnek vermek gerekirse, polis saldırılarından "kaçmayan" kadın direnişçiler toplumun değişik kesimlerinden bu sürece katılım olduğu için kimi erkek direnişçilerde olumlu anlamda basınç da olmuştur. Tekrar vurgulamak gerekirse cinsiyeti fark etmeden böylesi örnekler olmalıdır ve örnek pratikler direnişin sürekliliği ve gücü açısından

neyimleri ışığında amamızı güçlendirelim!

önemlidir. Ancak bu örnekler kadınlar tarafından gösterildiğinde ataerkilliğin güçlü olduğu yerlerde farklı bir etki yaratabilmektedir.

Bunun dışında tencere-tava çalandan TOMA önlere bebeğiyle geçen kadına kadar, çeşitli örnekler imza atan kadınlar, imkânları ölçüsünde direnişe her açıdan katkı sunmuştur. Yanı sıra gerek çadırlarda beslenme sorunundan diğer ihtiyaçlara gerekse manen destekleyici pratikler sergilemeleri, kimi örneklerde olduğu gibi direnişe çocuklarıyla birlikte katılmaları da oldukça anlamlı ve güçlendirici olmuştur.

Bu süreçte sokaklar kadın emekçilerin yaşamda karşılaştıkları çok yönlü sorunlara karşı -her ne kadar sistem onlara "güçsüz" rolü biçse de- çözüm bulabilecek güçte olduklarını ispatlama zeminlerine dönmüştür. Zira çatışmalarda gözlenenlerin, yapılan yardımların, teşvik edici söylemlerin kadınlarca ifade edilmesi ve yapabilecekleri ölçüsünde görev alma istekleri pek çok yerelde tanık olunan anlamlı örneklerdir.

Genel bir politizasyon sürecinin yaşanması kadınları politikaya daha ilgili hale getirmiş olmasını da önemle vurgulamak gerekmektedir. Burada ayrıca kimi örneklerden hareketle ev emekçisi kadınların yaşadıkları değişim ayrıca anlamlıdır. Sistemin evin dört duvarlarına hapsedtiği, ev-çocuk bakımı görevleriyle boğduğu ve sadece TV kanallarıyla dış dünyayla bağı olan kadınların, yandaş medyanın düşen maskesiyle, sınırları da olsa mevcut muhalif TV kanalları üzerinden, haberlere ve politikaya ilgilerinin arttığını da gözlemek mümkün olmuştur. Yaşanan sürecin ülkenin ve dünyanın da gündemine girecek denli ilgi konusu olduğu bu süreçte kadınlar sıkıştırıldıkları dört duvardan sokağa çıkma meşruyetlerini, var olan toplumsal destekle birlikte,

Genel politizasyonun etkisi ve baskılara karşı yanıt vermek adına sokakta yaşanan bu süreç emekçi kadın kitlelerini sınıfsal temelde örgütlemek ve mücadeleye çekebilmek için önemli bir zemin sunmuştur ve en iyi şekilde değerlendirilmelidir. Sınıfı bekleyen yeni saldırıların olduğu bir süreçte (kıdem tazminatı, yeni istihdam projeleri, torba yasalar içindeki hak gaspları vb.) somut taleplerin bir kıvılcım misali giderek büyümesi, büyütülmesi gerektiği Gezi Direnişi deneyiminin ardından daha da önem kazanmıştır.

rahatça almışlardır ve sokağın özgürleştirici gücüyle de azımsanmayacak bir sayıda ileriye çıkan kadın olmuştur. Kendilerinin de ifade ettikleri üzere, politika konuşan ve tartışan bu kadınlar için "artık hiçbir şey eskisi olmayacaktır."

Direnişe destek olan orta sınıftan kadınların nedenleri yukarıda bahsedilen genel kadına yönelik baskı ortamıyla doğrudan ilgilidir ve bunun sınırları da bellidir. Ancak direnişin pratiğinde sokaklarda sürekliliği arz eden kadınların emekçi katmanlardan ve işçi sınıfına mensup olduklarını önemle vurgulamak gerekmektedir. İşinden çıkıp direniş alanlarına gelen pek çok işçi ve emekçi kadın bulunmaktadır.

Direnişin gücüyle EKK çalışmasını ileriye taşıma sorumluluğu

Direnişe dair daha genel değerlendirmelerde ifade edildiği gibi sınıfın bağımsız talepleriyle ve örgütlü bir şekilde bu direnişte olamaması ve öncülük yapamaması önmeli bir sorundur. Değerlendirmelerimizde direnişin grev, iş bırakma vb.

üretimden gelen gücü açığa çıkartacak çeşitli eylem biçimleriyle beslenememesini eleştiri konusu yapmaktayız. Buradan hareketle, EKK çalışmalarında önemle gözetilmesi gereken ve bu direniş sürecinden çıkartılması gereken en önemli dersler de buradadır. Direnişin merkezi noktalarda ve semtlerde sürmesi nedeniyle işçi kadınlara çalışma alanları olan sanayi havzalarında, fabrikalarda direnişin soluşunu ve ek mücadele taleplerini taşıyamamış olmak büyük bir eksiklik olarak görülmelidir.

Genel politizasyonun etkisi ve baskılara karşı yanıt vermek adına sokakta yaşanan bu süreç emekçi kadın kitlelerini sınıfsal temelde örgütlemek ve mücadeleye çekebilmek için önemli bir zemin sunmuştur ve en iyi şekilde değerlendirilmelidir. Sınıfı bekleyen yeni saldırıların olduğu bir süreçte (kıdem tazminatı, yeni istihdam projeleri, torba yasalar içindeki hak gaspları vb.) somut taleplerin bir kıvılcım misali giderek büyümesi, büyütülmesi gerektiği Gezi Direnişi deneyiminin ardından daha da önem kazanmıştır.

Son olarak eklemek gerekir ki, politizasyon sürecinin bu kadar yoğun yaşandığı bu pratik süreç içinde, sosyalist propagandaya açıklık her zamankinden daha fazladır ve bunu değerlendirmek temel görevimizdir. EKK olarak meselenin bu yanını gözetecek örgütlenme çalışması ayrı bir önem kazanmaktadır. Gerek forumlarda gerek eylemler esnasında fazlasıyla dile getirildiği üzere, örgütlenme eksikliğini ve ihtiyacını pratik içinde görebilen kitleler gerçeği ile birlikte ele alındığında, omuzlarımızdaki görevin aciliyeti ortadadır.

Tüm bu nedenlerle birlikte Emekçi Kadın Komisyonları'nın var olan yerelerde daha da güçlendirilmesi, olmayan yerlerde oluşturulması işçi ve emekçi kadın çalışmamız açısından oldukça önemlidir. Gerek EKK'lar üzerinden gerekse yaşam alanlarında ve mümkün olduğunca çalışma alanlarında çeşitli örgütlenmelerle (komiteler, platformlar vb.) emekçi kadınları mücadeleye ve daha genel olarak da sosyalizme kazanmak acil görevi bizi beklemektedir.

Emekçi Kadın Komisyonları

Çözüm sandıkta değil devrimde!

M. Yılmaz

Reformizm, işçi sınıfının devrimci gücüne inanmadığı gibi burjuva demokrasisine ve onun parlamenter oyunlarına da hayranlık duyuyor. Ama bunu yaparak büyük Haziran Direnişi'nin kazanımlarını tüketiyor ve düzene kan taşıyor.

Büyük Haziran Direnişi karşısında Tayyip Erdoğan ve ortakları başından itibaren seçim sandığını gösteriyorlar. "Seçimle gelen seçimle gider", "yüzde 50 oy almış bir partiyiz", "demokrasinin kuralı seçim sandığıdır", "millet iradesine saygı" gibi argümanları sıklıkla tekrarlıyorlar. Böylelikle sokakta büyüyen bu sarsıcı direnişin rejimlerini yerle bir etmesinden duydukları korkuyu gösteriyorlar sadece. Onlara göre insanlar tepkilerini göstermek için barışçıl eylemler yapabilirlerdi, ama taleplerini güç yoluyla elde edemez, bunun için şiddet kullanamazlardı. Protestosunu yapar, davasını açar, yine istediğini elde edemezse gider seçim sandığında hesabını sorardı!

Ama Gezi Parkı için başlayan eylemler "amacından şaşmış, bu yoldan çıkmış", otoritelerini sarsmıştı. Dozerlerin önüne yatan, polis ordularını kovan halk hareketi, Taksim ve Gezi Parkı'nda sınırları aşmış, buraya her bakımdan egemen olmuştu. Dahası bir de burada kurulu siyasal düzeni aşan, aynı zamanda da kapitalizme meydan okuyan özgür bir yaşamın örneğini yaratıyordu. Devrimin kendisi değilse de ruhu Taksim başta olmak üzere, ülkenin dört yanında dolaşıyordu. Sadece bu kadarıyla kalmıyor, bu ruh günler geçtikçe de ete-kemiğe bürünüyor -böyle giderse kuşkusuz ki bürünecekti! İşte bunun için AKP gerçekte devrimden korkuyordu!

Devrim korkusu birleştirdi

Korkan sadece gerici rejimin efendileri değil, kurulu düzenin egemen sınıfları- yani bu düzenin gerçek efendileriydi. Amerikan emperyalizminin ikide bir AKP'yi sokağın hararetini düşürecek akıllı selim önlemler almasını istemesi, tekelci burjuvazinin gösterilere şiddet uygulanmaması, barışçıl gösterilere tahammül edilmesi yönünde yaptığı uyarılar esas olarak bundandı. Çünkü bu efendiler henüz siyasal olarak AKP karşıtı bir eksende süren, düzenin

temellerine ve onun başında oturanlara yönelmemiş olan hareketin kontrol dışına çıkmasından, yani kurulu düzeni hedef alan bir mecraya taşmasından korkuyorlardı. Yani bu anlamda korkuları AKP ile ortaklı.

Ama onlar düzeni korumak uğruna AKP'den vazgeçebilirlerdi ki, bunun sinyalini verdikleri için AKP'nin şeflerinin de tepkisini çektiler. AKP'liler bir yandan bu efendilerin müdahalesini çarpıtarak direnişe gölge düşürmek için kullandı (doğrusu bunun bir işe yaradığını gördükleri ölçüde emperyalistler ve işbirlikçiler de bunu sineye çektiler), diğer yandan ise onlara karşı kendisinin vazgeçilmez olduğunu hatırlattı. Öyle ki tutup yaşanan direnişin nedeni olarak "muhalafet boşluğu" sorununu gösterdi. Eğer karşımızda işini yapabilen bir muhalafet partisi olsaydı pekala insanlar sorunlarının çözümünü sokakta değil mecliste aramaya devam edebilirler, beğenmedikleri bir hükümeti değiştirmek için seçimleri de bekleyebilirlerdi.

AKP ve yandaşları kuşkusuz böyle yapmakla burjuva demokrasininin işlemez hale gelmesinin nedenlerinden birine işaret ediyor, sorumluluğu üzerinden atmaya çalışıyorlardı. Unutmayın diyorlardı, biz gelmeden önce siyasal sistem bir çıkmaz yoldaydı, toplumun geniş desteğini alarak istikrarlı bir hükümet kurabilecek seçeneklerden yoksundunuz. Oysa biz, sizi bu çıkmaz yoldan çıkardık, parlamenter sistemi yeniden çalıştırdık-ona yönelik güveni arttırdık, on yıldır istikrarlı bir biçimde hükümet ettik, dahası size nice büyük hizmetlerde bulduk....

Fakat sonuçta muhataplarının da onlara bir biçimde hatırlattığı gibi, AKP on yılı aşkın bir zamandır bu rolü oynamakla birlikte, kurulu siyasal düzene kendi rengini verecek ve giderek ona nüfuz edecek politikalarla işlemez hale getirmekteydi ki, zaten halkın öfkesinin bu biçimde patlak vermesinin nedeni de büyük ölçüde buydu. Öyle ya hiç değilse AKP'den önce

burjuva partilere ve parlamentoya güven sıfırdı, ama yine de cumhurbaşkanlığı, yargı, ordu gibi kurumlar siyaset üstü kurumlar gibi görünürdü. Ama şimdi tüm bunlar AKP'nin basit kuklaları olarak görünür olmuşlardı. Dolayısıyla yaşamına hoyratça müdahale edilen, kurulu siyasal sistem içerisinde ve seçim sandığından sonuç elde edebileceği beklentisi kalmayan kitleler böylelikle sorunu sokakta, kendi gücüyle çözmeye yönelmişti. Bunun için eğer sokağın hakkından gelinecekse, aynı zamanda bu büyük öfkeyi yumuşatacak ve giderek sistemin parlamenter ve hukuksal mecralarına akıtarak, onu etkisizleştirecek müdahaleler yapılmalıydı.

Ama işte bunu yapma görevi -en azından şimdilik- AKP ve yandaşlarına kaldı. Çünkü hem Haziran Direnişi henüz AKP'yi yıkmayı başaramamıştı, hem de onun yerini tutabilecek başka bir burjuva siyasal alternatif de henüz yoktu. Paçası tutuşan AKP de bunu hem kendisi için hem de burjuva siyasal sistemin geleceği için yapmak zorundaydı. Bunun için de öncelikle sınırları aşan geniş kitlelerinin vardıkları bu noktada, zaten bu sınırların dışında bulunan devrimcilerle yakınlaşmalarına izin verilmemeliydi. Yani "marjinaler" ile halk ayrıştırılmıyordu. İşte Taksim'den başlayarak ülkenin hemen tüm kentlerine yayılan ve düzenin sınırlarını aşmaya yönelik bu hareket karşısında gerici iktidarın sözcüleri düzeni yeniden sağlamak, yani işleri eski haline getirmek için atağa geçtiler. Ne yapıp edip, tüm devlet imkanlarını kullanarak sokağı yenmek için seferber oldular. Bu amaçla zorbalığın her biçimini sınırsızca kullandılar-kullanıyorlar.

Burjuva muhalafet partilerinin safı net!

Dikkat edilsin parlamentoda temsil edilen CHP ve MHP gibi sağ ve soluyla burjuva muhalafet partileri de, tam da aynı korkuyla oldukça dengeli ve bilinçli bir politik tutum izlediler. Bu tutumlarıyla da AKP yöneticilerinin övgülerini de elde ettiler. Devrim korkusu bu düzen partilerini AKP ile birleştiriyordu.

MHP başından kurulu devlet düzenini sahiplendi, AKP'yi bu düzenin zarar görmesine yol açacak tutumlardan uzak durması yönündeki uyarılarla birleştirdi. Bunun için başlangıçta açıktan tabanına devlet düzenini sarsacak gösterilerden uzak durma çağrısı yaparken, bu tutumunun tepki alması üzerine bu çağrılarında vazgeçti, bunun yerine kontrollü bir biçimde AKP'yi eleştirmekle yetindi. Böylelikle de bir yandan seçmen desteğini korumaya çalışırken, esasında AKP'ye direnişi bastırmak için destek vermiş oldu.

Ana muhalafet partisi CHP ise, Gezi Parkı'ndaki direnişin bir kıvılcıma dönüşerek 31 Mayıs'taki patlamaya yol açtığı ilk anda bu hareketin önüne düşmeye niyetlendi ve 1 Haziran günü Kılıçdaroğlu ve milletvekilleri Taksim'i almak üzere yapılan yürüyüşe

katıldılar. Fakat yine daha bu ilk andan itibaren hareketin gücü ve dinamizminin kurulu düzeni aşan bir mecraya taşıdığı, böylelikle CHP'nin boyunu fazlasıyla aştığı görülünce, harekete kararlı bir destek sunmak yerine uzak durmayı tercih ettiler. Bu nedenle tüm her şey olup biterken ürkek ve dengeli bir dil tutturdular. AKP'yi yangına körükle gitmemesi için uyarırken ayağa kalkan kitlelere de itidal çağrısı yaptılar. Böylelikle halk hareketinin "marjinaler"den uzaklaştırılmasına da sessizce, bazen de açıkça destek verdiler.

Bu şekilde davranarak bir yandan halk hareketinin devrimci bir mecraya taşınmasına yardımcı oldular. Diğer yandan ise kontrollü bir eleştirel muhalefetle halk hareketinin yarattığı rüzgarla yelkenlerini şişirmeye çalıştılar. Bu amaçla da süreç içerisinde giderek belirgin bir biçimde seçim sandığında hesap sorma düşüncesini canlı tutmaya çalıştılar. Yani halk hareketinin tepkisinin AKP ile sınırlı tutup parlamenter yoldan sapmamasını sağlamaya çalıştılar. Böylelikle güçlenme ve giderek emperyalist efendilerce oluşturulacak yeni siyasal denklemlerde bir yer tutmaya çalışıyorlar.

Reformistlerin parlamenter avanaklığı!

Emperyalizm, AKP, burjuva muhalefeti devrim korkusuyla burjuva siyasal düzeni korumak ve kitle hareketini burjuva demokrasininin sığ sularına çekmek için elbirliği yaparken, hareketin içerisinde konumlanan çeşitli tonlarıyla reformist partiler de objektif olarak onlara payandalık yaptılar-yapıyorlar. Çünkü bu reformist partiler de hem direnişi AKP karşıtlığı ile sınırlıyorlar, hem de dahası AKP'den kurtulmak için seçim sandığını tek seçenek olarak gösteriyorlar. Madem diyorlar, AKP'ye öfkeliyiz ve ondan kurtulmak istiyoruz, öyleyse önümüzdeki yıl seçim sandığında AKP'den hesap sormak için şimdiden çalışmalara başlayalım! Alternatiflerimizi oluşturalım ve sokakta yarattığımız gücü seçim sandığına taşıyarak AKP'den kurtulalım.

Öyle ki daha 31 Mayıs'tan başlayarak reformist hareket tüm hesaplarını buna göre yaptı. Onlar için halk hareketini devrimcileştirmek, düzenle ve onun kurumlarıyla ideolojik-siyasal bağlarını koparmak ve giderek burjuva sınıf egemenliğini açacak bir mecraya ulaştırmak gibi bir sorunları yoktu. Onlar olabildiğince sokağın gücünü kullanarak AKP'yi yıpratmak ve giderek de bu gücü bir seçmen gücüne devşirerek parlamenter kazanımlar elde etmek istiyorlardı. Elbette bunlar içerisinde İP gibi, bu hareketi bir askeri darbenin dayanağı yapma düşleri kuranlar da yok değildi. Ama her halükarda düzeni AKP ve aşırılıklarından arındıracak bir demokratikleşme programı ile bunu halk hareketini de kullanarak şu ya da bu düzen kurumuna dayanarak gerçekleştirmek düşüncesi onları birleştiriyordu.

Zaten hem program hem de temel mücadele yöntemi olarak düzen içi zeminlere ve esas olarak da parlamentarizme batmış, tüm siyasal ve örgütsel kodları da burada oluşturulmuş olan bu parti ve çevreler, nesnel olarak devrimci bir karakter taşıyan direniş karşısında da yer yer bozguncu ve geriye çekici bir rol oynadılar. Sokak mücadelesine ikincil bir rol biçtiler ve düzeni aşan direniş ateşini daha en başından itibaren söndürmeye çalıştılar. Çünkü parlamentarist oyunlarını oynamak ve tatlı sularda komünistlik oynamak için bu ateş fazlasıyla tehlikeliydi. Onlara göre kitleler rolünü oynamıştı, şimdi sokağa çıkanlar şiddetten uzak durmalı, eve dönmeli, siyaset de alıştıkları düzene dönmeliydi.

İşte temelde bu düşüncelerle 1 Haziran'da Taksim'den Gezi Parkı'na dönmek, böylelikle isyan halini barışçıl bir protestoya dönüştürmek için girişimde bulundular ama devrimciler ile sokağın devrimci ruhu buna izin vermedi. Sonraları çoğu kez benzer müdahaleler yaptılar ama hep başarısız oldular. En son büyük hamlelerini ise AKP'nin Taksim'i boşaltmak için yaptığı manevralar karşısında yelkenleri indirip, eylemi bitirmeye çalışarak yaptılar. Ama bir kez daha alanlarda direnen kitlelerin devrimci ruhuna çarptılar, yalnız kaldılar. Sonuçta gerici rejim onların bu geriliklerinden de yararlanarak polis ordularını harekete geçirdi ve hareket aynı mecrada devam etti. Fakat daha ileriye gidebilecek politik, örgütsel ve sınıfsal gücü olmadığı için bir yerden sonra geriye çekildi, ama biçim değiştirerek kendisini üretmeye devam etti. Bu aşamada ortaya çıkan forum pratiği hem hareketin kendisini örgütlediği, hem de burjuva parlamenterizmini açacak "özyönetim" biçimlerinin nüvelerini attığı bir ortamda, reformist partiler ise tümüyle parlamenter ve dükkancı kaygılarla buralara yaklaşmaktalar. Bunun için de harekete karşı sorumsuzca yaklaşmakta ve onu geliştirecek herhangi bir pratik çabadan uzak durmaktadırlar.

Hiç kuşkusuz burjuva siyasal sisteme sığmayan, devrimci bir ruh taşıyan Haziran Direnişi onların reformist-parlamentarist hesaplarına uymuyor. Bunun için bir yandan hareketi soğutmaya çalışırken, diğer yandan ise parlamenter düşler kurup seçim senaryoları üzerinde çalışıyorlar. Bunu yaparak kitlelerin burjuvazi tarafından tuzağa düşürülmesine yardımcı oluyorlar.

Tek yol devrim!

Hem tarihsel deneyimler, hem de Haziran hareketinin deneyimleri gösteriyor ki, bu reformist-parlamentarist hayallerin sonu hüsrana olacaktır. Çünkü: *"Genel oy, her sınıfın kendi sorunlarını kavramada ulaştığı düzeyin bir göstergesidir. Çeşitli sorunlarını çözmek için farklı sınıfların ne yöne eğilim gösterdiklerini ifade eder. Fakat bu sorunların gerçek çözümünün oy sandığında değil, sınıf mücadelesinin iç savaşı da kapsayan tüm biçimlerinde aramak gerekir."*(Lenin)

İşte halk hareketinin en görkemli olduğu anda dahi reformizmin özenle saklamaya ve parlamento yolunu göstererek emekçi kitleleri uzak tutmaya çalıştığı

düşünce budur. Kuşkusuz yaşadığımız toplumda temel hakları kazanmanın yolu, sokağın-kuvvetin-şiddetin temel mücadele biçimi olarak kullanılmasından geçer. Parlamenter biçimler ve zeminler, ancak bu kuvvetin görünmesine, sınınanmasına ve giderek onu arttırmasına yardımcı oldukları takdirde olumlu bir rol oynarlar. İşte reformizm bu temel düşünceleri çarpıtarak, sokağın gücünü parlamenter zeminlere tabi kılıyor. Böylelikle onu silikleştiriyor, gücünü ve enerjisini söndürüyor. Büyük direnişi güç ve takatten düşürüyor.

Devrim ise sadece kurulu düzenden kaynaklanan şu ya da bu sorunu çözmek için değil, şu ya da bu düzen partisini alt etmek için değil, esas olarak bunun gerisindeki sınıf egemenliğini yıkmak için yapılır. Bu ölçüde de sorun artık sınıf egemenliği haline geldiğinde, kullanılacak kuvvetin düzeyi de buna uygun bizimde geometrik olarak büyütülmek zorundadır. Tarih ve teori bize devrim için, devrimci işçi sınıfının toplumun ezilen yığınlarını arkasına alarak ayaklanmasının şart olduğunu gösteriyor.

İşte ufku ve temel stratejisi düzeni yıkmak için devrim olanlar, Haziran'daki gibi bir halk hareketi söz konusu olduğunda tüm taktik müdahalelerini, bu hareketi bilinç, örgütlenme ve eylem bakımından devrimcileştirmek üzere yaparlar. Bu ise hareketi, pasifist, düzen içi, parlamenter yoldan uzak tutmayı, bunun için de bu yoldaki her türlü hayale ve gerici düşünceye karşı kararlı bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bu ise sokağı güçlendirmek, parlamenter ve anayasal hayalleri darbelemek, öz örgütlenmeleri güçlendirmek ve çoğaltmak, başta işçi sınıfı olmak üzere temel toplumsal dinamikleri için içerisine sokmak, ayrıca tüm bunları yaparken devrimci partiyi her bakımdan geliştirmek demektir.

İşte reformizm tüm politika ve pratiğiyle, çözümünü sandıkta ve parlamenter oyunlarda arayarak bu ilişkiyi tersten kuruyor. Çünkü işçi sınıfının devrimci gücüne inanmadığı gibi burjuva demokrasisine ve onun parlamenter oyunlarına da hayranlık duyuyor. Ama bunu yaparak büyük Haziran Direnişi'nin kazanımlarını tüketiyor ve düzene kan taşıyor.

Dolayısıyla reformizme ve parlamenterizme karşı mücadele günün en önemli görevlerinden biri olmaya devam ediyor.

"Tek yol devrim!" şiarını her zamankinden daha güçlü haykırmanın tam zamanıdır.

Gezi Parkı Direnişi'nden ayaklanmaya... - 3

İstanbul ayaklanması 2013

Volkan Yaraşır

Bugünden sınıfın her kesiminde taban örgütlenmelerini hedefleyen çalışmalar yoğunlaştırılmalı, işçi sınıfının sosyal patlamaların temel bileşeni olmasının zeminleri yaratılmamalıdır.

Eksik olan ne?

İstanbul Ayaklanması, senkronize kent ayaklanmalarını tetiklemesine, aleni bir şekilde devletle kitlelerin ayrışmasına, barikatların kurulmasına, barikat savaşlarının yaşanmasına, büyük militan kitle mobilizasyonlarının gerçekleşmesine, semtlerde yoğun ve kitlesel yürüyüşlerin yapılmasına, ölümlere, binlerce yaralıya, acımasız polis şiddetine rağmen işçi sınıfını harekete geçiremedi. Ayaklanmanın sınıf ayağı tamamlanmadı. Bu büyük ve yıkıcı eksiklik, siyasi iktidara soluk alma fırsatı verdi. Sınıfın devreye girmesi, yaşanan olağanüstü şartlara karşı gerçekleştireceği bir grev hamlesi, Mısır ve Tunus pratiği akılda tutulursa, siyasi iktidarı çökertecek bir mahiyette olabilirdi.

İşçi sınıfı sendikal bürokrasinin ve korporatizmin kuşatılmışlığı altında hareketsiz kaldı. KESK'in ve DİSK'in genel grev çağrısı bir olumluluk taşısa da sınıfın genelini harekete geçirecek içerikte olmadı, etkisiz kaldı.

KESK Ankara ve İstanbul'da greve ve sokağa çıktı. KESK'e bağlı sendikalar başarılı grevler gerçekleştirdi. DİSK gücüyle orantılı kısmi bir mobilizasyon gösterdi.

TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, MEMUR-SEN'in sınıfı kuşatması ve çürütmesi, sınıfı bloke etti. Sınıf eylemlere katılmadı. TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve MEMUR-SEN siyasal iktidara ve devlete bütünüyle angaje olarak, sınıfın önünde tam bir dalgakıran işlevi gördü. Siyasal iktidarın faşizan politikalarına onay ve destek verdi. TÜRK-İŞ yönetimine muhalif olan Sendikal Güç Birliği de bu süreçte tam anlamıyla etkisiz kaldı. 4-5 Haziran genel grev kararına güç birliği içindeki bazı sendikalar mitinglere katılarak kısmen destek verdi.

Dikkat çeken önemli bir gelişme ise şöyle yaşandı: TÜRK-İŞ'e bağlı sendikaların azımsanamayacak orandaki üyeleri bireysel duyarlılıklarıyla Taksim'de ve

Kızılay'da yer aldı. Hatta çatışmalara katıldı. Sendikal bürokrasi ve korporatizmin işçi hareketini felç edici etkisinin, somut pratiği İstanbul Ayaklanması'nda yaşandı. Devrimciler ve komünistler bu son derece ciddi sorun üzerine özellikle gitmeli, sınıfın kuşatılmışlığını parçalayacak alternatif örgütlenmelerin yaratılması üzerine kafa yormalıdır.

Kuşatılmışlık halinin parçalanması, bir anlamda devrimin imkanını sağlayacak, devrimci öznenin yıkıcı bir şekilde devreye girmesine yol açacaktır. Özellikle taban örgütlenmeleri üzerinde durmak, sınıfla organik bağ kurmak, yeni sınıf dinamiklerini açığa çıkarmak, önümüzdeki dönem stratejik nitelikte bir önem taşıyacaktır.

Bugün Çorlu-Lüleburgaz havzası; İzmit-Gebze-Sakarya havzası; Eskişehir-Bozüyük havzası; Adana-Mersin-Tarsus-İskenderun yani Çukurova havzası; İzmir-Manisa havzası; Gaziantep-Adıyaman-Malatya havzası; Kayseri-Konya havzası; Batman-Diyarbakır havzası gibi 7-8 tane ana işçi havzası, Bursa, Manisa, Denizli, Kayseri, Gaziantep gibi işçi hareketi açısından stratejik iller ve Kürt toprakları dahil (Batman ve Diyarbakır gibi) 249 organize sanayi bölgesi, sınıf hareketinin yeniden yapılanması ve şekillenmesinde yaşamsal önem taşıyor.

21. yüzyıl devrimlerinde, İstanbul Ayaklanması kent ayaklanmalarının önemini ortaya koydu.

21. yüzyıl devrimlerinde stratejik kentler önem taşıyacak. Stratejik ve odak kent hareketleri, ayaklanmaları ve isyanları sistemi felç ediyor ve olağanüstü dalgasal mobilizasyonlarla kitlelerin yıkıcı öfkesi ve enerjisini açığa çıkarıyor. Türkiye'de görüldüğü gibi bu kentlerin bir kısmının proletaryanın yeni stratejik kentleri olması dikkat çekiyor. Ya da işçi hareketi açısından stratejik kentleri böylesi bir sürecin parçasına dönüştürmek devrimin olanakları açısından önem taşıyor. Sınıf çalışmalarını bu perspektife uygun gerçekleştirmek gerekiyor.

İstanbul Ayaklanması'nda, sınıf faktörünün devreye

girmesi, nasıl ki altüst edici sonuçlar doğuracaksa, önümüzdeki dönem kent ayaklanmalarıyla, sınıf dinamiklerinin organik bağını kurmak, o bağın zeminlerini oluşturmak yaşamsal önem taşıyacaktır.

Bu perspektifle sınıfın her düzeydeki kuşatılmışlığının aşılması ve sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesi, devrimin imkânı açısından stratejik ve yaşamsaldır. Böylesi bir anlayışla, sınıf çalışmalarını bir yandan sendikal bürokrasinin ve korporatizmin sınıf içindeki kuşatmasını kırmayı, öte yandan sınıfın öfkesini ve yıkıcı gücünü açığa çıkarmayı hedefleyen bir perspektifle ele almak gerekiyor.

Sınıf içinde taban örgütlenmelerini esas alan bir çalışma, sendikal alanla sınırlı kalan bir çalışma değildir. Taban örgütlenmeleri sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesini hedefler. Suplex yapısıyla somut ve acil problemlere müdahale eder ve sınıfın öz gücünü harekete geçirir.

Sınıfın hem ideolojik (siyasal gerici ve şovenizmle), hem de bürokratik ve korporatizmle kuşatılmasını, sınıfın iç dinamiklerini açığa çıkararak kıran taban örgütlenmeleri temel bir sınıf örgütlenmesidir. Ayrıca devrimci mücadelenin gelişme momentlerinde metamorfoza uğrayarak, devrimin taşıyıcı örgütlenmelerine dönüşebilir. Taban örgütlenmeleri sınıfın öz örgütlenmesidir.

İstanbul Ayaklanması'nın bundan sonraki seyri hayatın her alanını kavrayacak kitle ve taban örgütlenmeleri kurmak olmalıdır. Kitlelerin doğrudan eylemi ve inisiyatifinin eseri olacak bu örgütlenmeler mahalle, sokak, savunma ve direniş komiteleri gibi kitle aktivite komiteleri içeriğinde gerçekleşmelidir.

Taban örgütlenmeleri sınıf içinde doğrudan demokrasiyi ve doğrudan eylemi ve sınıfın bağımsız bileşik gücünü açığa çıkarmayı hedefleyen işçi örgütlenmeleridir. İşsizler için işsiz komiteleri, taşeron işçileri için de işyeri komiteleri, sendikası alanlarda sendikalaşma komiteleri, sendikal alanda toplu sözleşme, işyeri komiteleri, sendikal bürokrasiye karşı işçi inisiyatifleri şeklinde biçim alacak taban örgütlenmeleri, sınıfın öfkesini açığa çıkarması yanında, onun yıkıcı enerjisini kristalize eden örgütlenmelerdir.

Bugünden sınıfın her kesiminde taban örgütlenmelerini hedefleyen çalışmalar yoğunlaştırılmalı, işçi sınıfının sosyal patlamaların temel bileşeni olmasının zeminleri yaratılmamalıdır. Sınıfın yıkıcı enerjisinin sürece dahil olması, başka bir dünyanın yaratılmasında muazzam bir adım olacaktır.

Devrimci komünistler bütün gücünü ve ağırlığını her havzada, her fabrikada ve her atölyede taban örgütlenmeleri yaratmak üzerinden kurmalı, sınıfın devrimci enerjisini açığa çıkarmayı hedeflemelidir. Bu enerji kent hareketleriyle, ayaklanmalarıyla birleşmesi gerçek bir sosyal infilak olacaktır.

Devrimin "sahici" bir şey olduğu yaşanılarak görüldü. "Devrim sanki göz kırptı".

Böylesi bir çalışma ve kitle hareketleriyle organik bağların kurulduğu faaliyet ve bu büyük enerjiyi kristalize edecek devrimci siyasal öznenin varlığı, devrimin “merhaba” demesi olacaktır. Şimdi İstanbul Ayaklanması’yla, bizlere doğru yoldasınız, devam edin, ateşi körükleyin, yayın, güçlendirin mesajını verdi. Bu mesajı en iyi anlayacak devrimciler ve komünistlerdir.

Kürt özgürlük hareketi, ulusal enerjinin yıkıcı gücü

İstanbul Ayaklanması ve senkronize kent isyanlarının en büyük eksikliği, senkronun Kürt illerini sarması, 30 yıllık olağanüstü mücadeleler gerçekleştirmiş Kürt halkının Kürdistan topraklarında ayaklanmayı yeni serhildanlarla karşılaması olacaktır. Ne yazık ki bu gelişme olmadı. Böylesi bir gelişme sistemi bloke edeceği gibi, isyanın yıkıcı gücünü ve enerjisini muazzam derecede yoğunlaştırıcı bir faktördü.

Anadolu topraklarının böylesi bir isyan dalgasıyla alt-üst olması işten bile değildi.

Kürt Özgürlük Hareketi son derece anlaşılır ve makul nedenlerden dolayı, Kürt sorununun geldiği yeni momente uygun, hatta bu momente yönelik aşırı bir hassasiyetle sürece aktif dahil olmadı.

En başta bazı çekinceler koydu. Yine yeni momentin ya da eski tecrübelerin (Cumhuriyet Mitingleri gibi) defansı yaşandı. Bu defans Amed Konferansı’nda da devam etti. KCK ve Abdullah Öcalan’ın açıklamalarıyla ayaklanmaya sıcak mesajlar verildi. Bu aşamadan sonra BDP isyan kentlerinde flamalarını açtı. Ama sürecin bütününde başta İstanbul ve Adana ve tüm diğer illerde Kürt gençleri ve Kürt halkı ayaklanmaların içinde aktif olarak yer aldı, direndi, çatıştı. Semt hareketlerinin taşıyıcı gücü Kürt halkı oldu ve olmaya devam ediyor.

Abdullah Öcalan’ın “demokratik modernite” teziyle son derece uyumlu, kitlelerin demokratik hak ve özgürlükleri için ayağa kalkması önce yeterince anlaşılabilir. Ayaklanmaların bir kent ayaklanmaları senkronuna dönüşmesi, semt mobilizasyonları şeklinde gelişmesi ve içeriğinin ne ulusalcı (ilk günlerde İşçi Partisi ve CHP bu yönde basınç yapmasına rağmen), ne de sermayenin ya da egemen kliklerin birinin varyasyonu olmadığı, çıplak bir şekilde ortaya çıkması Kürt hareketinin tutumunu farklılaştırmalıdır.

Kürt hareketinin halen salınımı süren ve iç evrim geçiren kitle hareketiyle bütünleşme ve kaynaşma yollarını bulması son derece önemli bir dinamiğin devreye girmesi anlamına gelecektir.

Bu adımlar sadece bugün değil, önümüzdeki dönem çok yüksek bir olasılıkla doğacak yeni sosyal patlama dalgaları için de bir hazırlık, bir rezonans, bir füzyon oluşumu anlamı taşıyacaktır.

AKP İktidarının bu momentte sivil diktatörlük ve polis devleti yönündeki karşı devrimci hamleleri ve düzenlemeleri aslında, TC’nin transformasyon sürecinin parçasıdır ve TC’nin bölgesel bir karşı devrim merkezi olma yönündeki yeniden yapılanmasının bir göstergesidir. TC’nin içine girdiği yeni süreci başka bir makalede kaleme alacağımdan dolayı burada genel olarak eğilimi ortaya koymak yeterlidir.

Bu süreç Kürt hareketi dinamiği ve Kürt Özgürlük Hareketi açısından son derece riskli, yıkıcı ve altüst edici içeriktedir. TC’nin bölgesel karşı devrim merkezine dönüşmesi demek, Kürt dinamiğinin tasfiyesine odaklanmak anlamına gelmektedir.

Bu konuda devrimci komünistlere önemli görevler

düşüyor. Bu da Kürt Özgürlük Hareketi’ne güven vermek ve birleşik devrimci savaşın zeminlerini örmekle, yani batı yakasında sınıfın yıkıcı devrimci enerjisini açığa çıkarmakla ancak gerçekleşebilir. Kürt Özgürlük Hareketi Kürt halkının ulusal enerjisini en üst boyutta açığa çıkardı. Bu enerjiyle Kürt halkı Ortadoğu denkleminin ayrılmaz parçası, Kürt Özgürlük Hareketi ise hem bölgesel bir güç, hatta küresel jeopolitikte hesaplanması gereken bir faktör haline geldi.

Bugün tarihsel fırsatlar ve diyalektiğin muhteşem bir şekilde kendini dışa vurması ile karşı karşıyayız.

En başta tarihin gördüğü en kirli savaş, kendi paradoksunu yarattı. Köyleri yakılan, sürülen Kürtler metropollere göçtü. Demografik yapıda önemli altüst oluşlar yaşadı.

Artık başta İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Mersin gibi iller yeni Kürt kentleri olarak ortaya çıktı. İstanbul’da, Diyarbakır ve Erbil’in toplamından daha fazla Kürt yaşıyor. Tahmini rakam 3,5-4 milyon Kürt’ün yaşadığıdır. Diğer illerde 800 bin ile 1 milyon civarında Kürt yaşamaktadır. Ve metropollere göç devam ediyor.

Bu yönün dışında yine kapitalizmin vahşiliğinin ve yıkıcılığının bir yansıması olarak, metropollere sürülen Kürtler’in sınıfsal profillerinde ilginç bir tablo oluştu.

Hızlı bir proleterleşme süreci yaşayan Kürtler batı yakasında azımsanamayacak oranda bir proleter nüfusu oluşturuyor. Batı yakasında hızlı ve yoğun proleterleşme sonucu ampirik verilere göre 4 milyonun üzerinde Kürt işçi var. Kısacası Kürtler işçileşiyor, işçiler Kürtleşiyor.

Kürdistan coğrafyasında 2 milyon mevsimlik işçinin (4-6 ay arasında Ege’ye, Karadeniz’e, Çukurova’ya çalışmaya giden) ya da yarı-proleter kesimin olduğu biliniyor. Ayrıca yine ampirik verilere göre Kürdistan coğrafyasında 1 milyona yakın işçi olduğu var sayılıyor.

Bu tablo devrimcilerin önüne müthiş olanaklar koyuyor. Devrimci bir sınıf çalışması, batı yakasında sınıfsal enerjinin açığa çıkarılması, aynı zamanda Kürt Özgürlük Hareketi’yle ve Kürt halkıyla bütünleşme ve kaynaşma, birleşik devrimci savaş örneğine geldiği ortadadır.

Kürt hareketinin bir alt sınıf hareketi olduğu düşünülürse, böylesi bir çalışmanın hem sınıf dinamiklerini tetiklemesi ve enerjisini kristalize etmesi yanında, hem de yarattığı sosyal anaför ya da mıknaatısla Kürt halkıyla bütünleşmesinin yolları açılmaktadır.

Ancak böylesi bir çaba ve bu yöndeki sarsıcı örnekler güven sorununu ortadan kaldırdığı gibi, Kürt Özgürlük Hareketi’nin temel ihtiyaçlarını karşılayabilir. Oluşacak rezonansın ve füzyonun yıkıcılığı ortadadır.

Anadolu topraklarında fay hatlarının kırılması, Kürdistan topraklarının bütününde batı, güney ve

doğu Kürdistan’da hissedilmesi, hatta bir ön Asya sarsıntısı oluşturması ya da ön Asya devrimi olduğu unutulmamalıdır.

Bu sarsıntının içinden geçtiğimiz yüksek konjonktürün etkisiyle Avrupa’nın Akdeniz havzasını sarması yüksek bir olasılıktır. Yunanistan’da yaşanan uzun süreli ayaklanma hali böylesine bir fay hattının kırılmasıyla, olağanüstü boyutta bölgesel bir enerjinin açığa çıkmasına yol açabilir.

Ortadoğu Devrimci Çemberi’nin Anadolu topraklarında ve bölgede zeminleri artık her boyutta mevcuttur.

İstanbul Ayaklanması bir laboratuvar ve prova olarak yeni dinamikleri ve eksiklikleri ortaya çıkardı.

Yukarıda bahsettiğimiz eksikliklerin aşılması, devrimin güncelliğini yaratacaktır.

Küresel düzeyde Anadolu toprakları devrimin imkanı için en hazır coğrafyadır. İstanbul Ayaklanması bunu gösterdi. Aynı zamanda yetersizliklerini de gösterdi. Devrimci siyasal öznenin varlığı ve örgütlülüğü, işçi hareketinin örgütlülüğü ve mobilizasyonu ve Kürt Özgürlük Hareketi’nin devrimci enerjisi Avrupa’nın güneyinden, Ön Asya’yı kapsayacak bir bölge devriminin kapılarını açacaktır. Tarih devrimden, isyandan, ayaklanmadan yanadır.

Bu imkansız gibi görünen şey aslında devrimciliğin tanımını ortaya koymaktadır. Evet devrimcilik, “gerçekçi olup, imkansız istemektir”. Bu istemek fiilinde yapmak yani praksis gizlidir. Che’nin bu sözleri hiç bu kadar anlamlı ve manalı olmadı.

Evet devrim göz kırptı.

Şimdi devrimci komünistler olarak ısrarla, inatla, kararlılıkla devrimin imkanını aramak ve yaratmakla yükümlüüz. Bu tarihin, geçmiş kuşakların, bugünün ve geleceğin bize yüklediği bir görevdir.

İsmet Özel’in dediği gibi “Evet İsyân”...

...
*Ay vurunca çatlatır göğsümdeki mahşeri
çünkü kavganın göbeğidir benim yerim
canlarım, kollarında Parti pazubentleri
dik başlar, erkek haykırışlarla
göndere, en yukarlara çekiyorlar
en yukarlara çatlıycak kadar aşkî yüreklerini.*

...
*Ben merd-i meydan
yani toprağın ve kanın güzü
güllerin bin yıllık mezarı bendedir
yukardan bakarım efendilerin pusatlarına
insanların bütün sabahlarını merak ederim
gök hırpalanmaktadır merakımdan
ıtır kokan benim yumruklarımdır
benim kavgamdır o, aşk diye tanınan.*

Akkapı: Gezi Direnişi'nin öne çıkardığı bir mevzi...

Direnin öğretici ve örgütleyici gücü kendi öncü-sürükleyici gücünü yaratmakla birlikte bu güçler komite vb. biçimlerde örgütlenmediği ölçüde direniş kendiliğinden bir çizgiden kurtarılamayacak.

Gezi Parkı Direnişi'nin başlamasının ardından tüm ülkeye yayılan direniş süreci Adana'da ve Akkapı'da da etkisini gösterdi. Akkapı; Adana'da Arap Alevilerin (Nusayri) oturduğu mahallelerden birisi. Bundan dolayı olarak Türkiye'nin Suriye politikası başta olmak üzere, 3. köprüye "Yavuz Sultan Selim" adının verilmesi ve AKP'nin siyasi İslami kimliği doğrultusunda attığı adımlara tepkinin yoğunlaştığı ancak kendisini eylemli tepkilerle ifade edemediği alanlardan biriydi. Ancak son dönemde yoğunlaşan tepki Gezi Parkı Direnişi'nin yaratmış olduğu etkiyle birlikte kendisini eylemli bir sürece bırakmış oldu.

Kendiliğinden başlayan hareket ve direnişin örgütleyici gücü

Sosyal ve ekonomik hak gaspları karşısında yılların birikiminin, yaşanan bu olayla birlikte patlamasının ardından kendiliğinden bir şekilde başlayan yürüyüş ve tepkiler sonraki günlerde mahallede bulunan ilerici ve devrimci güçlerin müdahalesi ile yeniden şekillenmeye başladı. İlk gün mahalle halkının kendiliğinden bir şekilde başlattığı yürüyüş mahalle çıkışında bulunan Hürriyet Karakolu önünde İstiklal Marşı okunmasına kadar sürmüş ve bu durum eyleme katılan kitlenin de bilinç durumunu ortaya koymuştu. Yürüyüş sırasında Taksim ve direniş sloganlarının yanında "Mustafa Kemal'in askerleriyiz!", "Ne mutlu Türküm diyene!" sloganlarının sık sık atılması sürekli olarak İstiklal Marşı ve 10. yıl marşlarının okunmuş olması bunun bir ifadesiydi.

Ancak sonraki günlerden itibaren mahalledeki ilerici ve devrimci güçlerin sınırlı da olsa sürece daha etkin olarak müdahale etmesi ve kitlenin yürüme isteğinin etkisiyle birlikte yürüyüş kitlenin toplandığı Atatürk Parkı'na kadar sürdü. Her ne kadar eylem halen önemli ölçüde kendiliğinden bir biçimde gelişmeye devam etmişse de onu engellemeye dönük çabalar ya da karakol önünden geri döndürmeye yönelik girişimler boşa düşmüş oldu. Bu yürüyüş

sırasında İP/TGB'nin yürüyüşü engellemek istemesi, Atatürk Parkı'na yürümek isteyen kitleyi "orada teröristler, provokatörler var" diyerek engellemeye çalışması yine yapılan müdahaleler ve kitlenin yürüme isteği karşısında boşa düşürülmüş oldu.

Her ne kadar sürecin başında kendisini AKP karşıtlığına indirgeyen kaba ulusalcı bir çizgi daha baskınken, sonraki süreçte tümüyle olmasa da etkisi azaldı. Gerek sloganların niteliği gerekse taşınan pankartlar bunun göstergesi oldu. "Ne mutlu Türküm diyene!", "Hepimiz Mustafa Kemal'in askerleriyiz!" eksenine sıkışan sloganlarının yerini ağırlıklı olarak "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganlarının almış olması mücadelenin öğretici ve geliştirici gücünü de gösterdi. Bu konuda dayatmacı bir tutum içine giren kaba bir ulusalcı çizginin savunucuları da süreç içinde tecrit olup yalnızlaştılar ve sürecin dışına düştüler.

Povokasyona yanıt: Daha fazla direniş!

Akkapı halkının giderek daha fazla sahiplendiği bu direniş kırım amacıyla polis-AKP yandaşlarının birlikte gerçekleştirdiği provokasyon sonucunda yürüyüşler engellenmek istedi. Yürüyüşlerin devam etmesi üzerine, Hürriyet Karakolu'nu geçtikten hemen sonra yol yakılan lastikler ve polis tarafından kesildi ve ardından polislerin gözü önünde yürüyüş kolu AKP yandaşları tarafından saldırıya uğradı. Tabii bu sırada polislerin TOMA'lar ve akrepler eşliğinde Akkapı halkını engellerken saldırganları durduramamış olması durumu yeterince ortaya koymaya yetti. Yine dönüş yolunda saldırganları engellemeye gücü yetmeyen polislin Akkapı halkını engellemeye çalışması asıl niyeti ortaya koydu. Saldırganların Mardin kökenli AKP yanlısı Araplar olmasına rağmen bu durum devlet eliyle Arap-Kürt çatışmasına dönüştürülmeye ve şovenist rüzgâr yeniden tırmandırılmaya çalışıldı. Ancak durumun anlaşılmasıyla devletin provokasyonu ters tepti ve

teпки AKP ve polise yöneldi.

Yaşanan provokasyondan sonraki gün polis; akrepler ve TOMA'larla mahalle çıkışını kapatarak yapılan yürüyüşleri engellenmeye çalıştı. Çünkü her gün binlerce kişinin yaptığı bu yürüyüş sadece Akkapı açısından değil, ildeki süreç bakımından da bir moral kaynağı olmuştu. Saldırının ardından Atatürk Parkı'ndaki mitinge katılım amacıyla gündüz yapılan yürüyüşü mahalle çıkışında polis, mahallenin dini liderleri ve CHP milletvekili Ümit Özgümüş tarafından güçlükle engellendiyse de sonrasında yürümeye kararlı kitlenin akşam bir kez daha toplanarak yeniden yürüyüşe geçmesiyle polis saldırısı yaşandı. Saatler süren çatışmanın sonucunda her ne kadar barikatlar aşılamadıysa da Akkapı halkı devlet terörüyle uzun zaman sonra ilk kez bu düzeyde yüzleşmiş oldu. Çatışmanın kendisi de kitlede var olan kafa karışıklığının bir yansımasını gösteriyordu. Çatışmanın ortasında polis aracından yapılan demagojiye anlık da olsa katan kitlenin bir kısmı bir an polisi alkışlayıp sonra yeniden barikat kurmaya taş atmaya başlarken sonra yeniden durulabiliyordu. Tabii süreçte çatışmaya destek vermeye gelen bazı Kürt gençlerine dönük kısmi de olsa gösterilen tepkiler kitle içindeki şovenist etkinin bir yansıması oldu. Ancak yaşanan süreç Akkapı halkına polislin kime hizmet ettiğini ve ne iş yaptığını net bir şekilde göstermiş, var olan kafa karışıklığının giderilmesine de yardımcı olmuş oldu.

Çatışmanın ardından yürüyüşler engellenmeye çalışılmış ancak mahalle halkının tepkisi ve yürüme isteği üzerine bunu engelleyemeyenler, valilikle pazarlıklar yaparak yürüyüşe izin almaya çalıştılar. Ancak bu yürüyüşe izin verilmesinin gerisinde yapılan toplantıda da açıkça ifade edildiği üzere mahallede oluşan tepkinin içinin boşaltılmasını sağlamak ve militanlaşma eğilimi barındıran süreci yeniden denetim altına almak vardı. Bu yürüyüş aynı zamanda mahalleden parka yapılan son kitlesel yürüyüş oldu.

Bu yürüyüşün ardından mahalle halkının istemesine rağmen yeni bir yürüyüş yapılamadı. Ancak buna rağmen insanlar kendiliğinden bir şekilde Atatürk Parkı'na akmaya devam etti. Bu süreçten sonra Atatürk Parkı'nda Akkapı çadırının kurulması mahalle açısından süreci bir ileri aşamaya taşımış oldu. Akkapı çadırı gerek kitleselliği, gerek halktan aldığı desteği, gerekse de çadır alanındaki coşkusıyla oldukça öne çıktı. Bunda çalışmayı yürüten güçlerin emeği kadar mahalle halkının bir bütün olarak çadırı ve direniş sahiplenmesi de etkili oldu. Yüzlerce insanın toplandığı çadır her gün müzik dinletileri ve yapılan konuşmalarla bir eylem alanına dönüştürüldü.

Direnile örgütlenip direniş örgütlemek: Direniş Komitesi

Tabii bütün bunların yapılabilmesini sağlayan asıl güç oluşturulan direniş komitesi oldu. Direnişin öne

çıkardığı ancak bugüne kadar böylesi bir deneyimden önemli ölçüde yoksun olan güçler süreç içinde bir araya gelerek bir komite oluşturmayı başardılar ve yapılan her iş bu komite tarafından planlandı. Mahallenin gençlerinden oluşan bu komite zamanla yapılan işleri omuzlayarak aynı zamanda böylesi süreçlerin sağlıklı bir şekilde örgütlenmesinin de yolunu açtı. Yapılan günlük değerlendirme toplantıları, ortak kararların alınması ve alınan kararların birlikte hayata geçirilmesi oldukça önemli bir başarı oldu. Yaşanan sıkıntılar yine komite içinde açıkça ortaya konularak çözülmeye çalışıldı.

Çadırlara yapılan saldırı ve çadırların sökülmesine kadar da bu süreç başarılı bir şekilde örgütlendi. Çadırların kaldırılmasından sonra da komite işleme devam ederek, günlük toplantılarını sürdürdü. Komite ve taşıyabildiği kitle Atatürk Parkı'na gelerek, eylemlere katılmaya devam etmiş, devlet terörü karşısında net bir tutum almayı başarmıştır. Atatürk Parkı'nda yapılan eylemlere katılımı arttırmak için mahallede de çalışmalar sürdürüldü. Yapılan kitlesel eylem ve yürüyüşlere mahalle halkını çağırma için sistematik bir çalışma yürütüldü. Çıkarılan çağrı bildirilerinin ajitasyon konuşmaları eşliğinde birlikte dağıtılması, sürekli olarak bu alana dönük propaganda faaliyetinin sürdürülmesi, Atatürk Parkı'nda yapılacak eylemlere katılım öncesinde mahalle içinde bir eylem yapılmış olması, mahalle içinde de sürecin devam ettiğinin gösterilmesi ve mahalledeki duyarlılığın canlı kalmasını sağladı. Bu yanıyla direniş sürecinin sadece parka sıklıkla yerel ayaklarının örülmesinin de ildeki ilk örneklerinden birisi ortaya çıktı.

Bu süreç içinde mahallede bir parkta direnişle ilgili bir etkinliğin örgütlenmiş olması oldukça anlamlı oldu. Yine el ilanları ve araçlarla yapılan ajitasyon konuşmalarıyla ön hazırlığı yapılan etkinlik uzun zaman sonra bu çerçevede mahallede yapılan ilk etkinlik oldu. Sinevizyon gösterimi ve müzik dinletisinin de yer aldığı etkinlik, direnişin mahalleye taşınması bakımından önemli bir adım oldu. Yine mahallede 2 Temmuz etkinliği ve Sivas'a Akkapı pankartıyla gidilmesi de hayli anlamlıydı.

Armutlu'dan Akkapı'ya!

Ali İsmail Korkmaz'ın şehit düşmesinin ardından Armutlu'da günlerce söndürülemeyen direniş ateşinin Akkapı'ya sıçraması, iki gün boyunca da Akkapı sokaklarından her tarafı aydınlatması da bundan kaynaklı tesadüf değildi. Akkapı halkı da tıpkı Armutlu halkı gibi direnişçilere tüm imkanlarını seferber ettiler. Böylece hem direnişe sahip çıktılar hem de direnişi büyüttüler. Zaten Ali İsmail'in hayatını kaybetmesinin ardından yürüyüş kararı da düzenlenen halk forumunda birlikte alınmıştı. Bu yürüyüşlerin öncesinde olduğu gibi sonrasında düzenlenen forum ve etkinliklere de katılım kalabalık olmuştu.

Bu süreç gösterdi ki; direnişin öğretici ve örgütleyici gücü kendi öncü-sürükleyici gücünü yaratmakla birlikte bu güçler komite vb. biçimlerde örgütlenmediği ve sürece daha örgütlü bir şekilde müdahale edemediği ölçüde direniş kendiliğinden bir çizgiden kurtarılamayacak. Ancak Akkapı'da ortaya çıkan komite tüm deneyimsizliğine ve eksikliklerine rağmen başından itibaren sürece müdahale etmeye, onu yönlendirmeye çalışmıştır. Bu sayede de direnişi daha ileri bir noktaya taşımaya önemli bir katkı sunmuştur.

Bir direnişçi / Adana

“İsyanımız, ideallerimizdi bizi Taksim'e götüren!”

Okan Göçmez, Çayırova Erişler'de oturan genç bir işçi. 1 Haziran günü Taksim Gezi Parkı direnişine katılan Okan Göçmez, yoğun polis şiddetinin sonucunda ağır yaralandı. Ameliyatta ve yoğun bakımda kritik evreler atlatan Okan, gözlerinde parlayan yaşam sevgisi ile hayata tutundu...

- 31 Mayıs'ta bir öfke patlaması yaşandı, ardından Türkiye'nin dört bir yanına yayılan direniş ve eylemler gerçekleşti. Taksim'in kazanıldığı gün oradaydın, polis şiddetine maruz kalan ve yaralanan bir direnişçisin. O günü ve yaşadıklarını anlatabilir misin?

- Ben 1 Haziran günü Taksim'e geçtim. SODAP ile gittim, çatışmalarda ben ve B.. yoldaş hep en öndeydik. Polis ile çok yakındık, aramızda 7-8 metre vardı en fazla. Biz onların ne dediğini duyuyorduk, onlar da bizi duyuyorlardı. Sözlü sataşmaları oluyordu. Küfürle sürekli bir taciz halindeydiler. Bizler de devrimci sloganlarla karşılık veriyorduk, ben ajitasyon konuşmaları yaparak dağılan kitleyi toparlamaya, cesaretlendirmeye çalışıyordum. Bu sırada beni işaret etmişler sanırım. O sırada ben de anladım beni gösterdiklerini, kollarımın arasına aldım kafamı. Kollarımla korumaya çalıştım. Sürü halinde geldiler, ateş etmeye hazırlandılar. Hepsi birden ateşlemeye başladılar, her yanımdan gaz bombaları geçiyordu. Soldan gelen gaz bombası kafama geldi. O anda bayıldım ben, düşerken arkamdan “Halk Cepheli” bir kadın arkadaş beni tutmuş ve sonrasını hiç hatırlamıyorum.

Beni tutan arkadaş “yaralı var” diye bağırarak beni geriye doğru götürmüş. Çünkü polisler çok yakında, gelseler hemen alabilirler. B... yoldaş görmüş o sırada, gelmiş yanıma. O benim sadece bayıldığımı sanmış, kendime geleyim diye uğraşmış. Bakmış kan akıyor, o sırada kafama bakmış, kafatası kemiğimin oynadığını farkedince, ciddi bir sorun olduğunu anlamış. Hemen birçok siyasetten arkadaşlar beni revire doğru götürmüşler, gönüllü gelen doktorlar müdahale etmişler. Hastaneye götürüleceğim, polisler

ambulansın girmesine izin vermemişler. Normal bir arabayla götürmek zorunda kalmışlar. Doktorlar hastaneyi de aramışlar, “böyle bir hasta gönderiyoruz” diye. Hastaneye vardığımızda hemen aldılar içeriye, müşaaade altına alındım. 16-17 saat kadar ameliyatta kaldım. Sonra beni yoğun bakıma aldılar. 22 gün hastanede kaldım. Bunun 16 gününde yoğun bakımda kaldım. Sonra biraz daha durumum iyi olunca “ileri yoğun bakım” denilen yerde de 6 gün kaldım.

Doktorların ilgilenmesi çok iyiydi. Ayrıca benim kasığımda da ağrı oluştu, özellikle sondayı çıkartırlarken çok büyük bir acı çektim ve çok büyük bir baş ağrısı. Şimdi kısaca durumumu anlatmak gerekirse, kafatası kemiğimin sol tarafı kırılmış, parçalanmış ve yanmıştı. Buradaki kemiklerimi karnıma koydular, gelişin diye. Aralık gibi bir ameliyat daha olacağım. Orta kulağıma vurdu, denge sorunu yaşıyorum, bir de gözüme vurdu.

- Bu seneki 1 Mayıs'tan beri polis şiddetinin yoğunlaştığını gördük. Polis hedef gazeterek gaz bombasını kullanıyor. Taksim Gezi Direnişi sürecinde de bunu gördük.

- AKP, saldırganlığını artırıyor. Karşısına çıkanlar arttıkça daha da saldırganlaşıyor. Özellikle de devrimcilere dönük saldırıları artmış durumda. Hedef gözettili kişilere bakıyoruz hep devrimciler. Bizlere bir de “marjinal” diyorlar. Vücudun herhangi bir yerine de değil, direkt kafaya atıyorlar.

- 31 Mayıs'tan önceki günlerdeki Gezi Parkı'nda başlayan eylem parkın yıkılıp AVM yapılacak olmasına karşı başlamıştı. Ama 31 Mayıs ile birlikte durum değişti. İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, devrimciler kitleler halinde sokaklara aktı. Bu da sürecin ağaçların kesilmesine karşı olmanın ötesine taşınmasına vesile oldu. Seni o gün oraya taşıyan şey neydi?

- Beni oraya götüren şey, iktidara karşı isyanımızdı. Devrimci mücadelemiz için gittim, yoksa başka hiçbir şey değil. Ne ağaçların kesilmesi ne parkın yıkılması falan değildi. Tabii ki Gezi Parkı'nın kaldırılması kötü bir şey. Siyasi hedef olmuş bir yer oldu sonuçta. Ama beni oraya götüren iktidara karşı olan kinimiz, nefretimizdi. İsyanımız, devrimci ideallerimizdi Taksim'e götüren bizi.

İnsanların da çoğu oraya yaşadıkları sorunlar için geldiler. Türkiye'nin dört bir yanına yayıldı. Bizlere “marjinal” diyorlar, desinler. Bu yaşananlar olması gerekendi ve oldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

Forumlarda mücadele kararlılığı

Gezi Direnişi'nin ardından fiili mücadele yolunu tutan emekçiler, forumlarda sorunlarına çözüm yolları üretiyorlar. Sorunların çözümleri için forumlarda biraraya gelen işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar mücadeleyi sürdürüyorlar.

23 Temmuz Salı günü devletin direnişin önünü kesmek, direnişi tamamıyla bitirmek için devreye soktuğu gözaltı-tutuklama terörüne karşı yürüyüş gerçekleştirildi. Demokrasi Caddesi'nde kurulan Direniş Çadırı'nda başlanarak İnönü Mahallesi sokaklarında gerçekleştirilen yürüyüşte sloganlar atıldı, teşhir konuşmaları yapıldı. Eylem tekrar çadır önüne gelinerek bitirildi.

Kartal Kartallı Kazım Meydanı'nda 18 Temmuz akşamı geçen hafta sonu yapılan forumda alınan karar doğrultusunda bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik açılış konuşmasının ardından halk oyunları ekibi çeşitli yörelerden oyunlarıyla izleyicilere keyifli bir seyir sundu.

Oyunlara forum katılımcıları alkışları ile ritim tuttu. Halk oyunları alkışlarla yerini Can Arslan ve ritimci arkadaşının seslendireceği türkülerle bıraktı. Halk türkülerini söyleyen Arslan ve arkadaşı türkülerin devamında halay potpori ile kitleyi coşturdu. "RED" filminin gösteriminin ardından forumda atölye çalışmalarını güçlendirme çağrısı yapıldı. Bir daha ki forumun tarihi belirlenerek forum sonlandırıldı.

Maltepe Meydanı ve Maltepe Sahil'de 19 Temmuz akşamı forum gerçekleştirildi. Maltepe'deki parkta her akşam forum yapılırken, Meydan'da, pazartesi, çarşamba ve cuma günleri forumlar yapılmakta. Maltepe Meydanı'nda yapılan forum TMMOB'den mimar Esin Köymen'in sunumu ile başladı. Sinevizyon eşliğinde yapılan sunumda; Maltepe'de bulunan Tekel fabrikasının sermayeye peşkeş süreci anlatılırken, emekçilerin konuşmalarıyla forum sürdü.

Esenyurt Dayanışması'nın her Pazartesi Depo Kapalı Cadde'de yürüyüş ve ardından gerçekleştirdiği forumlar 22 Temmuz akşamı devam etti.

Depo Kapalı Cadde girişinde toplanılarak, "Her yer Taksim, her yer direniş!" pankartıyla Yurtiçi Kargo'nun karşısındaki alana yüründü. Sloganların atıldığı eylemde Taksim Direnişi'nde katledilenler de anıldı. Forumun yapılacağı alana gelinmesinin ardından söz

alanların işçi, gençlik, kültür-sanat ve kadın komisyonları kurulması önerisinin getirildiği forumda tutsak direnişçilerle dayanışma, grev ve direnişlere ziyaret ile forumun işleyişine dair öneriler de demokratik bir biçimde katılımcılarla beraber oylandı.

Esenyurt Dayanışması'nın çağrısıyla **Yeşilkent Mahallesi** 2 Temmuz Parkı'nda forum yapıldı. Amasyalılar Caddesi İnci Et Kasap önünde toplanan Esenyurt Dayanışması, "Katledilen serbest direnenler tutsak Taksim direnişçilerine özgürlük" pankartıyla 2 Temmuz Parkı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Taksim Direnişi'nde yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtaz, Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük'ün yanısıra Lice'de devlet tarafından katledilen Medeni Yıldırım'ın da anıldığı yürüyüşte direniş tutsaklarına özgürlük istendi. Yürüyüşün ardından formu gerçekleştirildi. Çeşitli sektörlerden işçilerin de söz aldığı forumda, Taksim Direnişi'nin ateşini bölgedeki fabrikalara taşıma, örgütlenme ve hak arama mücadelelerini yükseltmenin önemine vurgu yapıldı. Konuşmalarda dikkat çeken noktalardan bir diğeri ise Yeşilkent ve Ardıçlı mahallelerinde yaşanan tapu sorunu ile yozlaşma, uyuşturucu ve fuhuşun yaygınlaşması gibi yerel sorunların dile getirilmesiydi.

Sistemin dayattığı yozlaşmaya, uyuşturucuya, fuhuşa ve çeteleşmeye karşı **Gaziosmanpaşa Emek Mahallesi**'nde başlatılan mücadele aylardır kararlılıkla devam ediyor. 21 Temmuz'da Emek Mahallesi parkında bu mücadelenin bir parçası olarak bir etkinlik düzenlendi.

Etkinlikte Taksim Direnişi'nde şehit düşen direnişçileri anmak ve onlar şahsında bir kez daha her türlü yozlaşmaya ve faşist saldırılara karşı mücadele sözü vermek için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu sırasında Adnan Yücel'in şiirinden bir parça ve ardından Taksim şehitlerinin adları okundu. Etkinlikte ilk olarak Taksim Direnişi'ni anlatan kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından süreçle ilgili yapılan konuşmalardan sonra etkinlik sonlandırıldı.

Küçükçekmece Dayanışması Kanarya Mahallesi'nde "rantsal dönüşüm"e karşı 21 Temmuz'da yürüyüş gerçekleştirdi. Kanarya İstasyon çıkışında buluşan Küçükçekmece Dayanışması "Diren Küçükçekmece" pankartı ve dövizler açarak yürüyüşe başladı.

Mahalle içerisinde gerçekleştirilen yürüyüş boyunca Kanarya Mahallesi'nde uygulanmak istenen kentsel dönüşümün gerçek yüzünü ortaya koyan ve barınma hakkı için mücadeleye çağırın konuşmalar gerçekleştirildi. Mahalle içerisindeki yürüyüşün ardından çarşıya geçildi. Çarşı içerisinde de Kanarya'yı bekleyen kentsel dönüşüm tehdidi ile ilgili bilgi verildi ve mücadele çağrısı yapıldı. Yürüyüş, bilgilendirme toplantısı yapmak için gidilen bir yöre derneğine kadar sürdü. Yürüyüşün ardından Şehir Plancıları Odası'ndan bir uzmanın ve Kent Hareketi'nden bir katılımcıyla bilgilendirme toplantısı yapıldı.

Her geçen gün yeni insanların katıldığı **Bakırköy**'de her gün düzenlenen forumunda, Bakırköy forumunun

İstanbul

Sarıgazi Meclis Mahallesi forumları her hafta Cuma günü saat 21:00'da gerçekleştiriliyor. Forum'da 4+4+4 yeni eğitim modelinin ucuz iş gücü hedefiyle ortaya konulduğunu, kız çocuklarının küçük yaşta evlenmesi gibi sonuçlar doğurduğunu ortaya koyan konuşmada, yeni öğretim yılına daha hazırlıklı daha güçlü girmek gerektiği vurgulandı. Forumda gelecek haftanın konusu olarak "kadın sorunu" başlığı belirlendi.

Önceki forum sonrasında faşist saldırı gerçekleşen **Yenidoğan Mahallesi**'nde 22 Temmuz akşamı tekrar bir forum yapıldı. Önceki hafta faşistlerin saldırısının gerçekleşmesine rağmen, yaklaşık 100 kişinin katılımıyla, forum yapma ısrarı gösterildi. Forumda canlı tartışmalar gerçekleşirken, şu kararlar alındı:

- Mahallede çöp konteynerleri bulunmaması ve mahallede ışıklandırma yapılması,
- Faşist saldırılara karşı dayanışmayı büyütmek, faşist saldırılara karşı net tutum almak,
- Sarıgazi'de direnişin mevzilerinden biri olan, Yenidoğan Mahallesi'ni ayrı tutmamak,
- Tutuklamalara karşı mücadele etmek.

amaçladığı politikaları içeren bir manifesto hazırlanması, Bakırköy Meydanı'nda forum standının açılması kararlaştırıldı.

Forum kararları çerçevesinde 18 Temmuz Perşembe günü Kemal Sunal'ın, Zübük filmi gösterildi. Bugünkü iktidarı iyi anlattığı düşünülen film keyifle izlendi.

19 Temmuz akşamı yapılan anma öncesinde Bakırköy'de stand açılırken, daha sonra meydana anma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlikte şiir ve müzik dinletisi gerçekleştirildi. Daha sonra İncirli Caddesi trafiğe kapatılarak Çamlık Parkı'na yürüyüş yapıldı. Sloganlarla yapılan yürüyüşün sonunda parka varılırken, yapılan iftarın ardından parkta anma etkinliği gerçekleştirildi. Daha sonra serbest kürsü oluşturuldu.

Gebze Çarşı Çamlık Parkı'nda Gebze Dayanışması olarak 21 Temmuz Pazar günü forum gerçekleştirildi. Forum boyunca süren tartışmalarda Gebze'de yaşayan işçilerin, emekçilerin, gençlerin sorunları dile getirildi.

Forumun genişletilmesi, yapılan çalışmaların duyurulması yönünde birçok tartışmanın yürütüldüğü forumda, öncelikli olarak işçilerle dayanışma ve yaralı direnişçi Okan ile dayanışma süreçlerinin örülmesi eğilimi çıktı. Foruma katılan Nakliyat-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılıp Ocak ayından beri direnişte olan Yurtiçi Kargo işçileri direnişlerini anlattılar. Forumun önüne koyduğu ilk çalışma, Birleşik-Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan ve direnişe başlayan Inductotherm işçilerine ziyaret.

19 Temmuz'da Emekliler Sendikası Gebze Şubesi, Gebze Kent Meydanı Çamlık Park'ta forum gerçekleştirdi. Yapılan konuşmaların ardından Emekli-Sen Gebze Şube Yürütmesi adına Cemil Yüksek forumdan çıkan sonuçlarla birlikte basın açıklamasını gerçekleştirdi. Açıklamada, emeklilerin yaşadığı sorunlardan bahsedildi, aynı sistemin toplumun diğer kesimlerini de etkilediği belirtildi ve mücadele çağrısı yapıldı.

Tuzla'nın Aydınli Mahallesi'nde gerçekleştirilen forumlardan 4.'sü 19 Temmuz Cuma akşamı gerçekleşti. Emekçiler geçen hafta yapılan planmaya göre yemekler hazırlayıp ortak sofrayı oluşturdular. Hep birlikte sofrayı hazırlayan emekçiler yemek yedikten sonra foruma başladılar.

Forum'da geçen hafta getirilen öneriler hatırlatıldıktan sonra söz emekçilere verildi. Konuşmacıların neredeyse tamamı gençlerden oluşurken, mahallede muhtarlık binasının arkasına yapılmak istenen benzinlik üzerine konuşuldu. Forumda, benzinliğin mahallenin içine yapılmasına karşı imza kampanyası başlatmak, basın açıklaması örgütlenmek, Gezi tutsaklarına kart, mektup gönderme ve yaralıları ziyaret etme önerileri

onaylanarak karar altına alındı.

Adana

Meydan Mahallesi'nde oluşturulan halk komitesi tarafından çeşitli etkinlikler hayata geçiriliyor.

20 Temmuz akşamı bir gölge oyunu gerçekleştirildi. Öncesinde mahallede el ilanı dağıtılarak duyurusu yapılan gölge oyunu Hacivat Karagöz üzerinden gezi direnişi temalıydı. Cumhuriyet İlköğretim Okulu karşısındaki boş arsada gerçekleştirilen gölge oyununa çocukların gösterdiği ilgi dikkat çekerken yaklaşık 200 kişi bu etkinliğe katıldı.

19 Temmuz akşamı Akkapı halkı tarafından bir forum gerçekleştirildi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı bu forumda sırayla söz alınıp görüş bildirildi. Sonuç olarak, Pazar günü mahalle içinde Konak önünde toplanarak Petrol'e kadar yürüyüş yapıldıktan sonra araçlarla Atatürk Parkı'na gitme kararı alındı.

Ankara

Batıkent'te mahalle meclislerinin ortaya koyduğu eylem takvimi devam ediyor. Her cuma günü yürüyüş yapma kararı alan meclisler 19 Temmuz'da da biraraya gelerek yürüyüş gerçekleştirdi. Atlantis önünde biraraya gelen kitle buradan Ergazi'ye bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ulusalci etkinin yoğun olduğu yürüyüşte Ergazi emekçileri de camlara ve balkonlara çıkarak alkışlarla destek verdi. Yürüyüşe 500'ü aşkın kişi katılırken, tekrar Atlantis önüne gelinerek yürüyüş bitirildi.

Bursa

Teleferik Mahallesi'ndeki forumların 3.sü 19 Temmuz akşamı gerçekleştirildi. Teleferik çamlığında gerçekleştirilen forumda, ilk olarak Uludağ'da yaşanan ağaç katliamını anlatan kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminin ardından konuşmalara geçildi. Forumda konuşanlar teleferik inşaatının teleferik çevresinde ilerleyen dönemdeki dönüşümleri üzerine durdu. Teleferik forumunda öneriler üzerine belirli kararlar alındı. Forum'da Teleferik inşaatının Uludağ'da gerçekleştirdiği ağaç katliamına karşı bir eylem gerçekleştirmek, her hafta film gösterimi yapılması kararlaştırıldı.

İzmir

Çiğli'nin Harmandalı semtinde forumların bir yenisi bu akşam gerçekleştirildi.

Forumun teması Harmandalı çöplüğü üzerine kuruldu. Çöp sorununun çözümü için emekçilerin

21 Temmuz 2013 | Gebze

19 Temmuz 2013 | Kartal

19 Temmuz 2013 | Bursa

taleplerini dile getirdikleri forumra ayrıca etkinlik programı da gerçekleştirildi.

Kısa bir müzik dinletisi ve ardından da mahalle gençlerinin oluşturduğu bir tiyatro oyunuyla forum devam etti. Tiyatro oyunun konusu yine çöpün semte etkileri üzerineydi.

Tiyatro gösteriminin ardından forum için emekçiler kürsüye çağrıldı. Konuşmacılar da sırasıyla semtte çöp istemediklerini ve bunun için mücadele edilmesi gerektiğini belirttiler.

Ardından bir sınıf devrimcisi söz alarak Kırıklar 1 No'lu F tipi Cezaevi'nden direniş tutsaklarının selamını iletirken, gönderdikleri mektubu okudu. Kitlenin alkışlarla bitirdiği mektubun ardından dayanışma amaçlı çıkartılan kartlara maddi destek sunularak dayanışmanın büyütülmesi gerektiği belirtildi.

Forum çekilen halaylarla son buldu.

Mücadele birleştiriyor!

"Yıllardır mücadele içerisinde olanların Taksim'i anlaması ve ona karşı enternasyonalist görevlerini yerine getirmesinden daha doğal birşey olamazdı." Bu sözler Harald Andra'ya ait...

Kızıl Bayrak Stuttgart olarak S21 yıkım projesine karşı yıllardır sürdürülen mücadele içerisinde yer alan mimar **Harald Andra** ile bir röportaj yaptık. Taksim-Gezi Parkı yıkım ve direnişi ile birlikte, S21 yıkım projesi ve bu projeye karşı yılları bulan mücadelede ülkemizde yeniden gündeme geldi. Her akım kendi bakış açısına göre Stuttgartlılar'ın verdiği mücadeleyi ve bu mücadelenin deneylerini değişik platformlarda tartışıyorlar. Yayınladığımız bu röportaj ile, S21 mücadelesini ve deneylerini daha yakından tanıtarak sürdürülen tartışmaya katkıda bulunmayı amaçlıyoruz. Ayrıca, konu ile ilgili olarak, değişik tarihlerde El'da yayınlanan yazılarda* bu röportaj ile birlikte okunursa S21 projesinin amacı ve bu projeye karşı verilen mücadele daha geniş olarak anlaşılabilir...

- Merhaba, biz Türkiye'de yayın yapan Kızıl Bayrak Gazetesi için sizinle S21 projesi ve bu projeye karşı yıllardır sürdürülen mücadele, bu mücadelenin kazanımları, güçlü ve zayıf yanları üzerine bir röportaj yapmak istiyoruz. Öncelikle sizi okuyucularımıza tanıtarak başlayalım.

Harald Andra: Merhaba, öncelikle Taksim-Gezi Park direnişçilerini ve elbetteki Türkiye halkının, olağanüstü bir enerji ve yaratıcılıkla haklarını savunmak için gösterdikleri duyarlılık ve başarıyı kutluyorum. Bizde onların mücadelesinden öğreniyoruz.

İsmim Harld Andra, 63 yaşındayım ve mimarım. 2007 yılından beridir Parkschütze Komitesi'nde çalışıyorum. Komitede partili-partisiz herkes yer alabiliyor.

- S21 projesi nedir ve hangi tarihte gündeme geldi?

HA: Kısaca S21, "Stuttgart 21. yüzyıl" projesi demektir. Bu proje ilk olarak 1994 yılında gündeme getirildi. Amacı, Stuttgart Merkez Gar'ını (HBF) yer altına almaktır. Stuttgart'ın 17 peronluk büyük bir garı var ve bu trenlere ve yolculara rahat bir hareket alanı sağlıyor. HBF/Gar'ını yer altına alarak, peron sayısını 17'den 8'e indirmek istiyorlar.

- Bu durumda, şehrin tarihsel dokusunu değiştirecek olan milyarlarca Avro'yu bu projeye harcamak tam bir mantıksızlık olarak görülüyor. Bunu niye yapıyorlar?

HA: Ulaşım ve toplu taşımacılık için bir avantaj getirmeyen bu proje, kapitalist tekeller için on milyar avro üzerinde bir vurgun alanı sağlıyor. Şöyleki:

Birincisi, Demiryolunun olduğu gar yeraltına alındığı zaman, kentin en önemli ve pahalı merkezinde 16 hektarlık yer açılacak. Bu alan fanans kapitale ve tekellere peşkeş çekilecek. İkincisi, inşaat tekellerine büyük rant olanakları sunacak. Eleştiri ve tartışma konusu olan, insanları sokaklara döken, insanların aklıyla alay edilerek onların aşağılanmasıdır. 8 peronluk gar kapasitesinin daha iyi olacağı yalanıdır. Mevcut hali ile Merkez Gar'dan saate 37 trenin giriş-çıkış yapabiliyor ve 50 trenlik bir kapasitesi bulunurken, 8 peronluk yeni garın 30 trenlik bir kapasitesi olacaktır.

- Yalan makinaları, garın yeraltına alınması ile birlikte çevrenin korunması için de iyi olacağını propaganda ediyorlar, gerçek nedir?

HA: Az önce söylediğim gibi, kapasite alanı daraltılan Gar, demiryolu taşımacılığını, özellikle yakın mesafe taşımacılığını çok olumsuz olarak etkileyecektir. Çevreyi düşünenler eğer samimilerse raylı-toplu taşımacılığın kapasitesini artırmak zorundadırlar. Ek olarak, çevre illere açılacak olan tüneller Alp Dağları'ndan ötürü inişli-çıkışlı olacaktır. Bu da, narmalden daha fazla bir enerji

tüketilmesini zorunlu kılacaktır. Bu da çevre kirliliği için yeni bir sorun demektir

- Bu projenin yük taşımacılığına getirdi ne olacaktır?

HA: Yük taşımacılığına katkısı sıfırdır. Şöyle açıklayabiliriz; eski haliyle Stuttgart Gar'ından 9 yöne aynı anda trenler hareket edebiliyor. Yeni projeye, 8 peronluk Gar'da bu mümkün olmayacaktır. Övündükleri hızlılık da olanaklı değildir. Büyük şehirlerden hızlı gelebilirsin, ancak geldiğin büyük şehirden küçük bir şehire girmek için beklemek zorundasın.

- Bu yıkım-talan projesi trafikte bir rahatlama sağlamayacak mı?

HA: Hayır, belirttiğim gibi siz 600 km olan Berlin-Stuttgart yolunu 5 saatte gelebilirsiniz, ama 40 (Kırk) km olan Stuttgart-Tübingen ulaşımını bekleme ile birlikte ancak iki saatte sağlayabileceksiniz.

- Stuttgart otomotiv sanayinin yoğun olduğu bir kent ve bu tekeller bu projeyi militanca destekliyorlar, bunu nasıl anlamalıyız?

HA: Yakın mesafe ulaşımın kötüleşmesinin de sonucu olarak, özellikle yakın mesafe ulaşımı daha çok kara yollarına yönelecektir. Daimler, Porsche ve Bosch gibi büyük tekeller bu projeyi destekliyorlar, çünkü tekeller bu proje ile birlikte daha çok binek oto ve kamyon satma olanağını elde edeceklerdir.

- Bu projenin maliyeti nedir ve kaç yılda tamamlanması planlanıyor?

HA: Başta, yalnız garın maliyeti 2,5 milyar ve çevre şehirler 2 milyar olmak üzere toplam olarak 4,5 milyar avro olarak hesaplanıyordu. Ancak, daha projenin yapımına başlanmadan maliyetin üç katına çıktığını görüyoruz. Yani gar 6,9 milyar ve çevre yolların maliyetinde 3,6 milyar avro olacağı açıklandı. Bu daha projenin başlangıç aşamasında böyledir, bu hesap da tutmayacaktır. Resmi açıklamaya göre inşaat 10 yıl sürecek, ancak burada da yalan söyleniyor. Daha şimdiden inşaatın 15-20 yıl süreceği hesaplanıyor.

- Proje sahiplerine göre bu proje ile birlikte Stuttgart daha modernleşecek, AVM'ler turistik gezi ve ziyaretlerin odağı olacağı iddia ediliyor.

HA: Ben böyle düşünmüyorum. Şu anda yapılmış ve yapımı devam eden çok sayıda AVM'ler zaten vardır. İstanbul Taksim'de olduğu gibi. Ama bunlar kapitalist pazarı canlandıramayacaktır. İnsanlar daha fazla kazanmıyorlar ki daha çok da harcasınlar. Bu arada konudan uzaklaşmadan kısaca belirtmeliyim, bizler kapitalistlerin daha çok kazanması için niye daha çok tüketmek zorunda olalım ki? Ayrıca yeni AVM'lerin kurulması demek eskilerin iflası da demektir. Diğer taraftan, AVM'lerin yüzlerce kapasiteli otoparkları şehiriçi taşımacılığının kitlenmesine ve hava kirliliğini çoğaltarak nefes

almamızıda güçleştirecektir.

- Stuttgart'da gencinden yaşlısına, kadınlardan erkeklere ve değişik meslek sahibi ve değişik politik tercihlere sahip insanları bir araya getiren, zaman zaman yüzünü bulan kitlesel eylemler nasıl ortaya çıktı?

HA: Burjuva siyasal iktidarlar insanların onuruyla oynadılar. Bizleri aptal yerine koyarak, 8 peronluk Gar'ın daha büyük kapasiteye sahip olacağını söylediler ve buna inanmamızı istediler. Kapitalist tekellerin kârları uğruna kent içi ve çevre toplu ulaşımını felç edecek olan ve ayrıca kentin su kaynaklarının kirlenmesine yol açacak olan vurgun projesini dikte etiler. 2007'de yıkım projesi yeniden gündeme getirildiğinde, hukuki anlamda müdahale etmek ve yürütmeyi durdurmak için gerekli olan 20 bin imzanın üç katından fazlası, 67 bin imza toplanmasına rağmen, hukuk oyunları ile kendi yasalarını dahi çiğnemekten geri durmadılar. 2009 yılında protestocuların gücünü ve kararlılığını ölçmek için provokatif bir biçimde Gar'ı yıkmaya başladılar. Büyük kitlesel gösteriler bundan sonra geldi. Zaman zaman haftada 2-3 kez onbinlerin katıldığı gösteriler oldu. Yine bu süreçte park işgalleri, çadır kurup nöbet tutma eylemleri ve polisle çatışmalar oldu. Yalnızca, "Kara Perşembe" diye adlandırdığımız 30 Eylül 2010'daki saldırıda 400'ün üzerinde gösterici yaralandı, bir gösterici gaz bombasından ötürü bir gözünü yitirdi, polisin gaz bombalarından tutun da tomalı, atlı, köpekli, coplu saldırısının sonucu olarak insanların bir kesiminde polis sendromu oluştu. Kara Perşembe'ye karşı başlayan eylemler geceli-gündüzlü sürdü.

- Eyalet seçimlerinden önce Yeşiller ve SPD de bu hareket içerisinde yer alıyorlardı. Toplumsal muhalefetin gücünde arkalarına alarak, 50 yıllık CDU sultasına son vererek hükümet oldular. Bu partilerin seçimlerden sonraki tavırları nasıl oldu?

HA: 30 Eylül 2010 Kara Perşembe saldırısı protestoların doruğa çıkmasına etken oldu. Bu dönemden sonra Berlin'den araçlar gönderildi. CDU, SPD ve Yeşiller arasında kapalı kapılar arkasında anlaşmalar yapıldı. Birçok inisiyatiften oluşan S21 Karşıtları ile görüşmeler yaptılar. Bunların aralarında bulunan yalnızca 'Parkschützer' komitesi, görüşmeler için yıkımın durdurulması şartını ileri sürdü. Bu görüşmeler sürecinde, Berlin'den gönderilen aracı (!) Geissler, S21'in, 'öyle ya da böyle devam edeceğini' söyleyerek ağızındaki baklayı çıkarmasına rağmen, komitelerdeki Yeşil ağırlığından dolayı kitlesel eylemlerde bir düşüş yaşandı. Amaçları da buydu.

Fukoşima'da yaşanan nükleer santral patlamasının da rüzgarını arkasına alan Yeşiller, 2011 baharında yapılan seçimlerde CDU sultasının yıkılmasını sağlayan seçim başarısı elde ettiler. Hükümete gelmeleri ile birlikte S21'den yana açık tavırlarını ortaya koyarak, S21 karşıtlarına karşı cephe aldılar.

Kitle hareketinin doruğunda olduğu dönemde referanduma karşı çıkanlar, Yeşiller ve SPD'nin hükümet olmaları ile birlikte ortaya koydukları ikiyüzlüce politikalarının (gerçek yüzlerinin açığa çıkmasına rağmen), kitlelerde yarattığı moral bozukluğunu fırsata çevirmek için referandum sahtekarlığını hızla gündeme getirdiler.

- Her şeye karşın S21 Karşıtı gösteriler devam

ediyor. Taksim Direnişi'ne de büyük bir destek verdiler. Her hafta yaptıkları Pazartesi eylemlerini Türk Konsoloslukuna önüne kadar taşıyarak desteklerini haftalarca sürdürdüler. Bu duyarlılığın temellerini nerede aramak lazım?

HA: Büyük şehirlerden gelen S21 Karşıtı oylara rağmen küçük ve kırsal alanlardan gelen oylarla kaçınılmaz olan referandum yenilgisine (!) rağmen, S21 Karşıtları, yılları bulan eylemlikleri ile büyük bir başarı elde ettiler. Mücadele içerisinde sistemin, onun polisi ve medyasının, partilerinin gerçek yüzlerini görüp tanıdılar. Kendi güçlerinin farkına vardılar. Ne kadar ihanete uğrasalar da, yaşanan kitlesel hareketliliğin sonucu olarak 58 yıllık CDU sultasına-krallığına son verdiler. Kismen de olsa örgütün, örgütlülüğün farkına vardılar, kapitalist tekellerin ve devletin her şeye muktedir olmadığını yaşayarak deneylerinden gördüler. Patron örgütlerinin milyonlar harcayarak yalan-yanlış propaganda yaptıklarına tanık oldular. Referandum sürecinde belediyeler, kendi gerici tercihlerini vatandaşlara dayatmak için gönderdikleri mektupların parasını kamu parasından karşılamakta bir mahzur görmezlerken, patronlar da aylık bodrolarının yanına kendi çağrılarını ilistirdiler. Bunları yaşayanlar burjuva demokrasinin nasıl bir şey olduğunu, yalanla gerçeği gördüler.

Yıllardır mücadele içerisinde olanların Taksim'i anlaması ve ona karşı enternasyonalist görevlerini yerine getirmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Eylemlerini Türk Konsoloslukuna önüne taşıyarak, aynı hedefler için savaşanların, karşıt güçlere karşı enternasyonalist birliğini gösterdiler.

- Yıllardır süren bir mücadelenin deneylerini bizlerle paylaşarak Türkiye'de direnen ve mücadele edenler için büyük bir destek sağladınız. Kızıl Bayrak gazetesi olarak size yürekten teşekkür ediyoruz.

HA: Biz de Taksim Direnişi ve Türkiye halkının boyun eğmez mücadelesinden öğreniyoruz. Onların barikat savaşlarından olduğu gibi, park forumlarından da öğreniyoruz. Eğer örgütlenmeyi başarısak, çevre ve diğer birçok sorunları işçi sınıfının sorunları ile birleştirip ortak bir cephe yaratabilsek kazanabiliriz. Gazeteniz aracılığı ile direnenlere dayanışma selamlarımı yolluyorum.

Ben size teşekkür ederim.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

ABD'de yüzbinler Trayvon için adalet istedi!

ABD'nin 100 kentinde, Trayvon Martin'ı öldüren George Zimmerman'ın suçsuz bulunması üzerine eylem gerçekleştirildi.

Trayvon Martin, 26 Şubat 2012'de Orlando yakınlarındaki Sanford kasabasında, George Zimmerman adlı güvenlik görevlisi tarafından vurularak öldürülmüştü. Geçtiğimiz hafta içi sonuçlanan davada katil Zimmerman suçsuz bulunmuştu.

Kararın açıklanmasının ardından başlayan eylemler 20 Temmuz'da doruk notasına ulaştı. ABD'nin 100 kentinde gerçekleşen eylemlere yüzbinler katıldı. Eylemler, Ulusal Eylem Ağı'nın çağrısıyla katılan onlarca örgüt tarafından gerçekleştirildi.

"Trayvon için adalet" şiarıyla örgütlenen eylemlerde Trayvon Martin'i vurduğu sabit olan Zimmerman'ın suçsuz bulunmasına tepki gösterildi.

Zimmerman savunmasında silahlı olduğunu düşünmesi ve kapşonlu giymesini gerekçe göstermişti. Bunun üzerine eylemlerde "Hepimiz Trayvon'uz" yazılı kapşonlu siluet bulunan tişörtler giyilmişti. Ayrıca Trayvon'un katilinin polis olduğuna yönelik dövizler taşınması ile düzen güçlerinin hedef alındığı da görüldü.

Göstericilerin temel talebi Zimmerman'a federal mahkemelerde dava açılması ve cezalandırılması. Zimmerman Florida yasalarına göre "meşru müdafaa" gerekçesine sarılarak aklanmıştı. Eylemlerde ayrıca silah kullanmayı kolaylaştıran ve Zimmerman'ın serbest kalmasını sağlayan "Yerini koru" yasaları da hedef alınıyor.

Tepkilerin devlete yönelmesini engellemeye, yasaları savunmaya çalışan düzen güçleri kararı mahkeme sınırına indirgemeye çalıştı.

Yüzbinlerin katıldığı eylemler ABD yönetimini tedirgin ederken hafta içi eylemlere uygulanan polis saldırıları da eylemin kitleselleşmesini engelleyemedi.

Suriye'de yıkıcı savaş ve emperyalist tehditler

Suriye başta olmak üzere, tüm bölge ülkelerinin emekçilerinin özlemlerine ulaşabilme ve taleplerini gerçekleştirebilmeleri için hem emperyalizme hem bölgedeki her kılıktan işbirlikçilerine karşı mücadele etmeleri şarttır.

Dinci-Amerikancıları iş başına getirmek amacıyla iki yıldır Suriye'ye karşı yıkıcı bir savaş yürüten ABD, Fransa, İngiltere ve bölgedeki (özellikle Türkiye, Suudi Arabistan, Katar üçlüsü) işbirlikçilerinin bu sefil emellerine ulaşamayacakları, aylar öncesinden belli olmuştu. Zira Beşar Esad liderliğindeki Baas yönetimine, azami altı aylık ömür biçen saldırgan cephe ve onun güdümündeki tetikçiler, Nisan ayından beri hezimet üstüne hezimet yaşıyorlar.

Suriye politikasının fiyaskoyla sonuçlanması, ABD güdümündeki cepheyi acze düşürdü. Ancak bu durum, Suriye'yi enkaza çeviren yıkıcı savaşın bitirilmesine yetmedi. Sahadaki tetikçiler, hezimete uğrayınca, silah sevkiyatını arttıran ABD ve işbirlikçileri, Suriye halkına ağır bedeller ödettiler.

Ortaçağ zihniyetli cihatçı katilleri Suriye'de toplayan Amerikancı cephe, daha özel planda ise AKP iktidarı, tüm bölge halklarına karşı da, ağır bir suç işlemektedirler. Zira bu cihatçı katillerin, girdikleri her coğrafyayı cehenneme çevirdikleri Afganistan, Pakistan, Irak, Libya ve diğer ülkelerde yaşanan korkunç yıkım ve kıyımlardan bilinmektedir. Libya'dan gönderilen 450 ton silah ve mühimmatına İskenderun limanı üzerinden Suriye'ye ulaştırıldığı, sadece Haziran ayında bin 500 cihatçı katilin, yine AKP iktidarı eliyle Suriye'ye taşındığı dikkate alındığında, halklara karşı işlenen suçların boyutu kolaylıkla görülür.

ABD ile suç ortakları yıkımın devamını istiyorlar

Baas yönetimini yıkma umutlarını tüketen ABD ile suç ortakları, savaşı uzun zamana yayma taktiği izlemeye başladılar. Washington, Londra ve Paris'ten yapılan açıklamalar, "rejimi yıkmadık ama, Esad'ın kazanmasına da izin vermemek için savaşın yıllarca devam etmesi için elimizden geleni ardımıza koymayacağız" mesajlarıyla yüklüdür. İşbirlikçilerini

silahlandıran emperyalistler, Özgür Suriye Ordusu'ndaki (ÖSO) tetikçilerin Baas yönetimine karşı savaşı devam ettirmesi için gerekli desteği sağlıyorlar. Ancak son haberlere göre ABD, ÖSO tetikçilerini şeriatçı emirlikler kurmaya başlayan cihatçı katillerle savaşmaya da zorluyor.

Beşar Esad'ı devremeyen emperyalistlerle bölgedeki suç ortakları, tetikçileri hem Suriye'ye karşı hem kendi içlerinde hem PYD önderliğindeki Kürt hareketine karşı savaştırıyorlar.

Rusya, savaşın bitirilmesi için 2. Cenevre zirvesinin toplanması yönünde çaba harcarken, ABD, işbirlikçileri ve tetikçileri ise, mümkün olduğunca bu yıkıcı savaşı uzatmanın yollarını arıyorlar. Şeriatçı emirlikler kurmaya, savaş ağalarının denetlediği bölgeler oluşturmaya, cihatçı katilleri savaş alanına taşımaya, Suriye ekonomisini çökertmeye, ülkenin üretici güçlerini yok etmeye, halkı açlık ve sefillik içinde yok oluşturmaya odaklanan ABD güdümündeki cephe, bu icraatlarıyla, halen halkların en büyük düşmanı olduğunu kanıtıyor. Washington'dan, "Suriye'ye müdahale planı hazır" tehdidinin savrulması ise, tüm bölge halklarının nasıl bir riskle karşı karşıya bulunduğunu gösteriyor.

Bölgesel, ekonomik, siyasi, askeri ve diğer çıkarları bazı noktalarda çatışan işbirlikçi rejimler (Türkiye, Suudi Arabistan, Katar), buna rağmen ABD ile suç ortaklığı konusunda birbiriyle yarışıyor. ÖSO çetelerinden cihatçı katillere, tüm tetikçilerle temas halinde olan bu rejimler, yıkıcı savaşta fiilen taraflar ve Suriye halkına karşı ağır suçlar işlemeye devam ediyorlar.

Gerileyen tetikçiler saldırganlaşıyor...

Suriye-Lübnan sınırındaki stratejik önemi olan Kusayr kentinden sürüldükten sonra, mevzi kaybetmeye başlayan tetikçiler başkent Şam, Hums,

Halep ve çatışmaların devam ettiği diğer bölgelerde mevzi kaybetmeye devam ediyorlar. Denetim altına aldıkları bölgelerde yaşayan halkı, sefilliğe mahkum eden tetikçiler, katı şeriat yasaları ile halkı ortaçağ koşullarında yaşamaya zorluyor. ÖSO ve 30'u aşkın ülkeden devşirilen cihatçı çetelere karşı gösteriler düzenlemeye başlayan halk, geçmişte muhalif oldukları Baas rejimini arar oldular.

Hem askeri hem moral açıdan zayıflayan silahlı çeteler, artık halkın tepkisiyle de karşı karşıyalar. Zira Suriye halkının, alışık olmadığı ortaçağ koşullarını dayatanlara, uzun süre boyun eğmesi beklenemezdi...

Mevzi kaybedince daha da saldırganlaşan dinci çeteler, ortaçağ zihniyetine destek sunmayan Suriye halkını cezalandırıyorlar. Bomba yüklü araçların havaya uçurulması, keskin nişancıların saldırıları, sivil halkı hedef alan havan topu mermilerinin sık sık mahallelere atılması vb. Tüm bu kurlsız, ahlaksız, acımasız saldırıların hedefinde sivil halk var.

Emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etme planına da hizmet eden tetikçiler, yıkıcı savaşı bir din/mezhep savaşına dönüştürmek için de vahşi cinayetler işliyorlar. Halkları birbirine kırdırmaya odaklı olan ABD-İsrail planına hizmet eden tetikçiler, bundan dolayı, "teröre karşı" savaştığını iddia eden emperyalist devletler tarafından destekleniyorlar. Kökten dinci cihatçıların alanda ÖSO'ya üstün gelmeleri, bazı tereddütler yaratsa da, para, silah, lojistik destek ve devşirme tetikçi sevkiyatı tüm hızıyla devam ediyor.

Halklar emperyalist müdahaleyi reddetmelidir

Suriyeli emekçilerin demokrasi, özgürlük, sosyal adalet, onurlu bir yaşam talepleri, her koşulda haklı ve meşrudur. Bu talepler uğruna Baas yönetimine karşı verilen mücadele desteklenmelidir. Ancak bu mücadele ile Baas yönetimini yıkmak için emperyalistler adına tetikçilik yapan soysuzların bir alakalarının olmadığı da, unutulmamalıdır.

Emperyalist güçlerin Suriye'ye saldırmalarını isteyenlerin tek derdi, iktidarı ele geçirmektir. Bunun için emperyalistler, Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi halklara düşman rejimler adına tetikçilik yapıyorlar. Bu tetikçiler, Suriyeli emekçilerin talep ve özlemlerine ulaşmalarının önünde engeldirler. Emperyalist güçlerin saldırısını istemeleri ve cihatçı katilleri Suriye'ye yığmaları, bu tetikçileri, tüm bölge halklarının düşmanı konumuna da sürüklemiştir.

Suriye başta olmak üzere, tüm bölge ülkelerinin emekçilerinin özlemlerine ulaşabilme ve taleplerini gerçekleştirebilmeleri için hem emperyalizme hem bölgedeki her kılıktan işbirlikçilerine karşı mücadele etmeleri şarttır. Bu mücadelenin ilk adımı her emperyalist ve gerici müdahaleye karşı çıkmak olmalıdır.

Ekim Gençliği Yaz Kampı'ndan...

Aylar önce deklare edilen Ekim Gençliği Yaz Kampı İzmir Seferihisar Alp Apart Tatil Köyü'nde başladı.

2. gün

İkinci gün kahvaltıyla başladı. Sabahın erken saatlerinde başlayan kamp programında katılımcılar ortak kahvaltı için ortak alanda buluştu.

İlk seminer: Emperyalizm ve Ortadoğu

Kampın eğitim seminerlerine "Emperyalizm ve Ortadoğu" konulu sunumla başladı. İçerisinden geçilen dönemin emperyalist savaşların yıkımlarına tanıklık ettiğinin altı çizilerek, emperyalist savaşların faturalarını tüm dünyanın emekçi halklarının ödediği belirtildi. Bu yüzden emperyalist savaşlara yanıtı dünya proletaryasının vermesi gerektiği söylendi. Özellikle Suriye'de yaşananlar bağlamında ele alınan sunum, güncel gelişmelerin tahliliyle devam etti. Komünistlerin yaklaşımı ve emperyalist savaşlara karşı mücadele perspektifinin ne olması gerektiği de sunumun bir başka başlığını oluşturdu.

Savaşlar tarihsel olarak incelendi. Tarihin yalnızca emperyalist işgal, yağma ve talan savaşlarına değil, köle ayaklanmalarına, devrimci sınıf savaşlarına da tanıklık ettiği söylendi. Savaşların gerisinde sınıfsal çelişkilerin yattığı özel olarak vurgulandı, 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşları irdelendi. Emperyalizmin kirli savaş örgütü NATO'nun kurulmasının nedenleri, NATO'nun misyonu ve kirli icraatları tartışıldı.

Ortadoğu'nun jeopolitik konumu, petrol rezervleri gibi nedenlerle emperyalist devletler arasında hegemonya savaşlarına sahne olduğu ifade edildi. Aynı zamanda emperyalist işgallerin gerekçelerinin sahteliği ortaya konuldu.

Daha sonra Türk sermaye devletinin bölgedeki rolü, işbirlikçi misyonu açıklandı. Ortadoğu'daki emperyalist savaşların aktif taşeronu sermaye devletinin emperyalizme uşaklıkta sınır ve kural tanımadığı söylendi.

Ardından Suriye'deki gericici savaş daha ayrıntılı ele alındı. Baas rejimiyle, emperyalist güçlerin Suriye'deki savaşının -kazanani kim olursa olsun - emekçi halklara hiçbir yararının olmayacağı söylendi.

Sunumun ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölüm emperyalist savaş ve Ortadoğu'ya dair yapılan tartışmalarla devam etti.

Gençlik atölyeleriyle üretiyor

Kamp öncesinde hazırlıklarına başlanan atölyeler kampın 2. günüyle pratiğe dönüştü. Tiyatro, kısa film, müzik, felsefe, resim ve fotoğrafçılık atölyeleri oldukça verimli geçti.

Atölye çalışmalarında teorik tartışmaların yanı sıra öğrenilenler pratik olarak hayata geçirildi. **Tiyatro atölyesinde** öncelikle ısınma hareketleri yapıldı. Daha sonra ses ve beden kullanımına ilişkin çalışmalar yapıldı.

Açılış etkinliği

Kampın açılış etkinliği akşam saatleriyle birlikte başladı. Akşam yemeğinin ardından başlayan etkinlik programında ilk olarak, başta Haziran direnişçileri olmak üzere devrim ve sosyalizm davasında şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Açılış konuşmasında kampın amacı aktarıldı. Devrimci bir gençlik kampı iddiasıyla toplanan Ekim Gençliği Yaz Kampı'nın, Haziran Direnişi'nin devam ettiği günlerde yapılıyor olmasının sorumluluklarına işaret edildi. Ayrıca kampın yıllardır üniversitelerde, liselerde mücadele yürüten genç komünistlerin gelecek ve özgürlük şiarlarının ete kemiğe büründürülmesi anlamına geldiğinin altı çizildi.

Kampın başarısının çalışma alanlarına dönüldüğünde yürütülen çalışmalarla ölçülebileceği söylendi. Konuşmada kapitalist düzenin teşhiri yapılarak gençliğin gelecek ve özgürlük taleplerinin bu düzenin sınırlarını aştığı belirtildi. Mücadele çağrısıyla son bulan açılış konuşmasının ardından sahne Mamak İşçi Kültür Evi (MİKE) Müzik Topluluğu'na bırakıldı.

Açılış etkinliği Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği ezgi ve marşlarla devam etti. Toplulukla birlikte "Çav Bella" marşı hep bir ağızdan alkışlarla söylendi.

Müzik dinletisinin ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu ilgiyle izlenen ve Nazım Hikmet ve Bertolt Brecht gibi birçok şairin şiirlerinden oluşan bir şiir dinletisi sundu. Gençlik, etkinliğe coşkulu halaylarla devam etti. Etkinlik yeniden müzik dinletisi sunularak sona erdi.

Açılış etkinliğinden...

1. gün

Ekim Gençliği Yaz Kampı, 22 Temmuz günü başladı. Sabah saatlerinde kamp alanına ulaşan ilk ekip alanı kolektif bir emekle hazırladı. Hazırlıklar alanın pankartlarla donatılması ve kahvaltıyla devam etti. Kamp alanına birçok pankart asıldı. Daha sonra kampın ilk ortak yemeği örgütlendi.

Diğer illerden gelenlerin de alana ulaşmasıyla hep birlikte yenilen öğle yemeğinin ardından yedi gün sürecek olan kampın teknik hazırlıklarına devam edildi. Fotoğrafçılık, kısa film, tiyatro, resim ve felsefe dallarında atölyeler oluşturuldu. Kampın teknik açıdan sorunsuz geçmesi, yaşamın birlikte ve ortak örgütlenmesi için oluşturulan komiteler de gönüllülük esas alınarak kuruldu.

Resim atölyesinde stencil üzerine dünyadan ve Türkiye'den farklı örnekler incelendi. **Kısa film atölyesinde** senaryo yazımına yönelik tartışmaların ardından, senaryo yazma hazırlıklarına başlandı. Ayrıca video çekimine dair teknik bilgiler verildi. **Felsefe atölyesinde** felsefenin tanımına yönelik bir tartışmayla başlayan çalışmalar bir sonraki günlere hazırlıkla devam etti. **Müzik atölyesinde** repertuar belirlendi ve çalışmalara başlandı. **Fotoğraf atölyesinde** ise çekimle ilgili teknik bilgilerin yanında kamp sonunda bir sergi hazırlama kararı alındı.

Atölye çalışmalarının ardından öğle yemeği yenildi.

Gençlik ticarileşen eğitimi tartıştı

Kamp programı akşam söyleşiyle sürdü. **Sibel Özbudun** ile "Eğitimin ticarileşmesi" konulu söyleşi yapıldı. Özbudun konuşmasına Gezi Direnişi'nin coşkusuyla başladı. Haziran direnişinin sınıfsal yapısı hakkında düşüncelerini belirten Özbudun, emekçi sınıfların direnişteki rolüne dikkat çekti.

Daha sonra "Eğitimin ticarileştirilmesi" kapsamında konuşmasına başlayan Sibel Özbudun vahşi kapitalizmin kar hırsıyla her alanı sermayeye açmasından bahsetti. Türkiye'de eğitimin ticarileştirilmesini tarihsel örneklerle açıklayan Özbudun, 60'lı yıllardan itibaren üniversitelerin önemli bir müşteri potansiyeli olarak görüldüğünün altını çizdi. Sermayenin üniversiteleri piyasa ekonomisine eklemlediğini söyleyerek bu gelişimin özellikle 80'li yıllardan itibaren hızlandığını vurguladı. Üniversitelerin ticarileşmesinin çok boyutlu olduğunu ifade eden Özbudun, harçların kaldırılması yalanına da değindi.

"Nasıl bir eğitim, nasıl bir üniversite?" sorularını cevaplayan Sibel Özbudun toplum yararına bilimle-sermayenin yan yana gelemeyeceğini örneklerle açıkladı. Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın eğitimin ticarileştirilmesini daha üst bir boyuta taşıdığını belirterek yasa tasarısının maddelerinden alıntılar yaptı. Tamamen sermayeye endekslenmiş yükseköğretimde bilim özgürlüğü kavramının dahi ortadan kalkacağını söyleyen Özbudun, özgür bir üniversitenin sokaktan geçtiğini, bunun yolunu Haziran Direnişi'nin açtığını vurgulayarak konuşmasını noktaladı.

Sibel Özbudun'un sunumunun ardından söyleşi bölümüne geçildi. Bu bölümde de Haziran Direnişi'nde gençlik, üniversitelerde yeni dönem, Bologna süreci gibi başlıklar tartışıldı.

Gece programında direniş ve iletişim işlendi

Aynı günün gecesinde "İsyan günlerinde iletişim ve sosyal medya" söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide Haziran Direnişi sırasında bir iletişim ve haberleşme aracı olarak etkisi tartışmasız olan sosyal medyanın kullanımı üzerine canlı tartışmalar yürütüldü. Bu noktada kitle çalışmasının önemli bir aracı olarak sosyal medyayı kullanmak gerektiği, ancak bu kullanımın kitlelere yönelik ajitasyon-propaganda amacı taşıması gerektiğinin altı çizilirken Haziran Direnişi boyunca sosyal medyanın nasıl kullanıldığı bireysel gözlemler üzerinden aktarıldı.

Söyleşi saat 01.15 sularında bitirilirken, 3. gün planı yapılarak program bitirildi.

3. gün

Yeni katılımlarla yapılan kahvaltının ardından günün semineri için biraraya gelindi. Seminerde güncel gelişmeler üzerinden Kürt ulusal sorunu tartışıldı.

Kürt sorunu ve "açılım süreci"

Ulusal sorunu Türkiye özgülünde ve Kürt sorunu bağlamında inceleyen sunum tarihsel olarak Kürtlerin özgürlük mücadelesini özetledi. Bunu PKK'yi yaratan koşullar ve PKK'nin ideolojik-sınıfsal eksenini üzerine yapılan tahliller izledi. Güncel gelişmeleri tartışma ihtiyacı çerçevesinde özellikle PKK'nin geldiği yol ayrımı ve sonrasındaki süreç irdelendi. Kürt hareketinin bugün durduğu yer ve Ortadoğu'daki gelişmeler ışığında ifade ettikleri üzerinde duruldu.

Sonrasında "barış süreci" olarak tanımlanan çözüm arayışlarının eleştirisi yapıldı. Barışın ya da kardeşleşmenin kimlerle ve hangi koşullar altında olacağı soruları cevaplandı. Mevcut çözüm sürecinin Kürt burjuvazisinin bakışı ve temel talepleri ekseninde Türk burjuvazisiyle uzlaşma platromu olduğu ve kapitalist sistemin yeniden inşa süreci olduğu söylendi. Bu sürecin somut sonuçlarından biri olarak da Haziran Direnişi'ne Kürt hareketinin sınırlı katılımı ve mesafeli yaklaşımı olduğu belirtildi.

Bu sürecin bir aldatmaca olduğu söylenerek, sürecin sonunda Kürt halkına vaat edilen "özgürlüklerin" sahteliği ortaya konuldu. Komünistlerin ise proletarya devrimi ekseninde hareket ettiği, gerçek barışın ve kardeşleşmenin ancak böyle mümkün olabileceği vurgulandı. Köklü ve kalıcı bir çözümün toplumsal devrimle birlikte hayat bulabileceği, bunun yanında Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin arkasında durmak gerektiğinin altı çizildi. Bu vurgularla sona eren sunumun ardından tartışma bölümüne geçildi.

Bu bölümde de sürece nasıl yaklaşmak ve müdahale etmek gerektiği tartışıldı.

Kampta kolektivizmin ve birlikte üretimin adı: Atölye çalışmaları

3. gün, öğleden sonra yapılan atölye çalışmalarıyla devam etti. Tiyatro, fotoğrafçılık, felsefe, müzik, resim ve kısa film atölyelerinde gerçekleştirilen kolektif çalışmalar oldukça verimli geçti.

Kamp katılımcıları atölye çalışmalarında birlikte üretmenin coşkusuyla yaşarken zamanı hem üretken hem de eğlenceli bir şekilde değerlendirdiler. Özellikle kısa film atölyesinin gençlik kampını hedef alan polis tacizlerini teşhir eden çalışması kampta ilgiyle takip edildi. Yine Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu tarafından yürütülen tiyatro atölyesi çalışmaları oldukça yaratıcı sahnelerle konu oldu.

Atölye çalışmalarının ardından sosyal ve sportif etkinlikler ve sohbetlerle güne devam edildi. Kamp katılımcıları gerek mücadele deneyimlerini gerekse kamp sürecinde yaşanan üretimlerini birbirleri ile paylaştılar.

"Ezilenlerin pedagojisi"

Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu ezilenlerin pedagojisini anlatan bir sunum gerçekleştirdi. Dört sandalye, bir masa ve bir şişeden oluşturulan farklı sistemlerin algılarda yarattıkları üzerinden ezen ve ezilenler arası ilişkiler, sınıflı toplumların yapısı üzerine akıl yürütmeler ve tartışmalar yapıldı. Çok yaratıcı ve keyifli olan çalışmaya hemen herkes ilgiyle katıldı.

Akşam yemeğinin ardından kısa bir ara verilerek kızıl hackerları anlatan "RED" belgeselinin gösterimi yapıldı. Belgesel gösterimi tamamlandıktan sonra katılımcılarla günü ve kampı değerlendiren bir forum gerçekleştirildi.

Ekim Gençliği / İZMİR

Polisten Ekim Gençliği Yaz Kampı'na karşı komplo ve karalama!

Komplolarınız, karalama kampanyalarınız sökmedi, sökmeyecek!

Aylardır birçok ilde afişlerle, bildirilerle, şehir merkezlerinde açılan standlarla hazırlıkları sürdürülen **Ekim Gençliği Yaz Kampı**, 22 Temmuz Pazartesi günü, çeşitli illerden gelen katılımcıların kamp alanına ulaşmasıyla başlamış bulunuyor.

Sabah saatlerinden itibaren katılımcıların tamamının kolektif çabalarıyla oluşturulan kamp düzeni ve programının ardından gerçekleştirilen açılış etkinliği ile geçen ilk gün başarıyla geride bırakılmış, kampın örgütlenme ruhuna uygun kolektif emek, paylaşım ve coşkuyla geçmiştir. Gece kamp yaşamı, programı üzerine gerçekleştirilen söyleşide de aynı coşku katılımcılar tarafından ifade edilmiş ve ikinci günün daha güçlü bir içerikte gerçekleştirilebilmesi için yapılan önerilerle birlikte kamp programı güçlendirilmiştir.

(...)

Gençliğin, geleceği ve özgürlüğü için yan yana gelmesini hazmedemeyen sistem ve kolluk kuvvetinin, ilk andan itibaren kampımıza dönük tacizleri de başlamıştır. Gerçekleştirilen tacizler ikinci günle birlikte kampa katılanların ailelerinin aranmasıyla devam etmektedir. Polis tarafından aranarak, "çocuğunuz terör kampına katılıyor" söylemleriyle aileler korkutulmaya, çocuklarına karşı kışkırtılmaya çalışılmaktadır. Haklarını arayan herkese çok kolay "terörist" yaftası yapıştırılan Türkiye'de, Gençlik Kampımız "terör kampı" demogojisiyle hedef haline getirilmeye, gençliğin haklı ve meşru mücadelesi engellenmeye çalışılmaktadır.

Polis, komplo ve karalama kampanyasına başvurarak kampımızın meşruluğuna gölge düşürmek istemektedir, ailelerde korku ve panik yaratılmaya çalışılmaktadır. Polisin bu tutumu daha başında, bizzat ailelerin çocuklarının haklı mücadelesini sahiplenici tutumları ile boşa düşürülmüştür.

Sistemin ve kolluk kuvvetinin amaçları bellidir. Gelecek ve özgürlük isteyen gençliğin yan yana gelmesi, bireyselciliğe karşı kolektif yaşamı, paylaşımı öne çıkartması, emperyalist savaş çığırkanlığı yapanlara, eğitimi alınıp satılabilir bir meta haline getirenlere karşı durması, doğanın, insanlığın yıkıma uğratılmasına karşı verilen mücadele hedeftedir.

Ekim Gençliği Yaz Kampı çalışmaları kararlılık, coşku ve geleceğe dair duyulan güvenin moraliyle devam ediyor. Komplolar, baskı ve karalama kampanyaları bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sökmeyecek, gençliğin gelecek ve özgürlük mücadelesi devam edecektir.

Ekim Gençliği
23 Temmuz 2013

Devrimin gençleri...

Gezi Parkı Direnişi'nden dolayı hükümetin başlattığı "cadı avı"nda İzmir'de tutuklanan gençler için, bu olanları her an devrimcilerin karşı karşıya kaldığı sorunmuş gibi bakmıştım. Evleri, kurumları basılıp gözaltına alınmışlardı, sonra tutuklayıp F tiplerine kapatılmışlardı. Ama bu ele avuca sığmaz gençler cezaevinden arkadaşlarına mektup göndermişlerdi. Bu mektupları okuyunca duygulanmaktan kendimi alamadım.

BDSP'li gençler günün her saatinde her an mahallede karşılaştığımız gençlerdi. Kışın soğukunda, yağmur-çamurda, yazın kavurucu sıcakında durmadan dinlenmeden faaliyet içerisinde idiler. Bu devrimci gençler devrime inanmışlar, var gücüyle çalışıyorlardı. Sabah uykusunu uyuyamıyor, işçilerden önce servislerin kalktığı yere varırlardı. Ayrıca işçiler fabrikaya giriş yapmadan önce ellerinde bildirileriyle oradaydılar. Herhangi bir fabrikada bir direniş, iş bırakma, grev varsa ilk önce onların haberleri olurdu, onlar oradaydılar.

Erol kardeş organizeyi avucunun içi gibi biliyordu, hangi fabrika kime ait, kimlerle ortaklığı var, kaç kişi çalışıyor başka illerde, yurtdışında fabrikaları var mı yok mu hepsini biliyordu. İşçi kurultaylarında bunun dökümünü yaptığında hepimiz şaşırırdık.

BDSP'li arkadaşların gözaltına alındığı haberini almıştık. Eşim öğlen sıcakında kapıdan içeriye girince "bugün çok sıcak Erol gölgede" dedi, önce gülümsedik, bunu nasıl söylersin diye sert çıkışınca "işkence yapmıyorlarsa yeri gölgedir, her gün onu sıcakta oraya buraya koştururken görüyordum" dedi. Bu da gösteriyor ki, bu gençler özveriyle işçiler ve yoksul emekçiler için çalışıyorlardı. Gezi Parkı direnişlerinde ise bu gençleri tutacak hangi güç var, tutabilirler mi? En önde onlar koştu, bir ay uykusuz kaldılar, kitle nerede onlar orada, ellerinde gazetesi, bildiri, çantasında aşı, suyu ile emekçilere gerçekleri ulaştırıyorlardı. Devletin çok yönlü saldırısına karşı, muhalefetin direniş sistemi kanallarına yönlendirmesine, reformistlerin direniş içeriğini boşatmalarına karşı hep tetikte direniş göze almayı, ayrıca devrim ve sosyalizmin propagandasını

yapıyorlardı. Cezaevinden gelen mektubunda arkadaşlarına şöyle demişti Burcu: "Süreç üzerinde iki çift laf edemedik" söylediklerinin altında süreci de çok güzel değerlendirmesini yapmıştı. Ama arkadaşlarıyla birlikte değerlendirme yapmadığı için onun burukluğunu yaşıyordu. "Bu sebeple tekrar yazacağım" dedikten sonra "ailem görüşe geldi babam ağlamaklı oldu sonra toparlandı şakalarla, gülüşlerle kapalı görüş yaptık" diyordu. Bu, bir devrimci irade. Soner ise arkadaşlarına: "Moralimiz süper, babam bana eşya getirdi, benimle görüşmedi küs mü bir öğrenin. Sabahları spor yapıyoruz, öğretmenimiz de Erol." Bunları okuyunca duygulanmamak, düşünmemek elde mi?

Her devrimcinin idealleri neyse bu gençler de onu yaptılar, onlar sınıfın devrimcileridir. İşçi sınıfının öncülüğünde ezilenleri sosyalizmin bayrağı altına bir araya getirerek sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurma idealidir onlarınki. Ancak kavgasız hiçbir şeyin gerçekleşmeyeceğinin bilinciyle; kapitalizm ideolojisinin temel argümanında olan bencilliği, ikiyüzlülüğü, yalancılığı, sahtekarlığı, dolandırıcılığı ürettirdiklerinin ve her tür sömürünün farkında olan bu gençler, işçi sınıfının kurtuluşu için, üniversite kapılarında parası olmayıp geri dönenler için, okuyup diplomalı işsiz olan üniversiteli gençlerin ve diğer işsiz gençlerin iş sahibi olması için, kadınların kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu ve Kürt halkının ulusal özgürlüğü için mücadele veriyorlardı. Bu uğurda mücadele yürüten bu gençler tutuklandı. Bu direniş esnasında tutuklananlara emekçiler kulak tıkamadı. Cılız da olsa belirli yerlerde protesto edildi. Devrimcilerin emekçilerle bağı koparmak istediler. Emekçilere ulaştırılan bildiriye, gazeteyi ve her türlü bilgiyi ulaşmasını engellemek istediler, başaramadılar. Ertesi gün onların yerine diğer gençler bıraktığı yerden devam ettiler. Gazeteyi işçilere ve emekçilere ulaştırdılar, hiçbir faaliyeti aksatmadılar.

Geçmişten günümüze gelen devrimci mirası her gün yenileri sahiplenerek geleceğe taşıyor. Bu dava sürecek...

İzmir'den bir emekçi

Gezi tutsağı Ali Yılmaz'dan mektup...

"Tüm direnenleri yoldaşça selamlıyorum!"

Ankara'da yapılan Gezi operasyonlarında gözaltına alınan ve tutuklanan BDSP'li Ali Yılmaz, Sincan F Tipi'nden yazdığı mektup ile dışarıda direniş sürdürenleri selamladı.

19 Temmuz günü, tutuklamaların birinci ayını doldurması nedeniyle mahkemenin yaptığı 'tutukluluk incelemesi' sonucunda Yılmaz'ın tutukluluk halinin devam etmesine karar verilmişti.

Yılmaz'ın gönderdiği mektubu sunuyoruz :

"Sermaye iktidarının temsilcisi AKP, on yılı aşkın bir süredir işçi ve emekçiler üzerindeki saldırılarını pervasızlaştırdı. Eğitim, sağlık gibi temel hakların ticarileştirilmesi, kentsel dönüşüm saldırılarıyla emekçilerin evlerinin başlarına yıkılması, toplumsal muhalefetin geriliğinden kaynaklı rahatça hayata geçiriliyordu. Ama artık bugün bu tablo değişti. Halk hareketi devlete geri adım attırdı. Direniş karşısında çaresiz kaldılar, yalana ve çarpıtmaya başvurdular.

Direnşimiz boyunca şehitler verdik.

Düşenlerimizi binlerle uğurladık ve hesabını soracağız diye haykırdık. Ben bu mektubu kaleme alırken bir ölüm haberi daha ulaştı elimize. Ali İsmail Korkmaz da tarihin onurlu sayfalarına işlendi.

Şunu belirtmek istiyorum ki, biz bu kavgada tutsak düşsek dahi mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz. Dışarda olan yoldaşlarımız sokakları boş bırakmayacaklar. Biz Gezi Direniş tutsaklarıyız. Ve zindanlardan haykırıyoruz. Bu bizim için bir onurdur.

Tüm direnenleri yoldaşça selamlıyorum."

Ali Yılmaz

Sincan 1 No'lu F Tipi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/30 * 26 Temmuz 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Gezi tutsağı öğrencilerden mektup...

“Teslim alınamayacak Gezi tutsakları!”

*Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimiz çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek değil bu işler
Biz şimdi yan yana geliyor çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturuğumuz gün hürriyetin
havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile koruyamaz*
Cemal Süreyya

Görüşçülerimizin ayak sesleri geliyor. Kırıklar F Tipi'nde bizleri tutsak edenler özgürlüğümüzü ve hayatla olan bağlarımızı kopardıklarını zannediyorlar. 11 adım süren havalandırmadan sonra hayata atılacak başka adım yok diyebiliyorlar. Demlediğimiz çayları kendi içtikleri çaylarla karıştırıyorlar. Tadının başka olduğunu düşünemiyorlar. Bir tavan, bir taban ve dört duvarın arasında fikirlerin yok olacağını düşünüyorlar. Görüşçülerimizin ayak sesleri geliyor. Bizler kendine sadece “tutsak” demiyoruz, tutsaklık okullarda ve fikirlerde oluşan demir parmaklıklardan ibarettir. Tutsak olmak ümidin bittiği, kararsızlığın ve yenilginin kabule başlaması ile gösterir kendini. Kırıklar F Tipi'nde özgürlük türküleri söyleyen bizler bu yüzden sadece tutsak değiliz. Düşünen, savaştan ve yarınlara olan inancını yitirmeyen tutsaklarız.

Görüşçülerimizin ayak sesleri geliyor. İlk hücremize geldiğimizde bizleri İzmir'de tutuklu yargılanan Gezi tutsaklarının sıcak “merhabası” ve dayanışması üzerimize yaşam olarak örtüldü. Havalandırmamıza diğer tutsaklar tarafından sigara, selpak, şeker, kahvaltılık malzeme atıldı. Hatta su şişesinin içinde çay 5 metrelik duvarın arkasından bizlere ulaşır bardaklarımızın içine devrimci dayanışma olarak doldu. Yaşamın ümit ve sevinç dolu yüzü peşimizi bırakmayacak, çünkü bizler hayatını ezilenlerin hayatı ile birleştirmiş kurtuluşun tek çaresini harlanan ve yolu sayılan nasırlı ellerde olduğunu bilen insanlarız.

Ümit ve sevinç her gün bardaklarımıza dolmaya devam edecek.

Görüşçülerimizin ayak sesleri geliyor. Yüzbinlerin katıldığı eylemleri bizlerden ayırmak için “marjinal” ilan edilen devrimciler tutuklama terörü ile süreçten koparılmaya çalışılıyor. “Marjinal” olan bizler gerçekle alakası olmayan saptırma, “marjinal” dosya ve tutuklamalarla tutsak edildik. Hazırladıkları oyunu “adalet” diye önümüze servis edenlere şimdiden başarısız olduklarını söylemek yanlış olmaz.

Bizlerin tutuklandığı gün İstanbul'da, gerçekleşen eylemler ve diğer illerin desteği bizlere kaybetmeyeceğimizi daha sevk aracıdayken müjdeledi. Ve mahkeme salonunda okuduk “adalet mülkün temelidir” sözü ve ozaliti mülkü olanın adaleti bizleri yargılayan ve tutuklayanlarındır.

Görüşçülerimizin ayak sesleri geliyor. Mücadeleye devam ederken son bir okul diye bizlerin burada olduğunu hatırlarken teslim alınamayacak Gezi tutsakları. Hiç üzülmedik mi? Hatta çok üzüldük. Eskişehir'de kaybettiğimiz arkadaşlarımız koşullarda üzüntü ve gururla karşılandı. Sloganlarımız ile onu diğer devrim şehitlerinin yanına uğurladık. Mücadeleyi sonlandırmak ümidi ile bizleri katledenlere bu sefer cevap Ali ile geldi. Kırıldık fakat eğilmedik.

Görüşçülerimizin ayak sesleri geliyor. Her görüşçünün yüzünde bir yoldaşın gülümsemesi, sesinde başka bir yoldaşın merhabasıdır. Ve her yoldaşın yüzünde tanıdık birileri var. Ethem var, Mehmet var, Medeni var, Abdullah var ve Ali var.

Frank Kafka şöyle der: “İnsanoğlunun gelişimini kesin sonuca ulaşacağı an, sürekli yinelenip durur. Devrimci düşünsel hareketlerin geçmiş her şeyin geçersiz olduğunu ilan etmeleri bunun için doğrudur, henüz hiçbir şey olup bitmemiştir çünkü.”

Ege Üniversitesi ve Dokuz Eylül Üniversitesi

Gezi Tutsakları

Kırıklar F Tipi Cezaevi / İzmir

